AUTHOR:

SOUTSOS, PANAGIOTES

TITLE:

HE KITHARA

PLACE:

EN ATHENAIS

DATE:

1875

Master Negative #

93-81380-7

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

.889So8
L

Soutsos, P[anagiotes]
Ἡ κιθάρα, ἐκδίδεται δαπάνῃ Γεωρ. Καμπαση καὶ Δημ. Θεοδοσιαδου, ἔκδοσις δεύτερα.
Ἐν Ἀθήναις, Περρη, 1875.
117 p. 18 cm.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 5-10-93 INITIALS JAMES
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

Centimeter

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 mm

1 2 3 4 5

Inches

1.0 1.1 1.25 1.4 1.6 1.8 2.0 2.2 2.5 2.8 3.2 3.6 4.0 4.5 5.0 5.6 6.3

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Mortimer Lamson Earle

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΩ ΚΥΡΙΩ

ΜΑΡΚΩ ΡΕΝΙΕΡΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σεβαστὲ Κύριε,

Δέχθητε εὐμενῶς τὴν ἀφιέρωσιν ταύτην τὴν ἐπ' ἀγαθῆς τῆς γνώμης προσφερομένην ὑμῖν ὑπὸ νέων, οἵτινες, καίτοι βιβλιοπῶλαι τῶν ὁδῶν, συναισθάνονται τὴν ὠφέλειαν τῶν χρυσῶν λόγων τοῦ Ῥαψῳδοῦ οὕς, λησμονηθέντας πρὸ πολλοῦ, φέρομεν ἡμεῖς ἐκ νέου εἰς τὸ φῶς.

Εὐπειθέστατοι

Γ. ΚΑΜΠΑΣΗΣ ΔΗΜ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σήμερον καὶ τὰ δεσμωτήρια ἠνοίχθησαν καὶ ἀπέδωκαν τοὺς στρατηγοὺς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ λαιμοτομεῖα δὲν περιέρχονται τὸ Ναύπλιον, τὴν Χαλκίδα καὶ τὸ Μεσολόγγιον μιαιοφόνα καὶ ἀποστάζοντα αἵματος στρατιωτῶν ἀπὸ τὰς τάξεις των καταδιωχθέντων αὐθαιρέτως καὶ βιασθέντων νὰ καταφύγωσιν εἰς ληστείας. Σήμερον οὐδὲ οἱ μοναχοὶ βιαίως ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰ κελλεῖα, ὅπου αἱ γενειάδες των ἐλευκάνθησαν, καὶ οὐδὲ ἡ ἀναστάτωσις τῶν ἐπαρχιῶν Οἰτύλου καὶ Γυθίου, ἔργον βιαίων πράξεων, παρουσιάζει τὴν κυβέρνησιν εἰς χεῖρας μετὰ τῶν κυβερνωμένων. Σήμερον οἱ πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος δὲν διώκονται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, καὶ δὲν σύρονται ἐν γωνίᾳ καὶ παραβίστῳ ἐξυβρισμένοι, οὐδὲ τὰ κτήματα τῶν πολιτῶν ἁρπάζονται παρὰ στρεψοδίκου καὶ τυραννικῆς Οἰκονομίας. Αἱ βιαιότητες αὗται κατηργήθησαν, ἀφ' οὗ ἡ Κυβέρνησις εἰς ἑνὸς χεῖρας ἔμεινεν· ἡ γαλήνη διεδέχθη τὴν τρικυμίαν καὶ λυκαυγὲς εὐτυχεστέρου μέλλοντος εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀνατέλλει. Τὸ γενναῖον στρατιωτικὸν τῆς Ἑλλάδος εὑρίσκει περίθαλψιν καὶ ἡ ληστεία ἔργον τῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν διαλύσεώς του θέλει καταπαύσει. Οἱ ἐπίσημοι πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος συνιστῶσι τὸ Συμβούλιον τοῦ Βασιλέως καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀγῶνος παραγκωνίζουσι τὰ ὀλιγόνοα καὶ ἡμιμαθῆ γραμματικίδια, καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα ὑπουργήματα παρεισάγονται. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἥτις ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα σχεδὸν ἐξωρίζετο, ἔγεινε παραδεκτὴ καὶ εἰς τὸ Βασιλικὸν Γραφεῖον, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς ἱματισμὸς δὲν προγράφεται ἀνοήτως. Αἱ ἀδίκως ἁρπαγεῖσαι ἰδιοκτησίαι ἀποδίδονται καὶ φροντὶς γίνεται περὶ τοῦ ἀνέτου βίου τῶν προμάχων τῆς πατρίδος· ἐν γένει ἡ Κυβέρνησις τῆς πλειοψηφίας ἐνόμιζε τὴν Ἑλλάδα ὡς ὄν, μὴ ὑπάρχον, ἐφ' οὗ ἐζήτει νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν βασιλικὴν δύναμιν, ἡ δὲ παροῦσα Κυβέρνησις βλέπει εἰς ἡμᾶς ἔθνος ἔχον γλῶσσαν, ἤθη, χαρακτῆρα, ἱματισμὸν, κλάσεις διαφόρους ἀνθρώπων ἀγωνιστὰς καὶ ξένους εἰς τὸν ἀγῶνα. Εἰς τοιαύτην ἑπομένως ἐποχὴν ἡ Κιθάρα μου εἰς τὸ κοινὸν φερομένη, ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς μικρᾶς ἀξίας της, ἐπειδὴ συνεγράφη ὡς βίβλος καταδικαστικὴ τῶν βιαίων καὶ ἀντεθνικῶν πράξεων, καὶ συντεθεῖσα εἰς ἡμέρας τρικυμιώδεις, φαίνεται εἰς ἡμέρας γαληναίας.

Ὅτε συνεγράφομεν τὸν Ἥλιον, ἐπροβάλομεν ὡς ἔργον ἐπιστηρίξεως τοῦ Θρόνου καὶ καθησυχάσεως τοῦ ἔθνους τὴν περίθαλψιν καὶ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὴν σύνθεσιν Συμβουλίου ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης, τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ναυτικῶν νήσων καὶ ἄλλων, τὴν αὔξησιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, τὴν καθιέρωσιν τῶν Συνταγματικῶν ἀρχῶν, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅσα ὡς δη-

μόσιοι ὑπηρέται μετ' ἄλλων ἐγράψαμεν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὑπόμνημα τῆς Γερουσίας πρὸς τὸν Λεοπόλδον, ὡς δημοσιογράφοι ἐπανείπομεν πρὸς τὸ κοινόν. Οἱ Ἥρωες ὅμως τοῦ πρώτου Ὑπουργείου, ἀλλέως διέταξαν τὰ τῆς Ἑλλάδος. Εἷς τούτων, καὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως εἰς Ἑλλάδα, ἀπέδειξε γράφων εἰς Μόναχον ἀναγκαίαν τὴν ἀποστολὴν Βαβαρικῶν ἐπικουρίων στρατευμάτων. Ἄλλος δὲ διέλυσε τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνοὺς καὶ λιμώττοντας τοὺς τετραυματισμένους προμάχους τῆς Ἑλλάδος. Συνεστήθη τὸ Ὑπουργεῖον Σπυρίδωνος Τρικούπου· εἰς τὰ ὑπουργήματα συνέρρευσαν γραμματικίδια ἢ πλαστουργήματα· ἡ βιαία κατάλυσις τῶν μοναστηρίων ἐσχεδιάσθη καὶ κἀμμία φροντὶς δὲν ἔγεινε περὶ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Ἐφάνη τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλο ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶδε παρὰ διαπληκτισμὸν περὶ προσώπων, καὶ τὸ ἀντεθνικὸν μελέτημα τῆς ἐφόδου κατὰ τῶν λαῶν τοῦ Οἰτύλου καὶ Γυθίου. Μετὰ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Μαυροκορδάτου ἦλθε τὸ τοῦ Κωλέττου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξεῤῥάγη ἡ ἐπανάστασις τῆς Μεσσηνίας, καὶ τὸ ὁποῖον ἔδρεψε τοὺς ἀθλίους καρποὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑπουργείων. Εἰς αὐτό, μετὰ τὴν ἐπάνοδον μόνον εἰς Μόναχον τοῦ Μαουρέρου καὶ Ἀβέλλου φαίνονται ἴχνη τινὰ ἐθνικωτέρων βημάτων. Ἔμελλε δὲ ἀληθῶς τρία ἔτη νὰ παρέλθωσιν, ἕως οὗ ἡ βασιλικὴ ἀρχὴ ἀφ' ἑαυτῆς ἐπιλάβῃ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς νὰ ἰχνογράψωμεν εἰς τὸν Ἥλιον (ἴδε Ἀριθ. 8.).

Κἀμμία Κυβέρνησις καταθλιπτικὴ δὲν διαρκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα· στρέψωμεν τὰ ὄμματα πρὸς τὰ ἐρείπιά της· ἄλλα βλέπομεν Ῥωμαϊκά, ἄλλα Βενετικά, καὶ ἄλλα Τουρκικά. Ποῦ εἶναι σήμερον οἱ κατακτηταὶ τῆς Ἑλλάδος Ῥωμαῖοι, Βενετοὶ καὶ Τοῦρκοι; Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει δύναμίς τις ἐνδόμυχος κατατρώγουσα βραδέως τὰς ξένας. Ἡ δύναμις αὕτη, ὑπῆρξεν ἡ κρυφία ζωή της καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δουλείας της. Ἡ δύναμις αὕτη, τὴν ἀνέστησε προσφάτως. Ἡ δύναμις αὕτη θέλει τὴν ἀναπτύξει, τὴν αὐξήσει καὶ τὴν ἐπανακαταστήσει σοφὴν μητέρα τῶν ἐθνῶν.

Τὸ δραστηριότερον σήμερον μέσον τῆς προόδου της, εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρωτουργῶν τῆς ἀναγεννήσεώς της. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ὑπόκειται εἰς χρέη, τὰ ὁποῖα, πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν, ἂν θέλωμεν τὴν καθησύχασιν τῆς κοινωνίας. Ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ ἀγωνισθέντες ὑπὲρ πατρίδος ἀπολαύουσι τιμὰς καὶ δόξαν ζῶντες, πρέπει νὰ ῥιζωθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς νέας γενεᾶς, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν εἰς τὸ ἑξῆς καὶ γενναιότερόν τι. Ἡ ἔρις τῶν ἐσωτερικῶν φατριῶν πρέπει νὰ παύσῃ, καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ μὴ καταχρᾶται τῶν δυνάμεών της, σπαράττουσα ἑαυτήν, ἀλλὰ νὰ φανῇ σῶμα ὁλοσχερὲς βαδίζον πρὸς τὰ φῶτα, καὶ μελετῶσα τὴν ἐπιχείρησιν ἄλλου τινὸς ἔργου, παρ' ὅ,τι ἔπραξε. Μέχρι τίνος ἀναμασοῦμεν τὸ κείμενον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος; ἡ πρόνοια τῶν ἐθνῶν ἀνοίγει ὁρίζοντα νέον εἰς ἡμᾶς. Ἡ συνένωσις εἰς ἓν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διεσκορπισμένης εἰς Ἑλλάδα, Θεσσαλίαν, Ἤπειρον, Μακεδονίαν, Θρᾴκην καὶ μικρὰν Ἀσίαν ἡ τελειοποίησίς της καὶ ὁ φωτισμός της, ἰδοὺ τὸ νέον κείμενον τῆς νέας γενεᾶς.

Μὴ λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν· ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἶχεν ὑποχειρίους δύο ἡγεμονίας πλουσίας, τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν καὶ οὕτω ἐφορολόγει δύο ἑκατομμύρια λαῶν, ὅτι τὴν χεῖρά της εἶχεν ἀνατεταμένην εἰς τὰ ὑψηλότερα συμφέροντα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ ἤνοιγε πολέμους καὶ ἔκλειεν εἰρήνας, ὅτι εἶχεν τέσσαρας Ἀκαδημίας εἰς Χίον, Βουκουρέστιον, Κυδωνίας καὶ Σμύρνην, καὶ κατεῖχε τὸ ἐμπόριον ὅλης τῆς Τουρκίας. Διὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἐστερήθη ὅλων τούτων καὶ ὀκτακοσίων ἔτι χιλιάδων κατοίκων φονευθέντων ἢ ἀποθανόντων εἰς Ἑλλάδα, Χίον, Κρήτην, Κύπρον, Σάμον, Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν, ἂν τὸ ἔργον ἡμῶν μέχρι τούτου μένῃ, δὲν βλέπω τί ἐκέρδησεν ἡ Ἑλληνικὴ φυλή. ἂν ὅμως οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἕλληνες θεωρήσωσιν ἑαυτοὺς προμάχους τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν των, ἂν συλλογισθῶσιν, ὅτι μετ' αὐτῶν συνδέονται διὰ τῆς αὐτῆς θρησκείας, διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἱματισμοῦ, ἂν κατὰ μέρος ἀφίνοντες ὀλεθρίους νεωτερισμούς, πρὸς αὐτοὺς διηνεκῶς στρέφωσι τὸ ὄμμα, τότε μέγα τὸ κέρδος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τότε μέγα τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν ἐθεώρησαν ἄραγε τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι ἐζήτησαν καὶ εἰς τὸν ἱματισμόν της νὰ φέρωσι μεταβολάς, καὶ τὴν γλῶσσάν της παρημέλησαν, εἰσάγοντες ξένας γλώσσας, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν της χεῖρα ἐπέβαλον;

Τοιαῦτα σχεδὸν κείμενα ποιήσεως ἐξελεξάμην εἰς τὴν «Κιθάραν» μου, καὶ εἰς τοιαύτας ἰδέας παριστρέφεται μέρος τῶν ποιήσεών μου.

Ἡ πρώτη μου ποίησις κατὰ τὴν χρονολογίαν εἶναι ἡ «Πατινάδα μου», γραφεῖσα, ὅτε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Μεσσηνίας οἱ φυλακισμοὶ ηὔξησαν· εἶνε δὲ ἡ πρόῤῥησις τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ «Εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου», ἡ «Ἑλλὰς τοῦ ἀγῶνος», οἱ «Ἕλληνες τοῦ ἀγῶνος», ἡ «Ψωμοζητεία μου», αἱ «Σκιαὶ», ὅλα ταῦτα τὰ ποιημάτια ἐξυμνοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Μέχρι τίνος δοκησίσοφα καὶ ὀλιγόνοα λογιωτατίδια, ἐλθόντα μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ μεγάλου τούτου δράματος καταφρονοῦσι τὸ μεγαλήτερον ἔργον τῶν παρόντων χρόνων, καὶ σπουδαρχίδαι θρασεῖς νομίζουσιν ἑαυτοὺς νομοθέτας, ὀνειρεύονται ὑπουργεῖα, ῥᾳδιουργοῦσι πρὸς τὴν Ἀρχὴν κατὰ τῶν προμάχων τῆς Ἑλλάδος;

Τὸ μελέτημα τῆς καταργήσεως τῶν μοναστηρίων ἐσχεδιάσχη ὑπουργοῦντος τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπου. Ἡ Ἑλλὰς ἐκ τούτου καὶ χρηματικῶς καὶ ἠθικῶς ἐζημιώθη. Στερουμένη καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τῶν διδασκάλων της ἀποδημούντων εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ τὴν πενίαν, ἐκέρδησεν γελοιότατον διάταγμα περιέχον ἐπὶ τοῦ χαρτίου Ἀστεροσκοπεῖα, Βιβλιοθήκας, Πανεπιστήμια, Ἀκαδημίας, μελλούσας δόξας καὶ μέλλοντα ὄνειρα, τὸ «Μοναστήριον» καὶ τὸ «Μεθύσι» περὶ ταῦτα περιστρέφονται.

Ἐν τῶν πρώτων δυστυχημάτων τὰ ὁποῖα ἐπέφερεν ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀπὸ τὰ ὑπουργήματα ἀπομάκρυνσις τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγῶνος, τῶν ἀνθρώπων τούτων τῆς πείρας, ὑπῆρξεν ἡ ἀνεφάρμοστος ἀπόπειρα ὅλων τῶν πολιτικῶν θεωριῶν· οἱ γραμματίσκοι ἔγραψαν, ἀντέγραψαν, ἐπαντέγραψαν ὅλας τὰς βίβλους, καὶ ἡ κυβέρνησις συνέθεσεν ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος θέματα τῶν σχολῶν. Τὰ δικαστήρια, αἱ δημογεροντεῖαι διελύθησαν, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀφέθη ἄνευ τούτων τῶν ἀρχῶν, μέχρις οὗ οἱ νομοθέται της ἀποτεινάξωσι τὴν κόνιν τῶν βιβλίων καὶ ὑποκλέψωσιν ὀργανισμούς. Οὕτω κυβερνῶνται τὰ ἔθνη; Ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅλα τὰ λοιπὰ σχέδια ῥίζας δὲν ἔλαβον εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς δὲ χρῄζει ἔτι καὶ ἐπιθεωρήσεως καὶ τελειοποιήσεως. Ἡ «Μεταμόρφωσίς μου» καὶ αἱ «Ὑψηλαὶ Ἐργασίαι μου» λέγουσι πλείονα τῶν ὅσων δύναμαι νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον.

Ἡ «Περιβόητος Δίκη μου» εἶναι ἡ σάτυρα τῶν ἀγνώστων καὶ ξένων εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἑλλάδος νόμων καὶ λέξεων. Ἡ ποινικὴ νομοθεσία εἶναι σκληρὰ καὶ ἀνοίκειος εἰς ἔθνος γλυκὺ καὶ πρᾷον ὡς τὸ τῶν Ἑλλήνων αἱ διαδικασίαι ἡμῶν πολυποίκιλαι καὶ δυσεφάρμοστοι καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ σύστημα τῶν ὁρκωτῶν κριτῶν, καί τοι πολύτιμον, ἀπέχει πολὺ τῆς τελειοποιήσεως εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγλοι τὸ ἔφεραν. Ἐν γένει αἱ νομοθεσίαι δὲν εἶναι ἔργον ἑνὸς, ἀλλ' ἔργον κοινοβουλευτικῶν σωμάτων, ἀλλ' ἔργον συνόδου πολλῶν δοκίμων νομικῶν καὶ πολλῶν λογίων, καὶ δὲν βλέπω. ἂν ἡ κοινωνία ἔχῃ δίκαιον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰ μέλη της ποινὰς τὰς ὁποίας αὕτη δὲν ὥρισε.

Αἱ «Εὐγένειαι τῆς Ἑλλάδος» περιέχουσι τὸν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τῆς Ἑλλάδος ἐκεῖνον ἔρωτα, ὅστις φέρει τοὺς εὖ φρονοῦντας πρὸς τὸ μῖσος τῶν Γοτθικῶν τίτλων καὶ εὐγενειῶν· γέννημα οὗτοι τῶν εὐρωπαϊκῶν φυλῶν, στηρίζονται εἰς μωρὰν ἀνισότητα, καὶ φέρουσι πικρὸν καρπὸν τὴν ῥίζωσιν ὀλιγαρχίας· πλὴν τὸ ποιημάτιον τοῦτο δὲν ἔχει προσωπικόν τι, ἀλλ' εἶναι παραίνεσις μᾶλλον σοβαρά.

Ἡ «Νὺξ», ἄλλο ποιημάτιον, ζωπυρεῖ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα, πρὸς τὸ ὁποῖον βαδίζομεν διὰ τῆς συστάσεως τῶν δημοτικῶν, ἐπαρχιακῶν καὶ νομαρχιακῶν συμβουλίων, καὶ διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους.

Ὁ «Θάνατός της», καὶ ἡ «Θάλασσα τῆς Ἀττικῆς», περιέχουσι ἀπομιμήσεις τινὰς τοῦ Δελαμαρτίνου. Τὸ «Φαγοπότι μου», εἶναι ἡ σάτυρα τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, ὅσοι παραμελοῦσι τὰ χρέη των. Περὶ τὸ τέλος δὲ καθάπτεται ἐφόρων τινῶν, πλουτισάντων ἀπὸ κλοπὰς καὶ οἰκοδομούντων καὶ στιβαζόντων δίστηλα.

Ἡ «Ἀδιαφορία μου εἰς τὰ Πολιτικὰ» μέλλει νὰ ἐγείρῃ κατ' ἐμοῦ πολλὰς φωνάς· εἰς αὐτὸ τὸ ποιημάτιον, γραφὲν, ὅτε ἐπὶ τῆς Προεδρίας Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, πολὺς ἦτον ὁ διαπληκτισμὸς αὐτοῦ πρὸς τὸν Κωλέττην, εἰς αὐτὸ λέγω τὸ ποιημάτιον τολμῶ νὰ ἐκφωνήσω

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρος,

καὶ ὢ τῆς βλασφημίας νὰ νομίσω, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἄλλο τι γενναιότερον νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν της, παρὰ νὰ σπαράττεται καὶ νὰ φιλονεικῇ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Τοῦτο δὲν μᾶς ἀποτρέπει νὰ φέρωμεν τὴν ὀφειλομένην ὑπόληψιν πρὸς ἀμφοτέρους, εὐφυεστέρους μετὰ τὸν Νέγρην ἀναφανέντας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος· ἂν καὶ λυπώμεθα ἐνδομύχως, διότι δὲν συνενώθησαν ἐπὶ τῆς στερεώσεως τῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ συμβουλεύσωσι τὰ συμφέροντα τοῦ Ἔθνους εἰς Ἀρχὴν ξένην καὶ γνωρίζουσαν ὀλίγον τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τοῦ Κωλέττου μάλιστα καὶ συνεπράξαμεν εἰς δύο ἐποχὰς, ἐπὶ Καραΐσκου καὶ εἰς τὰ Μεγαρικὰ, καθ' ὅσον αἱ μικραὶ δυνάμεις τοῦ νοὸς ἡμῶν συνεχώρησαν καὶ ὁσάκις ὁ ἀγὼν ἦτον ὑπὲρ κοινωφελῶν πραγμάτων. Περὶ τὰ τέλη ὅμως, ὅταν ἀπὸ ἄνθρωπον ἐχθρὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτοῦ ἐξαπατηθεὶς, ἠθέλησε περὶ προσωπικῶν ν' ἀντιφερθῇ κατ' ἀνδρὸς φίλου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡμῶν, ἐνομίσαμεν δίκαιον νὰ μείνωμεν θεαταὶ τῆς τοιαύτης πάλης, καὶ καθὼς φίλον ἄνδρα δὲν ὠθήσαμεν εἰς κρημνὸν, ἐπίσης οὐδὲ ὑψώσαμεν δολοφόνον ξίφος κατ' Ἀρχῆς φίλης καὶ πρὸς ἡμᾶς εὐεργέτιδος, ἀλλὰ φίλοι τῶν φίλων ἡμῶν διεμείναμεν, καὶ ὀπαδοὶ τῶν ἀρχῶν ἡμῶν διατελοῦμεν.

Ὡς Παράρτημα τῆς Κιθάρας εἶναι ὁ προεκδοθεὶς Νεκρικὸς Διάλογος· ἀπ' αὐτὸν ἀφῃρέσαμεν πολλὰς φράσεις πικρὰς κατὰ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, πρὸς τοῦ ὁποίου τὸ πάθημα οἶκτος ἐνδόμυχος φιλανθρωποτέρους καθιστᾷ τοὺς Ἕλληνας.

ΕΠΙΦΩΝΗΣΙΣ

Χαίρετε ἡμέραι περιφανεῖς τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος ἱεροῦ ἀγῶνος τὰ δευτερεῖα κατέχοντες μετὰ τὸν Μηδικὸν εἰς τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν! Χαίρετε ἡμέραι ὡραῖαι τῆς νέας Ἑλλάδος, ἀναδείξασαι ἀληθῆ τὰ μυθώδη φαινόμενα κατορθώματα τῆς ἀρχαίας! Χαίρετε ἡμέραι δόξης, ζῶσαι εἰς τὴν μνήμην μυυ ἔτι, καὶ δι' αἰωνίαν ζωὴν προωρισμέναι!

Σᾶς, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας ὠνειρευόμην, καί τοι, ἐν τῇ μητροπόλει τῶν τυράννων, τυραννίσκων κλάδος ἐγὼ βλαστήσας! Σεῖς, ὅτε παιδίον ὑπὸ τὰ εὐώδη δάση τῆς ἀνθοστολίστου Χίου τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν φύσιν ἐδιδασκόμην, σεῖς ὡς ὄνειρα χρυσοπτέρυγα ἐτέρπετε τὸ λυκαυγὲς τοῦ βίου μου.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτε κατὰ πρῶτον τὸ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας μεγαλουργὸν καὶ πολυκίνδυνον μελέτημα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος ἔκρουσε τὰ ὦτά μου ἐφήβου ἔτι ὄντος, ἐνθυμοῦμαι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ῥίγος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸ κατασαλεῦσαν καὶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὸν

νοῦν μου. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτε εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς Γαλλίας ἤκουσα κατὰ πρῶτον τὴν φωνὴν τοῦ Μονόχειρος Ὑψηλάντου δεικνύοντος τὴν χλαμύδα τῆς Ἑλλάδος καθημαγμένην καὶ ἐπικαλουμένου τὴν ἐκδίκησιν τῶν τέκνων της· ἐνθυμοῦμαι τὴν τερψικάρδιον ἐκείνην ἔκτασιν, ἥτις καὶ τὰς αἰσθήσεις μου ἀνέτρεπε, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον, πολλάκις ἐκτὸς ἐμαυτοῦ καὶ ἀνάρπαστον μὲ περιεκίνει εἰς τὰς ἐρήμους ἀγυιὰς τῶν Παρισίων. Ἤκουσα μετ' ὀλίγον καὶ τὴν καταστροφὴν οἴκου, καὶ τὴν σφαγὴν συγγενῶν καὶ τὸν θάνατον ἀδελφοῦ· ἀλλ' ὦ θεέ! τὴν χεῖρά σου ηὐλόγησα τὴν σημάνασαν τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὕστερον ὅτε κατέβην μαθητὴς εἰς Ἰταλίαν διψῶν φωνῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὰ ὦτά μου πρὸς τὴν Ἑλλάδα τείνων!... ποία σιγὴ θάμβους ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, τῶν μὲν λαῶν ἐγκαθημένων εἰς θέαμα καὶ ἀρχῆθεν ἐπιθυμούμενον καὶ σιωπῇ εὐχομένων τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος· τῶν δὲ βασιλέων ὑποβλεπόντων τὸν παγετώδη βραχίονα τοῦ Ἀρκτώου γίγαντος ὡς ὑποκινοῦντα τὰ τῆς Ἑλλάδος! Καὶ μεταξὺ τούτων ἠκούσθη φωνὴ Ἑλλάδος ζητούσης παρὰ δόξαν τοῦ κόσμου πολιτείαν αὐτόνομον καὶ ἤθει ἀρχαίῳ Ἑλληνικῷ διερρυθμισμένην· τότε δὴ τότε καὶ ῥήτορες καὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς καὶ φιλόσοφοι στέφανον προσήρμοζον ποικίλον πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς πατρίδος μου, καὶ ἠχὼ μίαν ἔχυνεν ἡ Εὐρώπη ἐκπεπληγμένη πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἑλλάδος.

Μὴν ὀλίγα κατορθώματα ἐπράξαμεν ἡμεῖς; Ἐνταῦθα σκάφη εὐτελῆ κατεναυμάχησαν τριήρεις ὑψιπρύμνους· ἐκεῖ λαὸς ἄοπλος ἐξηφάνισε στρατόπεδα, ἐξεπόρθησε φρούρια καὶ εἰς τὰς ἐπιμόνους προσβολὰς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Τουρκικῆς Εὐρώπης, καὶ ἀντέθεσεν ἐπίμονον τὴν καρτερίαν. Ἀλλ' αἷμα πολίτου ἐμόλυνε τάχα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, καὶ μεταξὺ τοσαύτης τῆς ἀναρχίας καὶ τοσούτων τῶν διαφωνιῶν; καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς γῆς γενόμενοι, διήρπασαν ἴσως αὐτὴν ἢ διατηρήσαντες ταύτην ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αὐτοὶ μὲν ἀπέθανον καὶ θνήσκουσι πένητες, τὴν δ' Ἑλλάδα παρέσχον πλουσίαν;

Χαίρετε ἡμέραι περιφανεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος! εἰς μάτην εὔχονται τὴν λήθην σου, ὅσοι τῶν καρπῶν σου ὀρέγονται καὶ ὡς λίθους παλαιοὺς καὶ ἀχρήστους ἀποῤῥίπτουσι ἐν τῇ γωνίᾳ τοὺς προταγωνιστάς σου. Χαίρετε ἡμέραι περιφανεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος! Σεῖς τὴν νεότητά μου ἐτέρψατε, Σεῖς ἔσεσθε καὶ ἡ παραμυθία τοῦ γήρατός μου, καὶ πρεσβύτης παρὰ τὴν ἑστίαν τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου μου καθήμενος, διηγήσομαι εἰς τὴν νέαν γενεὰν τὰ τῆς παρελθούσης ἀρειμανίου μεγαλουργήματα, καὶ ὑψώσω τὴν χεῖρά μου συχνάκις εὐγνώμονα πρὸς τὸν Ὑψιβρεμέτην, τὸν γεννήσαντά με Ἕλληνα καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πρώτη ἔκδοσις τῆς Κιθάρας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῷ 1835.

Η ΚΙΘΑΡΑ

P. Soutsos

Π. ΣΟΥΤΣΟΥ

Η ΚΙΘΑΡΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΓΕΩΡ. ΚΑΜΠΑΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.
1875

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Ξαπλωμένος ὑποκάτω
Σ' ἕνα δένδρο μυρωδάτο,
Ἐκοιμήθηκα εἰς κλίνην
Ἀπὸ δάφνην καὶ μυρσίνην·
Εἶδα ὄνειρον ὡραῖον·
        Μὲ ῥοδόκρινο στεφάνι
Ὁ καλός μας Ἀνακρέων
        Εἰς τὸν ὕπνον μου ἐφάνη.

Ἑβδομηκοντούτης ἕως
Ἦτον ἴσως, πλὴν ὡραῖος,
Καὶ τὸ στόμα του γλυκεῖαν
Μοσχοβόλει ἀνθοσμίαν·
Εἶχ' ἕνα παιδὶ ὁ γέρος
        Ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμον,
Καὶ αὐτὸ ἦτον ὁ Ἔρως
        Μὲ φαρέτραν εἰς τὸν ὦμον.

—Ποῦ τὸν γέροντα πηγαίνεις ;
Ποῦ ; . . . καὶ τί τὸν ἀποσταίνεις ;
—Ποῦ ; εἰς τὴν ἀθανασίαν·
Τύχην ἂν ζητῇς ὁμοίαν,
Ἡ Ἑλλὰς ἡ ἐλευθέρα
Στάδιον σ' ἀνοίγει νέον·
Ποία δόξα λαμπροτέρα !
Νέος γένε 'Ανακρέων.

Η ΚΕ.' ΜΑΡΤΙΟΥ
Η
ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλω,
Εἰς τὸ μέτωπόν σου φῶς μου ! τί ἀδάμαντας νὰ βάλω ;
Ἐλαφρότερον τῆς πάχνης φόρεσ' ἔνδυμα λευκὸν
Ὦ σεμνή μου ἐρωμένη ! ὦ τοῦ ἔαρος εἰκών !

Τῆς Ἑλληνικῆς ἐτέθη σήμερον αὐτονομίας
Ἡ ἀθάνατος κρηπίς,
Καὶ παρερχομένων ὅλων μετ' ὀργῆς καὶ ἀθυμίας,
Εἴκοσιν αἰώνων δούλων ἐπληρώθη ἡ ἐλπίς·
Τὸ συμβὰν αὐτὸ τὸ μέγα εἰς τὴν γῆν ἤγγειλε πρῶτος
Μὲ σεισμὸν ὁ οὐρανός,
Τὸ στερέωμα ἠνοίχθη, κι' ἄνωθεν ἠκούσθη κρότος
Κι' ὁ ἀστὴρ «ἐν τούτῳ νίκα» ἐπανῆλθε φαεινός.

Διὰ τρόμου νὰ δεσμεύσῃ τὰς ἐχθράς μας ζητεῖ χεῖρας,
Τοῦ θανάτου ὁ Σουλτάνος ὁδηγῶν τὰς μαύρας μοίρας.
Πατριάρχου χρυσῆν μίτραν εἰς τὸ μέτωπόν του φέρων,
Ἐν ἀγχόνῃ τελειοῦται ὁ Γρηγόριος ὁ γέρων·
'Αλλ' ὡς δίκροτον ὁπόταν, ἡ πυρκαϊὰ τὸ ζώσῃ,
Καὶ τὸ σκάφος του κορώσῃ,
Κ' ἐκκαινοῦνται τότε μόνα τὰ πολλά του πυροβόλα,
Τὰ παράλια ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος βοοῦν ὅλα.

Ἔχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλω·
'Απὸ μαργαρίτας βάλε περιδέραιον μεγάλο,
Κ' εἰς σανδάλια μετάξης πορφυρᾶς ὡσὰν τὰ ῥόδα,
Τὸν χυτόν σου δέσε πόδα.

Τότ' ἐρχόμενοι καὶ Ἄγγλων καὶ Αὐστριακῶν καὶ Γάλλων
Ναύαρχοι μὲ δάση στόλων,
Παρετήρουν, κατεμέτρουν, κ' ἐνεβάθυνον μὲ δόλον
Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸν πυθμένα τὸν μεγάλον·
Ἔδιδαν τὰς δύο χεῖρας καὶ 'Ανατολὴ καὶ Δύσις,
Καὶ κατὰ λαοῦ ἀόπλου ὤμνυαν ὁμοῦ κ' ἐπίσης·
Ἀλλ' ἡμεῖς καταγελῶντες καὶ τὴν μίαν, καὶ τὴν ἄλλην,
Τὸν θεὸν ἐπροκαλοῦμεν καὶ τὴν πλάσιν του εἰς πάλην.

Ἄλλοτε εἰς τῆς ἐρήμου 'Επιδαύρου τὰς ἐλαίας,
Ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Ἄστρους τὰς χρυσᾶς πορτοκαλέας,
Ἐκηρύττομεν πανδήμως ἀδιαίρετον μονάδα
Τὴν φιλόνομον Ἑλλάδα,

Καὶ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας, καθιδρύομεν εἰς θρόνον
Τὴν ἁπλῆν Ἐλευθερίαν,
Ἥτις ἔχει μικρὰν χρείαν
Νομιμότητος ἀρχαίας, καὶ σειρᾶς πολλῶν προγόνων.

Ἔχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλω.
Ὦ στολίσου δίχως ἄλλο,
Καὶ εἰς μέσην λεπτοτέραν τῆς τοῦ μύρμηκος ἀκόμα,
Βάλε ζώνην μὲ τὸ τρίχρουν τῆς Ἐλευθερίας χρῶμα,

Ὕδρα! τώρα χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς πλοῖα, καὶ λαὸν,
Ὁμοιάζεις πυροβόλον, εὔκαιρον καὶ παλαιόν·
Καὶ ὁ ὅλμος σου δὲν φέρει οὔτε κρότον, οὔτε κλόνον,
Μὲ τὴν βόμβαν ποῦ ἀφῆκεν, ἀφοῦ ἔθραυσ' ἕνα Θρόνον·
Ἀλλ' ὦ πρόκριτοι τῆς Ὕδρας! ὦ Κολόμβοι καὶ τῆς μίας
Καὶ τῆς ἄλλης οἰκουμένης!
Ποῖος τότε, ποῖος δαίμων ἀγαθῆς μας εἱμαρμένης
Ἔρωτα ἐνδοξοτάτης σᾶς ἐνέπνεε πενίας!

Ἑλλάς! τώρα νὰ ζῇς πρέπει χωρὶς δόξαν, χωρὶς φῶτα,
Κ' εἰς τὰ μόνα καυχωμένη μεγαλεῖά σου τὰ πρῶτα·
Νὰ ζητεύῃς τώρα πρέπει στῶν τριῶν αὐλῶν τὰς θύρας,
Ὡς πτωχὴ καὶ τυφλὴ κόρη μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας;
Κολοβὸς ἀπὸ τὰς μάχας κι' ἄφωνος ὁ Ἕλλην πρέπει
Τὰ παρόντα του νὰ βλέπῃ,
Ὡς αὐταὶ τοῦ Παρθενῶνος αἱ κατάθραυσται εἰκόνες,
Τὰς ὁποίας σιωπώσας ὅλοι βλέπουν οἱ αἰῶνες;

———

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ.

Τὸ ποτήρι μου στολίζω μ' ἄνθη μύρτου καὶ ὑάσμου,
Καὶ μ' εὐλάβειαν ἀρχίζω τὰς θρησκευτικὰς χοάς μου.
Εἰς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας πίνω,
Καὶ διὰ μνημόσυνόν των τὸ γλυκὸ κρασί μου χύνω.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κι' ἂς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι.

Στὴν ἐνθύμησίν σας πίνω Κυριακούλι καὶ Ἠλία
Ἀριστεύσαντες οἱ πρῶτοι στὰ Βαλτεζικὰ πεδία·
Κ' εἰς σὲ Φλέσσα μ' ἀναμμένην ὅταν ἔτρεχες λαμπάδα,
Κ' ἐπυρπόλεις τὰ χωρία κ' ἀπεστάτεις τὴν Ἑλλάδα.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κι' ἂς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι.

Δευτερεύω καὶ τριτεύω Κανακάρη διὰ σὲ
Τῆς Πελοποννήσου κλέος, ἀρετῆς ἁγνὲ χρυσὲ
Ὅστις ἔσωσες τὸ ἔθνος ἐπιμείνας εἰς ἓν πλοῖον
Ἐχθροὶ ὅταν ἐπλημμύρρουν τὸ Ἀργολικὸν πεδίον.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κι' ἂς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι.

Ἔφθασες ἀπὸ τὴν Σπάρτην Κρεββατᾶ μας τότε τρέχων
Καβαλλάρης καὶ χιλίους Λακεδαιμονίους ἔχων.
Καὶ τὸν δρόμον ἐμποδίσας τοῦ Δραμαλικοῦ χειμάῤῥου
Πρὸ παντὸς ἀξίζεις ἄλλου ἄγαλμα λευκοῦ μαρμάρου,
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κι' ἂς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι.

Νὰ σᾶς λησμονήσω Μάρκε, Καραΐσκε ἠμπορῶ,
Τὰς ὑστερινὰς χοάς μου διὰ σᾶς ἀφιερῶ·
Λάβετε καὶ σεῖς κατόπιν τὴν ὑστερινὴν τιμὴν
Τζαμαδὲ καὶ Ὑψηλάντη, Νέγρη καὶ Βενιαμήν.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κι' ἂς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι.

Ἐρωμένη μου! εἰς ταύτην τὴν ἁγίαν τελετὴν
Κ' εἰς τὸν λάμποντα βωμόν μας ἀπὸ μάρμαρον τῆς Πάρου
Πρόσφερε καὶ σὺ τὴν κόμην τὴν χρυσήν σου καὶ χυτήν,
Καὶ τὰ στήθη σου κτυπῶσα τὰ λευκότερα μαρμάρου,
Λέγε, λέγε «ἂς μὴ μένῃ σταλαγμὸς εἰς τὸ πιθάρι
Ἔρι πάρι».

Η ΠΑΤΙΝΑΔΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΜΟΥ.

Μᾶς βάρυναν αἱ φυλακαί,
Κ' αἱ ἡμέρ' αἱ δουλικαί,
Καὶ ἄλλα τόσα καὶ καὶ καί·
Πλὴν φῶς μου! δὲν θὰ σκάσωμεν,
Τὴν λύραν μας ἂς πιάσωμεν·
Τἀγγ
Λαριριρὶ λαριριρά·
Τράγγ
Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

Ἔδωκε δρόμον ἡ Ἑλλὰς
Εἰς ἐκλαμπρότητας πολλάς.
Σὲ τάζω πῶς μεταβολὰς
Συχνὰ πυκνὰ θ' ἀκούωμεν·
Τὴν λύραν μας, ἂς κρούωμεν·
Τάγγ
Λαριριρὶ λαριριρά·
Τράγγ
Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

Θὰ διοῦμεν Ἔθνος καὶ Βουλήν,
Κ' ἡμέραν δὰ κάποιαν καλήν·
Κι' ἀπ' τὴν χαράν μας τὴν πολλὴν

Οἱ Ἕλληνες ἀρχίζομεν
Τὴν λύραν νὰ τονίζωμεν·
Τἀγγ
Λαριριρὶ λαριριρὰ
Τρὰγγ
Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

Ὦ θέαμα ἡδονικόν!
Νά, στράτευμα Ἑλληνικόν!
Νά, Σύνταγμα Τροιζηνικόν!
Στραβὰ στραβ' ἂς τὸ βάλωμεν,
Καὶ πίνοντες ἂς ψάλλωμεν
Τἀγγ
Λαριριρὶ λαριριρά·
Τρὰγγ
Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

Τί ἔγινε Κὺρ ὑπουργοί!
Τί τρέχει; τί θεοῦ ὀργή;
Ἐμείνετε λοιπὸν ἀργοί;
Πλὴν τί; δὲν θὰ κτικλάσετε;
Τὴν λύραν καὶ σεῖς πλάσετε·
Τἀγγ
Λαριριρὶ λαριριρά.
Τρὰγγ
Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

———

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

———

Μὲ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλλάδος τοὺς καλούς μας καὶ ὡραίους
Κ' οἱ καλοί μας χρόνοι φεύγουν ἐρωμένη μου ὡραία!
Ὁ καιρὸς στὸ μέτωπόν μου αὔλακας προσθέτει νέους
Κρύσταλα προσθέτει νέα.

Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸ Βεζούβιον ἐβόα;
Σ' ἐνθυμοῦμαι ἦσουν βρέφος κ' ἐγελόπαιζες ἀθῶα
Καὶ τὸ ᾆσμα σου τ' ἀθῶον
Ἕνωνες μὲ τοὺς παιᾶνας καὶ τοὺς ὕμνους τῶν ἡρώων.

Μαῦρος χείμαρος Ἀράβων ἐπλημμύρει τὴν πατρίδα;
Ὡς περιστερὰν ἀθώαν σ' ἔβλεπα διωκομένην·
Τὴν παρθενικήν σου κλίνην ἔφευγες μὲ τὴν πλεξίδα
Εἰς τὰ στήθη σου ῥιμμένην.

Ὁ Σαχτούρης τῆς Ἀσίας ἐξωλόθρευε τὸν στόλον,
Εἰς ναοῦ σὲ εἶδα θόλον
Στέμμα δάφνης νὰ προσφέρῃς καὶ λευκόχρυσον χιτῶνα
Στῆς Παρθένου τὴν εἰκόνα.

Πρὸς τὸ Ναύπλιον ἐκίνα νικηφόρος ἀετὸς
Ὁ Μεγαρικὸς στρατός;
Τὸ γλυκύ σου στόμα πόσους μᾶς ψιθύριζεν ἐπαίνους
Ὅταν ἀπὸ τὴν πατρίδα ἐδιώκομεν τοὺς ξένους;

Ἔφυγαν ἐκεῖν' οἱ χρόνοι τῆς χρυσῆς νεότητός μας,
Καὶ συνέφυγαν τοῦ Ἔθνους αἱ λαμπραὶ ἡμέρ' ἐκεῖναι.
Μὲ τὰς δάφνας τῆς πατρίδος φίλη μου! τοῦ ἔαρός μας
Συμμαραίνοντ' αἱ μυρσῖναι.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἐρωμένη μου! ποῦ εἶναι
Αἱ ἡμέραι μου ἐκεῖναι
Ὅταν νέος καὶ φαιδρὸς,
Μὲ τὸ πρίσμα τῆς ἀπάτης
Τὴν ζωὴν καὶ τὰ καλά της
Ἐθεώρουν ἀμυδρῶς.

Κ' ἡ Ἑλλάς μας τότε νέα,
Καὶ φαιδρὰ καὶ ῥωμαλέα,
Κ' ὅλη τόλμη καὶ ἰσχὺς,
Εἰς τὸν μέγαν της ἀγῶνα
Μὲ τὰ τέκνα της τὰ μόνα
Στιγμὰς ἔχαιρ' εὐτυχεῖς.

Γῆ πολέμου, κάθε ῥάχη.
Θρίαμβός μας κάθε μάχη.
Στὸ λιμέρι, στὰ κλαδιά.
Ἱερεῖς καὶ ἱεράρχαι,
Πρόκριτοί μας καὶ στρατάρχαι,
Νέαις, γέροι, καὶ παιδιά.

Πανταχοῦ ἡ ἀθωότης,
Καὶ ἡ ἕνωσις κι' ἁπλότης,
Καὶ ὁ γέλως κ' ἡ χαρὰ,
Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος,
Καὶ εἰς τῆς χρυσῆς ἐλπίδος
Ἐπετοῦμεν τὰ πτερά.

Τόσος ἄδολος καὶ θεῖος
Κι' ἐνθουσιασμένος βίος,
Τόση ἔνδοξος ζωὴ,
Πῶς κατέπεσε θεέ μου!
Ὡς περαστικοῦ ἀνέμου
Νέα πρόσκαιρος πνοή!

Τί ἀπέγειναν οἱ τότε
Ἥρωές μας στρατιῶται
Καὶ τὸ τόσον ναυτικὸν,
Τῶν τριῶν ἀνδρείων νήσων
Εἰς τὴν ἐμπειρίαν ἴσον
Μὲ τὸ Ἀγγλογαλλικόν.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν μεγάλην
Καὶ ἀθάνατόν μας πάλην
Τῶν τριῶν πρώτων ἐτῶν,
Ὅταν γῆ Πελοποννήσου
Στόμα ἄνοιγες ἀβύσσου
Στὸν Δραμαλικὸν στρατόν.

Τῆς Ἑλλάδος νεκροὶ κεῖσθε,
Πλὴν ποτὲ δὲν λησμονεῖσθε
Θρίαμβοι παντοτεινοί,
Δερβενάκι, Ἀγινόρι,
Μεσολόγγι, Μακρυνόρι,
Κλείσοβα καὶ Ἀμπλιανή!

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Μὴν ἐλεύθεραις ἰδέαις!
Ταῖς ὡραίαις τὸ κρασί,
Τὸ κρασὶ καὶ ταῖς ὡραίαις,
Ψάλε λύρα μου χρυσή!

Ἡ Ἐλευθερία, βλέπεις, βαρὺν ὕπνον ἐκοιμήθη
Καὶ τὰ ὄνειρά της εἶναι μάταια καὶ λυπηρά·
Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸ πῦρ ἔσβυσε κ' ἐχύθη·
Τοῦ κρατῆρός της μᾶς μένει τέφρα μόνον ῥυπαρά·
Τὴν ἡρωϊκὴν Ἑλλάδα, Ἑλλὰς χαύνη καὶ δειλή,
Καὶ τοὺς γίγαντας πυγμαίων διαδέχεται φυλή.

Τῶν ἡρώων μας τὰ ἔργα λησμονοῦνται τὰ γενναῖα,
Καὶ ὀνόματα ἐμβαίνουν εἰς τὸ ἔθνος ἄλλα νέα,
Κ' ἐγὼ ψάλτης τοῦ ἀγῶνος ἔμεινα εἰς κόσμον νέον
Ὅμοιος μὲ γηραλέον
Μὲ παλαιωμένον πεῦκος πεδιάδος γυμνωμένης,
Ὅπου βλέπεις ἐμφυτεύσεις χθεσινῆς χειρὸς καὶ ξένης.

Μὴν ἐλεύθεραις ἰδέαις!
Ταῖς ὡραίαις τὸ κρασί,
Τὸ κρασὶ καὶ ταῖς ὡραίαις
Ψάλε λύρα μου χρυσῆ!

Τῆς ἁγίας Λαύρας[1] χαῖρε συμμαχί' Ἀχαϊκή!
Καὶ σεῖς χαίρετε τοῦ γένους πρῶτοι χρόν' ἡρωϊκοί!
Καὶ σεῖς πρῶτοι ἀποστάται, χωρικοὶ τῆς 'Αρκαδίας
Τέκνα τῆς Ἐλευθερίας,
Τρέξαντες εἰς τὸν φωνήν της μὲ τὰ δρέπανα στὰς χεῖρας
Στοῦ Ναυπλίου, στῆς Κορίνθου, στῆς Τριπολιτζᾶς τὰς θύρας.

Πόσον ἐλαμπρύνθη τότε ἡ ὡς κρύσταλα λευκὴ
Κι' ἀληθῶς ἡρωϊκὴ
Φουστανέλα μας, ἡ τόσον σήμερον ἀπεριμμένη!
Ἡ Ἐλευθερία τότε μ' αὐτὴν ἔτρεχ' ἐνδυμένη,
Καὶ ἡ βόμβα της ὡς ὕλας στὸν ἀέρα φλογισμένας
Σκῆπτρα ἔχυνε θραυσμένα καὶ ἀλύσσους συντριμμένας·

Μὴν ἐλεύθεραις ἰδέαις!
Ταῖς ὡραίαις τὸ κρασί,
Τὸ κρασὶ καὶ ταῖς ὡραίαις
Ψάλε λύρα μου χρυσῆ.

[1] Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀπεφασίσθη εἰς τὸ ἐν τῇ 'Αχαΐᾳ μοναστήριον τῆς ἁγίας Λαύρας παρὰ τοῦ Γερμανοῦ ἱεράρχου τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, παρὰ τοῦ 'Ανδρέου Ζαΐμη, Βενιζέλου Ῥούφου, Α. Λόντου καὶ Χαραλάμπους.

Τώρα τρέξετε σεῖς ξένοι! καὶ κυκλώσετε τὸν θρόνον·
Ὁ δικός μας νοῦς στοὺς βράχους ἐπαχύνθη τόσον χρόνον·
Δὲν ἠξεύρουν νὰ χαϊδεύουν χερὶ' ἀδρὰ 'πὸ τὸ τουφέκι,
Καὶ τὰ χείλη μας ἀκόμη μελαν' ἀπὸ τὸ φισέκι
Μὲ τὸ στόμα μας σχισμένον,
Γλυκεῖς ἤχους δὲν ἠξεύρουν κολακευτικῶν ἐπαίνων.

Καλλωπίζεσθε σεῖς τώρα μὲ λαμπρὰς ἐνδυμασίας,
Μὲ Βασιλικὰς ταινίας·
Ἔχομεν κ' ἡμεῖς ταινίας, καὶ στολὰς πλέον ὡραίας·
Τὰ παράσημά μας εἶναι αἱ ἀθάνατοι πληγαί μας·
Καὶ μὲ ὅσας στοὺς πολέμους ἐχθρῶν 'πήραμεν σημαίας,
Κρύπτοντ' εὔκολα αἱ σάρκες αἱ ἀνδρεῖαι καὶ γυμναί μας.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΑΙ ΜΑΣ

II

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΦΟΡΟΥΣΑ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Χθὲς ἀγάπη μου! τὴν εἶπα, μ' ἐνθουσιασμὸν πολὺν
Τῆς Ἐλευθερίας βάλε τὴν πολεμικὴν στολὴν,
Περικεφαλαίαν φόρει,
Κ' εἰς τὸ χέρι κράτει δόρυ·
Ἕνωσε δύο θεάς μου εἰς τὸ εὔχαρί σου σῶμα,
Τὴν θεὰν τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα.

Ἡ ἀγάπη μου μ' ἀκούει κ' εἰς τοὺς δύο της κροτάφους
Ῥόδα βάλλει τοῦ ἐνδόξου Μαραθωνικοῦ ἐδάφους,
Καὶ εἰς θώρακας χρυσίνους
Τοῦ ἐρωτικοῦ της στήθους τοὺς εὐώδεις κρύπτει κρίνους
Καὶ μὲ λέγει «σὲ ἀρέσει τὸ πολεμικόν μου σῶμα
Κ' ἡ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα;»

Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν, τὴν εἶπα, ἡ θεὰ Ἐλευθερία;
Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν ποῦ εἶδα εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία
Τόσον ἄλλοτε ὡραίαν
Καὶ μὲ ξίφος καὶ σημαίαν,
Κ' ἔκραζα κ' ἐγὼ κατόπιν μ' ἐνθουσιασμένον στόμα
«Ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα;»

Τὰς σημαίας σου ὡδήγουν Καραΐσκοι καὶ Βοτζάραι,
Καὶ Μιαοῦλαι καὶ Κανάραι.
Φλόγας ἔχυνεν ἡ κόμη ἡ ξανθή σου καὶ χυτή,
Κι' ὡραιότερη δὲν ἦτον ἀπὸ σὲ ἡ Ἀρετή·
Ναί! Θεᾶς μεγάλης εἶχες καὶ ἀνάστημα καὶ σῶμα,
Ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα!

Ἐπερνοῦσες, σ' ἐνθυμοῦμαι, ἀπὸ τὰς ὁδούς μας τότε,
Κ' οἱ γυμνοὶ πλὴν ἀπὸ δόξαν στολισμένοι στρατιῶται,
Καὶ τὰ βρέφη, κ' αἱ παρθένοι,
Ῥόδα σ' ἔῤῥαιναν καὶ μύρτα, καὶ μᾶς σέβοντο οἱ ξένοι.
Ὦ ἐπίστρεψε στῆς γῆς μας τὸ ἁγιασμένον χῶμα
Ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα.

Φέρε μας τὰς τρισενδόξους καὶ ἀθώας μας ἡμέρας,
Ὅταν ὅλοι ἑνωμένοι,
Ὅταν ὅλοι χωρὶς πάθη, καὶ πτωχοί, πλὴν δοξασμένοι
Εἰς τοὺς καύσωνας, ςοὺς πάγους ςοὺς χειμάῤῥους, ςοὺς ἀέρας,
Κ' εἰς τὸν τύφον, κ' εἰς τὰ ξίφη, κ'εἰς τὸν θάνατον ἀκόμα,
Ἐδαδίζομεν γελῶντες καὶ μ' ἐλπίδος φαιδρὸν ὄμμα.

Η ΠΛΩΣΚΑ ΜΟΥ

Ἀπὸ μιὰ
Ἀναποδιὰ
Σὲ μιὰν ἄλλη
Πιὸ μεγάλη
Χρόνια τόσα πᾶμε τώρα,
Καὶ μᾶς τρώγει κακὴ ψώρα·
Μὴ στοὺς νόμους, μὴ στὰ φῶτα
Ἐκερδήσαμ' ἕνα γιῶτα . . . .
Γύρνα πλῶσκα φωνακλοῦ
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλού.
Τραριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Ποῦ νὰ πᾷς
Ἂν ἀγαπᾷς ;
Καὶ εἰς ποῖον
Καφφενεῖον ;

Τί νὰ δῇς καὶ νὰ γελάσῃς ;
Ὅπου πᾷς, κι' ὅπου περάσῃς
Ὁ Σωτὴρ* ἡ Ἐθνική*
Καὶ ἡ Εὐαγγελική* . . . .
Γύρνα πλῶσκα φωνακλοῦ !
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλοὺ
Ταριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Τὸ πρωΐ
Μὲ τὸ ῥοΐ
Εἰς τὸ στρῶμα
Εἰσ' ἀκόμα ;
Ὑπουργεῖα τρία νάσου·
Λάβετα, πλὴν ἑτοιμάσου
Στὰ τροπάρια στὰς φωνὰς
Τῆς ἀφόβου Ἀθηνᾶς* . . . .
Γύρνα πλῶσκα φωνακλοῦ
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλοὺ
Ταριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Μιὰ φωλιὰ
Σὲ μιὰ σπηλιὰ
Καὶ σὺ κτίζεις ;
Μὴν ἐλπίζῃς

* Ἐφημερίδες.

Τὸ ποδάρι σου ν' ἁπλώσῃς·
Μιὰν αὐγὴ πριχοῦ τὸ νοιώσῃς·
Ἡ πρωτεύουσά μας νάτης
Ἐσηκώθη στὰ πανιά της....
Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλού
Ταριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Χρεωστᾷς
Καὶ δὲν βαστᾷς;
Οἱ χρεῶσται
Λέγουν δόστε·
Νὰ λαμβάνῃς ὅμως ἔχεις;
Στὰ κριτήριά μας τρέχεις;
Σὲ ἀρχίζουν οἱ κριταὶ
Τὶ τὶ τὶ τὶ τὶ τὶ τέ....
Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλοὺ
Ταριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Δὲν μὲ λὲς
Ποῦ ἡ καλαῖς
Ἐρωμέναις;
Ἡ καϊμέναις

Ἀπ' ἐδῶ ἡ μία σύρε
Σ' εὔγαλε καὶ τὰ τζουλούφια,
Καὶ ἡ ἄλλη σοῦ ἐπῆρε
Καὶ τὴν νυκτικιά σου σκούφια...
Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ
Καὶ τραγοῦδα κλοὺ κλοὺ κλοὺ
Ταριρὶμ ταριρὰ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Ο ΚΑΡΑΙΣΚΟΣ

Τ' ὄνομά του πολλοὺς χρόνους εἰς τὰ χείλη μας θὰ τρέχῃ,
Καὶ εἰς τῶν μικρῶν τὴν στέγην θὰ τιμᾶται ὡς Θεός,
Καὶ πενῆντ' ἀκόμα χρόνους ἄλλην ὕλην δὲν θὰ ἔχῃ
Ὁμιλίας ὁ λαός.

Κι' ἀπὸ τ' ἄροτρά των ὅταν στὸ ἀχύρινόν των δῶμα,
Θὲ νὰ κάθουνται τὸ βράδυ στὴν φωτιὰ οἱ χωρικοί,
«Ὠχρὸν ἦταν θὲ νὰ λέγουν τοῦ προσώπου του τὸ χρῶμα
»Κ' ἡ φλοκάτα του λευκή».

»Καὶ τῶν Βεζυράδων ὅταν ἄκουε τὸ τουμπελέκι,
»Ἔῤῥιχνεν ἀπὸ τὰ χέρια τ' ἀναμμένο του τουφέκι,
»Σήκωνε τῆς φουστανέλας ταῖς δυὸ ἄκραις εἰς τὴν μέση,
»Κι' ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ πρῶτος μὲ μαυροκαμένο φέσι».

»Ποία χεὶρ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν παχεῖαν ἀχλὺν ρίπτει,
»Καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος καθαρὸν μ' ἀνακαλύπτει;
»Νίκαι πανταχοῦ καὶ δόξαι, τρόπαια παντοτεινά,
»Ἀλλὰ ἔριδες καὶ στάσεις, ἀλλ' ἐμφύλια δεινά,
»Κ' εἰς παντοτεινὴν ὁ κόσμος δι' αὐτὴν ἀνησυχίαν...
Κι' ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

»Ποῦ πηγαίνει ποῦ πηγαίνει χωρὶς ναύκληρον κανένα
Καὶ μὲ τ' ἄρμενα σχισμένα,
»Τὸ τοσάκις ναυαγῆσαν καὶ σωθὲν τοσάκις πλοῖον!
»Γένετε θολά μου μάτια δύο ρύακες δακρύων.
»Ἑλλάς, φύλαξε τὴν τόσον ἀκριβὴν Ἐλευθερίαν....
Κι' ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ἔλεγε καὶ ἡ ψυχή του ἡ μεγάλη πριχοῦ φύγῃ
Μὲ τὸν ἀετὸν ὁμοία, ὅταν πτέρυγας ἀνοίγῃ,
Ἑτοιμάζετο εἰς σφαῖραν ν' ἀναβῇ χρυσοῦ πλανήτου,
Κ' ἔλαμπαν ὡς δύο ἄστρα οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί του.
Ἄφωνος ἔπεσε τέλος εἰς θανάτου ληθαργίαν,
Κι' ὁ λαὸς ἔμεινε κλαίων κι' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Πέθανες, εὔγλωττε Νέγρη! πρὶν τῆς Ἀνεξαρτησίας
Ὁ μὲ τόσους σου ἱδρῶτας φυτευθεὶς βλαστὸς ἀνθήσῃ.
Φύλλα καὶ καρποὺς εὐγάλει τώρα γεύσεως γλυκείας,
Κ' ὑπὸ τὴν σκιάν του τρέχει καὶ ὁ ξένος νὰ καθήσῃ,
Κ' εἰς αὐτὴν εὐγνώμων ὅλη τῆς χειρός σου τὴν φυτείαν,
Ἡ πατρίς μας σ' ἐνθυμεῖται μὲ κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ὦ τῶν Συνελεύσεών μας Γραμματεῦ καὶ Νομοθέτη![1]
Τοῦ πολιτικοῦ ναοῦ μας ἔθεσας τὸν πρῶτον στύλον,
Καὶ κανεὶς τῶν τόσων φίλων,
Ὡς τοῦ τάφου σου σημεῖον μίαν πέτραν κἂν δὲν θέτει.
Πλὴν ἡ συγγενής μου Μοῦσα ἀπὸ ὕλην αἰωνίαν
Βωμὸν Νέγρη! σὲ ὑψόνει μὲ κατάνυξιν βαθεῖαν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΜΑΣ.

Τοῦ μονόχειρος καὶ πρώτου Ὑψηλάντου ἡ φωνὴ
Ὅταν ἤρχισε τοὺς βράχους τῆς Ἑλλάδος νὰ κινῇ,
Στὰς Γαλλατικὰς Ἀθήνας γλυκὺ φῶς μου! εὑρισκόμην,
Καὶ παιδίον, τὸν Βολναῖον τὸν Τρασῆν ἐδιδασκόμην·
Ἀλλὰ ποῖον δὲν ᾐσθάνθην γενικὸν ψυχῆς σεισμόν!
Ποῖον ἐνθουσιασμόν!

Τὰ ὀνόματα τοῦ Μάρκου τοῦ Κανάρου ὅταν πρῶτα
Ἔκρουσαν τὰ νεαρά μου καὶ ποιητικά μου ὦτα,
Εἰς τὰς πόλεις καταβαίνων τῆς ὡραίας Ἰταλίας
Τοῦ Βοτζάρου καὶ τοῦ Βρούτου ἔγραφον τὰς τραγῳδίας
Ἐπευχόμενος ἡμέρας
Εἰς τὸ ἔθνος ἐλευθέρας.

[1] Ὅλοι γνωρίζουσι τὸ ἐνεργητικὸν μέρος τὸ ὁποῖον ὁ Θεόδωρος Νέγρης ἔλαβεν εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις μας, ἔτι τὴν εὐφυΐαν καὶ εὐγλωττίαν του. Δύο ἀδελφῶν τέκνα ὁ ποιητὴς καὶ ὁ Θεόδωρος Νέγρης, συνεδέοντο μὲ δεσμοὺς στενῆς φιλίας.

Ἦλθα τέλος στὴν Ἑλλάδα· ποία κίνησις πνευμάτων!
Πόσοι θρίαμβοι! τί πλῆθος ἀνικήτων στρατευμάτων!
Στολισμέν' ἦτον ἡ Ὕδρα καὶ μὲ ναύτας καὶ μὲ πλοῖα·
Ἔζων ὅλ' οἱ ἥρωές μας εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία,
Κ' ἔχαιρον κ' ἐγὼ εὑρίσκων
Στὸ λαμπρὸν στρατόπεδόν του τὸν λαμπρόν μας Καραΐσκον.

Μὴ δὲν ἔλαβαν τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ κοινοῦ τυράννου
Καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Σάμος καὶ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου;
Κι' ἀπὸ τ' ἄχυρα τῆς μαύρης καὶ καϋμένης μας καλύβας
Δὲν εὐγῆκε τῆς Τουρκίας ἡ πυρκαϊὰ ἡ τόση;
Κ' ὕποπτον τοσάκις βλέμμα στῶν ἀχύρων μας τὰς στίβας
Δὲν ἐτόξευσαν κ' οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ῥῶσσοι;

Βλέποντες θερμὸν οἱ ξένοι τῆς Ἑλλάδος τὸν κρατῆρα
Νὰ ἐκτείνωσιν ἐτόλμων εἰς τὰς φλόγας του τὴν χεῖρα·
Οὐρανέ! τὸ τόσον μέγα καὶ τρισένδοξόν μας δρᾶμα
Ἔλαβε τοιαύτην λύσιν!
Κ' ἔμελλεν μικρὸν νὰ εὔγῃ καὶ θολὸν τοιοῦτον νάμα
Ἀπὸ τόσον καὶ μεγάλην καὶ διαυγεστάτην βρύσιν!

Τῶν μακρῶν διχονοιῶν μας, ὦ πληγαὶ θανατηφόροι!
Εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος κατεθραύσθηκε τὸ δόρυ·
Διῃρέθημεν εἰς κλάδους μυριάδων φατριῶν,
Κ' ἡ πατρὶς δὲν ἔχει πλέον ἕνα γνήσιον υἱόν·
Εἷς τὸν ἄλλον δὲν πιστεύει,
Καὶ τοῦ Σούτσου τὴν κιθάραν ὁ Κανάρης ὑποπτεύει.

ΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΜΟΥ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

Βρέφος εἰς τὸν Ἑλικῶνα δὲν μ' ἐβύζαναν αἱ Μοῦσαι,
Καὶ μὲ λύρας ὁ Ἀπόλλων κρούσματα δὲν μ' ἐξυπνοῦσε
Τοῦ Ὀρφέως σου τὴν δόξαν δὲν προμάντευε κανείς·
Πλὴν σ' ἀπάντησα, ὦ νέα οὐρανίου καλλονῆς!
Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν,
Ὅλην ἔχυσε τὴν φλόγα στὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Σὰν τὸ κρίνον ποῦ πληγώσῃ μικροῦ βρέφους ἡ βελόνη,
Ἐμαράνθησαν οἱ πρῶτοι τῆς νεότητός μου χρόνοι·
Πλὴν μ' ἐπέβλεψεν ὁ ἔρως· ἀνεστήθην· κι' ὡς πτηνὸν
Ἤρχισα μὲ φαιδροὺς ὕμνους νὰ πετῶ στὸν οὐρανόν·
Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν
Ὅλην ἔχυσε τὴν φλόγα στὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Τῆς ἐλευθερίας σάλπιγξ ἤχησεν εἰς τὴν πατρίδα,
Γλυκὺ ἄστρον μου! στὰ νέφη τοῦ πολέμου σ' ἐπανεῖδα,
Κ' οἱ παιᾶνες τῶν ἡρώων, κ' ἡ φωνή σου ἡ γλυκεῖα
Μὲ παρίστων τῶν μακάρων τὰ Ἠλίσεια πεδία·
Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν,
Ὅλην ἔχυσε τὴν φλόγα στὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Πλὴν ἐξαίφνης τὰ πτερά της ἡ Ἐλεύθερι' ἀνοίγει
Καὶ πετᾷ στὸν οὐρανὸν,
Καὶ κατόπιν της ὁ Ἔρως καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ φύγῃ,
Κ' εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τάφους μόνος κάθημαι θρηνῶν·

Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
Τὴν μελαγχολίαν χύνει στὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Ναυαγοῦν πατρὶς καὶ δόξα κ' ἡ ἐλπὶς αὐτὴ ἀκόμα
Κ' ἐγὼ μόνος ἐπιστρέφω, ναύτης μ' ἄρμενα σχισμένα
Καὶ μὲ φοβισμένον στόμα,
Τὰ πικρὰ ναυάγιά των διηγοῦμαι στὸν λιμένα.
Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
Τὴν μελαγχολίαν χύνει ςὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Καὶ καθὼς ὁ τυφλὸς γέρων πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτείνων
Ὀφθαλμοὺς ἐστερημένους ζωογονικῶν ἀκτίνων,
Καὶ μὲ μόνης του τῆς θέρμης τὴν ἀφὴν παραμυθεῖται,
Καὶ ὁ νοῦς μου μ' ἀναμνήσεις ἐθνικὰς παρηγορεῖται.
Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
Τὴν μελαγχολίαν χύνει στὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Ο ΓΕΛΩΣ ΜΑΣ

Ἐρωμένη μου! ὡς πότε θὰ θρηνοῦμεν τραγικά;
Ἀντικείμενα δὲν ἔχει κ' ἡ πατρίς μας κωμικά;
Ὦ! ὤ! ὤ!
Μὰ τὸν θεό!
Λὰ λὰ λὰ
Καὶ τί πολλά!

Βλέπεις ἕναν Ὑπουργόν μας μ' ἐπωμίδας ἀργυρᾶς;
Ἐμπορεῖς νὰ πῇς στὸ Ἔθνος πῶς δὲν βρέχει ὁ παρᾶς;
Ὦ! ὤ! ὤ!
Μὰ τὸν θεό!
Λὰ λὰ λὰ
Τί στρογγυλά!

Στὸ χαρτὶ ἐπάνω βλέπεις Λύκεια κι' Ἀκαδημίας;
Ἐπλημμύρησαν τὰ φῶτα εἰς τὸ ἔθνος μας μὲ μίας·
Ὦ! ὤ! ὤ!
Μὰ τὸν θεό!
Λὰ λὰ λὰ
Καὶ τί καλά!

Εἰς τὸ Παλαμίδι βλέπεις δύο στρατηγοὺς κλεισμένους;
Σύνταγμα! ἐλευθερία! εὐτυχεῖς στιγμαὶ τοῦ γένους!
Ὦ! ὤ! ὤ!
Μὰ τὸν θεό!
Λὰ λὰ λὰ
Ποιὸς δὲν γελᾷ!

Τζίτο, Μοῦσα! εἰς τὸ Βοῦρζι μὴ εἰσαγγελεὺς κανεὶς
Σὲ τρυπώσῃ, καὶ σὲ ψάλῃ μὲ γλυκὸν ἦχον φωνῆς,
»Ὦ! ὤ! ὤ!
»Μὰ τὸν θεό!
»Λὰ λὰ λὰ
»Κάθου καλά.

Τοῦ λαοῦ οἱ θερμοὶ φίλοι πάντοτε κερδίζουν κάτι,
Καὶ τὴν φυλακὴν λαμβάνουν μερικαῖς φοραῖς, παλάτι·
Ὦ! ὤ! ὤ!
Μὲ τὸν λαὸ
Λὰ λὰ λὰ
Κάθεὶς γελᾷ.

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ.

Τὸ κρασὶ τὸ κρασὶ
Τὴν καρδιὰ κάμνει χρυσῆ.
Ἕνα ποτηράκι Κύπρου ἔσφιγξα γλυκὰ γλυκὰ
Κι' εἰς τὰ σύγκαλά των ἦλθαν ὅλα μου τὰ λογικά,
Καὶ τοὺς ὑπουργούς μας βλέπει καὶ μεγάλους καὶ τρανοὺς
Ὁ μικρότατός μου νοῦς.
Δόστε με νὰ ζῆτε φίλοι! δόστε με νὰ ζῆτε κι' ἄλλο,
Καὶ τοὺς πέρνο στὸ τραγοῦδι καὶ χερουβικὸ τοὺς ψάλλω.

Τὸ κρασὶ τὸ κρασὶ
Τὴν καρδιὰ κάμνει χρυσῆ.
Δεύτερο ποτῆρι πίνω. . , κι' εὐτυχία εἰς τὸ γένος,
Καὶ κανεὶς φυλακισμένος !
Κ' ἡ κυρὰ Ἐλευθερία μ' ἐπωμίδας καὶ πτερά,
Εἶναι γέλοια καὶ χαρὰ
Τὸν συρτὸν κι' αὐτὴ χορεύει στὰ γαρύφαλα, στὰ ῥόδα,
Κι' ἂς χορεύῃ μ' ἀλυσίδες εἰς τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόδα.

Τὸ κρασὶ τὸ κρασὶ
Τὴν καρδιὰ κάμνει χρυσῆ.
Πίνω τρίτην. . τώρα Βάκχε στὸν λαιμόν σου δὰ μ' ἐπῆρες
Τώρα δὰ κὺρ ὑπουργοί μου! τώρα φαίνεσθε φωστῆρες;
Βλέπω σύνταγμα, βουλὴν,
Ἐργοστάσι' ἀποικίας, πλοῦτον, πόλεων στολὴν,
Βλέπω βλέπω χιλιάδας στράτευμα Ἑλληνικόν,
Κ' ἑκατὸν τριήρεις νέας εἰς τὴν Ὕδραν ναυτικόν.

Τὸ κρασὶ τὸ κρασὶ
Τὴν καρδιὰ κάμνει χρυσῆ.
Ὦ γλυκιά μου ἀνθοσμία! ὤ λευκὸ κρασὶ τῆς Σάμου!
Θάμβωσαν τὰ ὄμματά μου.
Ὦ τί φῶτα! σχολὰς βλέπω γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς,
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ Ὠδεῖα μουσικῆς·
Λύκεια, Βιβλιοθήκας, Ἀστεροσκοπεῖα τόσα . . .
Ὦ μὲ κόπτετ' ἡ φωνή μου . . . ὤ μὲ δένεται ἡ γλῶσσα.

Τὸ κρασὶ τὸ κρασὶ
Τὴν καρδιὰ κάμνει χρυσῆ·
Πλὴν τὰ ὄμματά μου τώρα διατὶ καὶ μόνα κλαίουν;
Εἶναι δάκρυα τῆς μέθης ὅσα δάκρυα μὲ ῥέουν,
Ἢ Ἑλληνισμοῦ κρατῆρα τὰ ἐνδόμυχά μου κρύπτουν;
Εἰς τὰ ῥεῖθρά των αἱ φλόγες τῆς ψυχῆς μου ἔξω πίπτουν·
Εἰς τοῦ Βάκχου τὰς ἀγκάλας τὴν καρδίαν μου ἀνοίγων,
Μὲ ψαλμοὺς ἐλευθερίας ἐξεθύμανα ὀλίγον.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Η

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ.

—

Ἀφ' οὗ ἦλθες εἰς τὸ Ναύπλι ἐρωμένη μου ὡραία!
Διπλωματικὴ μὲ εἶσαι καὶ ζητεῖς πάντοτε νέα;
Τί μὲ στέλλεις, νὰ ζῇς φῶς μου! ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ;
Μ' ἔγινες πολιτική;
Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρος·
Ἄφες τους νὰ ζῇ ὁ Ἔρως.

Μ' ἐξετάζεις συχνά, ποῖος εἶναι πλέον μεγαλόνους·
Μ' ἐρωτᾷς συχνὰ τί ἔχουν καὶ μαλλόνουν τόσους χρόνους·
Τί σὲ μέλει γλυκὺ φῶς μου! ποῖος τὸν ἄλλον ἀδικεῖ;
Μ' ἔγινες πολιτική!
Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρος
Ἄφες τους νὰ ζῇ ὁ Ἔρως.

Ἄκακα ὁ ἕνας, λέγεις, χι χι χὶ χαμογελᾷ,
Καὶ τοῦ ἄλλου μέλι στάζει τὸ συχνὸ *πολὺ καλά.*
Ἡ ἁπλότης γλυκὺ φῶς μου! εἰς ἡμᾶς δὲν κατοικεῖ;
Μ' ἔγινες πολιτική;
Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον, τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρος
Ἄφες τους νὰ ζῇ ὁ Ἔρως

Ὁ *Σωτὴρ* ὑμνεῖ τὸν ἕνα καὶ ἡ *Ἐθνικὴ* τὸν ἄλλον
Κ' οἱ συνδρομηταὶ πληρόνουν μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον·
Ἀλλὰ χάρισέ με φῶς μου! τὸ φιλί σου τὸ γλυκύ.
Μ' ἔγινες πολιτική;
Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρος·
Ἄφες τους νὰ ζῇ ὁ Ἔρως.

—

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΟΥ

Η

Η ΛΥΡΑ ΜΟΥ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΑ ΓΕΙΝΗ ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ.

—

Τῶν ὑπουργῶν ἀρχίζω
Τὰ θαύματα νὰ ψάλλω·
Τὴν λύραν μου τονίζω,
Καὶ νέας χορδὰς βάλλω.

Πλὴν δὲν ἀφίν' ἡ λύρα
Τὸν ἦχόν της τὸν πρῶτον
Καὶ ὢ κακή μου μοῖρα!
Ψάλλει σκοποὺς ἐρώτων.

Ἐπῆρα λύραν ἄλλην,
Πλὴν καὶ αὐτὴ ἀκόμα
Ἔρωτας ψάλλει πάλιν
Εἰς τὸ φαιδρό μου δῶμα·

Ὦ! χαίρετε τοῦ γένους
Ἡμίθεοι μεγάλοι!
Ἡ λύρα μου ἐπαίνους
Ἐρώτων μόνον ψάλλει;

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΣ

ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ ΜΟΥ.

Δὲν μὲ λὲς μὲ ποῖον τρόπον ἐρωμένη μου! ν' ἀρχίσω.
Μίαν μίαν τὰς ἀπείρους χάριτάς σου νὰ ὑμνήσω;
Ὅ,τι κι' ἂν σὲ γράψω φῶς μου! τὸ παρεξηγοῦν οἱ φίλοι
Καὶ αὐτὰς τὰς δύο λέξεις ἔχουν μόνον εἰς τὰ χείλη
«Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

Εἰς τὰ κάλλη σου ὁ Ἔρως ἂν σὲ πῶ πῶς μὲ δουλόνει.
Κι' ὁμοιάζω τ' ἀηδόνι τὸ κλεισμένο στὸ κλουβὶ,
«Ὦ! φωνάζουν οἱ ἐχθροί μου, ὢ δὲν εἴμεθα στραβοί.
»Τὸ κλουβ' ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι καὶ ὁ Σοῦτσος τ' ἀηδόνι;
»Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

Διὰ γέλιο μὲ κατέβη σ' ἕνα μου μικρὸ τραγοῦδι
Τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας τὸν χιτῶνα νὰ σ' ἐνδύσω

Καὶ μ' ἀμάραντο νὰ στέψω τοὺς κροτάφους σου λουλοῦδι
Τὴν Ἐλευθερίαν ψάλλει μὲ φωνάζουν ἀπ' ὀπίσω
«Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

Ἀπὸ τρία προχθὲς ἄνθη τρίχρουν σ' ἔπλεξα στεφάνι.
Ὁ καλός μας Ἀστυνόμος κατὰ τύχην τὸ μανθάνει,
Κι' ἀποστάτα, μὲ φωνάζει, στὸν θυμόν του τὸν μεγάλον
«Τὴν τριχρώματον σημαίαν ὀνειρεύεσαι τῶν Γάλλων
»Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

Εἰς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μας τὴν ἡμέραν ἑορτάζω;
Κ' ὡς χριστιανὸς εἰς γεῦμα παλαιοὺς στρατάρχας κράζω;
«Τὴν ἡμέραν μὲ φωνάζουν, ἑορτάζει τῶν Μεγάρων[1]
Σύνταγμα πάλιν ὁ φίλος ὀργανίζει... ἆρον ἆρον
«Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

Ἀπὸ σήμερον σὲ τάζω ἄσματα ἐρωτικὰ
Ἄκακα κι' ἁπλοϊκά.
Ἢ ἀλλέως εἰς τὸ τέλος τῶν καλῶν μου ποιημάτων,
Τί παράξενον δὲν εἶναι νὰ μὲ ποῦν στὸν κάτω πάτον.
«Τρέξ' ἐκεῖ
»Στὴν φυλακή».

---

[1] Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οἱ Συνταγματικοὶ τῶν Μεγάρων ἐνίκησαν τὴν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν μάχην.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΦΑΙΔΡΟΤΗΣ ΜΟΥ

Ὡς πότε πλέον θρήνους!
Γαρύφαλα καὶ κρίνους
Στὸ μέτωπόν μου βάλλετε·
Καὶ σεῖς εἰς τὰ λουλούδια,
Χαρμόσυνα τραγούδια
Φαιδραῖς μου Μούσαις ψάλλετε.

Καμμία εὐτυχία,
Δὲν μένει αἰωνία.
Δὲν μένει ἀναλλοίωτη.
Ἀφῆτέ με φροντίδες,
Καὶ φόβοι καὶ ἐλπίδες,
Καὶ πόθοι ἀτελείωτοι!

Πρὶν πάγω, πρὶν περάσω,
Τὸν Βάκχον θὰ χωρτάσω
Καὶ τὸν τρελλὸν τὸν Ἔρωτα,
Στοῦ τάφου μου τὸ χῶμα,
Θὰ κατεβῶ μὲ στόμα.
Γεμάτο ἀπὸ γέλωτα.

Η ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ ΜΟΥ

Ἀπ' ὅλους ἐγὼ μόνος
Τοῦ Κροίσου ἡγεμόνος[1]
Τὸν πλοῦτον δὲν φθονῶ·
Καὶ φήμαις δὲν γυρεύω,
Καὶ δόξαις δὲν ζηλεύω,
Δὲν ματαιοπονῶ.

Μὲ μέλλουν ἡ νεότης,
Μὲ μέλλουν ἡ φαιδρότης,
Ποῦ φεύγουν καὶ περνοῦν.
Κ' οἱ ἔρωταις, κι' ἐκείναις,
Αἱ πρώταις εὐφροσύναις
Ὅπου μ' ἐμὰς γερνοῦν.

Ἐν ὅσῳ εἶμαι νέος,
Ἔχω καὶ Βασιλέως
Καὶ πλούτη καὶ καλά·
Σκῆπτρόν μου εἶν' ἡ λύρα,
Καὶ στέμμα μου τὰ μῦρα,
Τὰ ῥόδα τ' ἁπαλά.

[1] Τοῦ δημοτικοῦ καὶ φιλοτίμου Ἰωάννου Καρατζᾶ.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΜΟΥ

Η

Η ΕΞΩΣΙΣ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΘΕΣΙΝ.

Στὸ συμπόσιον μαζύ του, ἐρωμένη μου χρυσῆ !
Ὑγιὴς καὶ γλυκοπίνων τῆς Μαδέρας τὸ κρασί,
Σφύριζα τοὺς Ὑπουργούς μας εἰς τὴν μέθην μου ἐπάνω·
Σήμερον διαταγήν των παρ' ἐλπίδα μου λαμβάνω,
Καὶ μὲ λέγουν «ἐπειδ' εἶσαι ἀσθενής, τοῦ θανατᾶ,
«Καὶ ἡ θέσις σου πετᾷ».
—Εἶμαι ὑγιής, φωνάζω, ὑγιής, τρισυγιής,
Κ' εἰς τὰς προσταγάς σας ἔχω χρόνους εἴκοσι ζωῆς.

«Μπᾶ ! ὑπούργημα μᾶς λέγεις μὲ Δαρείου τέτοιο χρῶμα·
»Κουκουλώσου δὰ στὸ στρῶμα,
»Καὶ σὲ στέλλομεν ἀπόψε τὸν καλὸν Θεοφιλᾶν,
»Ἢ καὶ τὸν Ζυγομαλᾶν.
»Πίστευσέ μας, ἔχεις φθίσιν, τρέχεις κίνδυνον μεγάλον
»Ἠμπορ' ἡ διαταγή μας νὰ σὲ λέγῃ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων ;
—Εἶμαι ὑγιής, αὐθένται, ὑγιής, τρισυγιής
Καὶ ἔχω μὲ τὴν ἄδειάν σας χρόνους εἴκοσι ζωῆς.

»Νὰ μᾶς λὲς πῶς εἶσ' ἀκόμα ὑγιής, εἶναι γενναῖον ;
»Ὢ διὰ καλὸν κακόν,
»Φώναξε πνευματικόν.
»Πέθανε ἀφοῦ τὸ θέλῃ κ' ἡ διαταγή μας πλέον.

»Βλέπομεν καὶ ἀπ' αὐτόν σου τοῦ προσώπου τὸν βρασμὸν
»Ὅτι ἆσθμα θὲ νὰ ἔχῃς, ἐὰν ὄχι μαρασμόν.
—Εἶμαι ὑγιής, αὐθένται, ὑγιὴς τρισυγιής,
Καὶ σφυρίγματα σᾶς τάζω μέχρ' ὑστερινῆς πνοῆς.

Ἐπισήμως ἀφοῦ εἶδαν, ὅτι πέθανα σχεδὸν,
Κ' οἱ χρεῶσταί μου μ' ἐπῆραν ὡς νεκρὸν ἀναφανδόν.
Τοὺς ζητῶ γλυκαῖς δραχμίτζαις, μὲ κτυποῦν γλυκὰ σηνπλάτη
»Καὶ μὲ λέγουν ὦ τί ὄψις... πέσε φίλε στὸ κρεββάτι.»
Σὲ ὁρκίζω καὶ σὲ φῶς μου ! σ' ὅτι ἔχεις ἱερὸν,
Ὡς νεκρὸν νὰ μὴ μὲ πάρῃς διὰ κάμποσον καιρόν.
—Εἶμαι ὑγιὴς ψυχή μου ! ὑγιὴς τρισυγιής,
Κι' ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτός μου ταῖς φωτιαῖς τὸ ἐννοεῖς.

ΤΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Στὸ συμπόσιον μαζύ της ὅταν κάθωμαι, κι' ἀρχίζουν
Καὶ ὁ Ἔρως καὶ ὁ Βάκχος κ' ἡ χαρὰ νὰ μὲ ζαλίζουν,
Τότε μ' ἔρχονται τερπνοὶ
Μελαγχολικοὶ καπνοί,
Καὶ περίλυπος φωνάζω «πήγαινε λοιπὸν ψυχή !
»Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ».

Θ' ἀναλάβῃς ἐκεῖ πάλιν τὸ οὐράνιόν σου σχῆμα.
Πήγαινε λοιπὸν μ' ἐλπίδα καὶ μὲ θαῤῥαλέον βῆμα.
Πέταξε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς πιστῆς σου ἐρωμένης
Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ σου, ὅπου πάντοτε θὰ μένῃς.
Πήγαινε λοιπὸν ψυχή!
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Ἡ Ἐλευθερία, κόρη ἄμωμος τῶν οὐρανῶν,
Εἰς τὴν γῆν διωκομένη,
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ δάφνης στέφανον σὲ περιμένει.
Σὲ προσμένουν πλῆθος φίλων καὶ μαρτύρων συγγενῶν,
Πήγαινε λοιπὸν ψυχή!
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Ζήτησε εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ζῶντας
Τόσους ἥρωας πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος των πεσόντας,
Καὶ τὸν Μάρκον τοῦ Σουλίου, καὶ τὸν Κρεββατᾶν τῆς Σπάρτης,
Ὅστις ἥρως πίπτων νέος, ἔπεσε πατρίδος μάρτυς.
Πήγαινε λοιπὸν ψυχή!
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Μεταξὺ τοῦ Μιλτιάδου, μεταξὺ τοῦ Θρασυβούλου,
Ἡ σκιὰ τοῦ Καραΐσκου, κ' ἡ σκιὰ τοῦ Κυριακούλου
Κάθηνται συνευτυχοῦσαι στὰ Ἠλίσεια πεδία,
Καὶ τοῦ Νέγρη τὰς ἡδύνει καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ εὐγλωττία.
Πήγαινε λοιπὸν ψυχή!
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Δὲν ἐκένωσα τὸ νέκταρ τῆς νεότητός μου ὅλης,
Καὶ τριάκοντα ἡλίους εἶδα νέους στὴν γῆν μόλις·
Πλὴν μὲ σᾶς, ὦ Καραΐσκοι! πλὴν μ' ἐσᾶς, κι' ἀποθανόντας
Προτιμῶ νεκρὸς νὰ μείνω, ἢ νὰ ζήσω μὲ τοὺς ζῶντας
Πήγαινε λοιπὸν ψυχή!
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρῃς ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Βλέπεις φῶς μου τῆς Ἑλλάδος τὸν ὡραῖον οὐρανόν,
Καὶ ἀκούεις τὴν ἀθώαν μελῳδίαν τῶν πτηνῶν;
Στόλισε τὴν κεφαλήν μου μὲ ναρκίσσους καὶ μὲ κρίνα,
Καὶ σύ, λύρα μου! νὰ χύνῃς μουσικὰς φωνὰς ἀρχίνα·
Ἡ καρδία μου σκιρτᾷ,
Καὶ ὁ ὕμνος τῆς πατρίδος εἰς τὰ χείλη μου πετᾷ.

Ὕψωσε τὸ μέτωπόν σου, ὦ πατρίς μου! ὦ Ἑλλάς!
Εἰς τὸν ἔνδοξόν σου θρόνον ἀναβαίνεις καὶ γελᾷς.
Τὴν ἀνάστασίν σου βλέπων, χαίρεται ὁ οὐρανός σου
Καὶ ἀντανακλᾷ τὸ φῶς σου!
Χαῖρε γῆ ἐλευθερίας! δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
Εὐφυΐας κολοσσέ!

Ὤμοσαν τὸν ὄλεθρόν σου κ' ἡ Εὐρώπη, κ' ἡ Ἀσία,
Κ' ἐσωτερικοὶ δεσπόται, κ' εἱμαρμένη, καὶ στοιχεῖα·
Σκόπελε τῆς Μεσογείου! εἰς σὲ τώρα, ὡς τὸ πάλαι
Ἐναυάγησαν δυνάμεις κ' ἱκανότητες μεγάλαι.
Κ' οἱ ἐχθροί σου αὐτοὶ κράζουν «δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
»Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Τώρα κρύπτει τὰς πληγάς σου ἡ βασιλικὴ πορφύρα,
Καὶ ἠχεῖ στὸν Ἑλικῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ λύρα,
Καὶ σκιρτᾷ ὁ Παρθενών,
Καὶ σκιαὶ ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν
Ἀνεγείρονται καὶ ψάλλουν «δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
»Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Ἄκουσε τῆς Ἱστορίας τοὺς ἐπαίνους... ποία γῆ,
Ποία χώρα ποτὲ ἄλλη
Τὰ λαμπρά σου εἶχε κάλλη
Καὶ ὑπῆρξε τῆς παιδείας ἡ ἀκένωτος πηγή;
Οἱ αἰῶνες σὲ φωνάζουν «δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
»Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Ὁ Θεὸς καταδιώκτης τῶν τυράννων καὶ τῶν δούλων,
Τῆς Ἐλευθερίας μήτηρ σὲ προώρισε νὰ ἦσαι
Ἀντὶ λόγχης, κράτει λύχνον, ὦ πατρὶς τῶν Θρασυβούλων
Κ' εἰς τὴν γῆν, ἐλευθερίας ἁγνὰ φῶτα πάλιν χῦσε,
Κ' οἱ λαοὶ ἂς κράζουν πάλιν «δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
»Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Εἴθε πάλιν τὴν σεπτήν σου κεφαλὴν νὰ στεφανώσῃ
Ποιητῶν σεπτὴ χορεία, στέμμ' ἀστέρων φωτερῶν!
Εἴθε ἡ 'δική μου δάφνη νέας δάφνας ν' ἀναδώσῃ
Κι' εἰς τὸν Πίνδον νὰ γεννήσῃ νέον ἄλσος ἱερόν,
Κι' ἀοιδῶν χορὸς νὰ ψάλλῃ «δόξ' ἀθάνατος εἰς σὲ
»Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς κι' Ἀσίας
Ὦ κρατὴρ Ἐλευθερίας
Κάπνιζε... καὶ ὁ καπνός σου φθάνων εἰς τὸν οὐρανόν,
Γίγαντ' ἂς σὲ παριστάνῃ φοβερὸν καὶ μελανόν,
Κ' οἱ Δεσπόται βλέμμα τρόμου ἂς τοξεύωσιν εἰς σὲ
«Εὐφυΐας κολοσσέ!»

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Θεέ μου
Ἱλαρώτατε,
Μικρέ μου
Κι' ὡραιώτατε!
Ὑμνῶ τὰς χάριτάς σου.
Καὶ λαχταρεῖ
Τὸ στόμα μου,
Καὶ σπαρταρεῖ
Τὸ σῶμά μου
Εἰς μόνον τ' ὄνομά σου.

Οὐράνια
Τὰ κάλλη σου,
Καὶ σπάνια
Ἡ ἄλλη σου
Μαγεία σου καὶ χάρις.
Ἀληθινὴ
Κ' ἡ δόξα σου,
Καὶ προσκυνεῖ
Τὰ τόξα σου
Ὁ αἱμοβόρος Ἄρης.

Κηρύττουν
Τὴν ἰσχύν σου,
Καὶ φρίττουν
Τὴν ὀργήν σου
Τ'ἀμέτρητά σου θύματα·
Λατρεύω
Τ' ὄνομά σου,
Πιστεύω
Στὰ πολλά σου
Θεέ! θαυματουργήματα.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Χθὲς μ' ἀπάντησεν ὁ Ἔρως
Εἰς παράμερόν τι μέρος
Καὶ μὲ εἶπεν «ἑτοιμάσου
Βάλε ὅλα τ' ἅρματά σου,
Ἔχω πόλεμον μαζύ».
—Αἶ λωλὸ λωλὸ παιδάκι!
Τ' ἁπαλό σου χερουδάκι
Τόσο τρομερὸ δὲν εἶναι·
Φρόνιμο, μικρό μου! μεῖνε
Ἡ μανίτζα σου νὰ ζῇ.
—Ἑτοιμάσου, μ' ἀπεκρίθη,
Βότζαρή μου ἄλλε γίγα!
Καὶ θωράκισε τὰ στήθη.
—Μὴ θὰ παίξῃς τυφλομύγα;
Ἡ μυτίτζα σου θ' ἀνοίξῃ
Ἂν τὸ χέρι μου σ' ἀγγίξῃ.
—Θὰ μὲ δῇς, λοιπὸν, φωνάζει
Καὶ τὰ τόξα του ἁρπάζει·
—Διὰ γέλοιο κι' ὄχι ἄλλο
Τοῦ Καραϊσκάκη βάλλω
Τὴν μεγάλη φουστανέλλα,
Καὶ ἁρπάζω τοῦ Τζαβέλλα
Τὸ ἀδάμαστο σπαθί.
Πλὴν χωρὶς νὰ φοβηθῇ!
Σημαδεύει ὁ μικρὸς,
Καὶ στὴν γῆν πίπτω νεκρός.

Ο ΤΡΥΓΟΣ ΜΑΣ

Η

ΑΠΑΡΧΑΙ ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

Τὸ φθινόπωρον σμικρύνει καὶ δροσίζει τὰς ἡμέρας,
Καὶ παρθένοι μὲ τὰς πτέρνας τῆς χιόνος λευκοτέρας
Τῆς ὡς ἤλεκτρον εὐώδους σταφυλῆς πατοῦν τὰς ῥόγας,
Καὶ γεμάτη ἀπὸ φλόγας
Πορφυρᾶ, ἡ ἀνθοσμία στοὺς ληνοὺς ὡς βρύσις ῥέει,
Καὶ χορεύοντες τριγύρω τὸν αὐλὸν παίζουν οἱ νέοι,
Καὶ εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τὴν κιθάραν μου τονίζω,
Ἀπαρχὰς λιτὰς προσφέρω. καὶ τὸν ὕμνον της ἀρχίζω·

Ὦ τῆς Ἀρετῆς θυγάτηρ! θεὰ δόξης! θεὰ φώτων!
Θήραμα τῶν ἐθνῶν ὅλων περιμάχητον καὶ πρῶτον!
Διὰ σὲ σεμνὴ παρθένος! καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς
Πάλαι ἦτον ἐν Ἑλλάδι καὶ γλυκὺς καὶ ζηλωτός·
Ἔρωτα τοιοῦτον βάλλεις
Εἰς τοὺς ἐραστάς σου δόξης ἀθανάτου καὶ μεγάλης·
Διὰ σὲ ὁ Τιμολέων συγγενῆ σπαράξας στήθη,
Καὶ μητέρα καὶ πατρίδα, κ' εὐτυχίαν ἐστερήθη.

Διὰ σὲ καὶ εἰς αὐτόν της τὸν θαυματουργὸν αἰῶνα
Ἡ Ἑλλὰς ἡ θεσπεσία χαλκοῦν ἔβαλε χιτῶνα,
Κ' εἰς τοὺς δόλους τῆς Εὐρώπης, κ' εἰς τὰ ξίφη τῆς Ἀσίας,
Ἰσχὺν ἔταξεν ἀθραύστου ἀρετῆς καὶ καρτερίας,

Κ' εἰς σφαγῆς δεινὰς ἡμέρας
Νόμους ἔθεσεν εἰς Ἄστρος πολιτείας ἐλευθέρας,
Καὶ αὐτοὺς λατρεύει ἔτι, ὡς πατρώους της Θεούς,
Ἡγεμὼν ὁδοῦ εἰς ὅλης τῆς Ἀσίας τοὺς λαούς.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὅμως ἐδραπέτευσες δρομαία,
Τοῦ Καποδιστρίου ὅταν σὲ ἠνώχλησεν ἡ θέα·
Ἔφυγες· Σὲ διεδέχθη τάφων σιωπὴ μεγάλη,
Κ' ἡ πολύφυλλός σου δάφνη μὲ τὰ δροσερά της κάλλη
Αἰφνηδίως ξηρανθεῖσα,
Ἄκλαδος, κ' εἰς γυμνωμένον στέλεχος μεταβληθεῖσα,
Ἔγινε κατὰ τοῦ ἔθνους σκήπτρου ῥάβδος βαρυτάτη·
Κ' ἐβασίλευσαν τὸ ψεῦδος καὶ ἡ βία κ' ἡ ἀπάτη.

Σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλθὲ πάλιν ὦ θεά!
Νέαν σήμερον θρησκείαν θέλ' ἡ νέα γενεά·
Τὴν θεότητά σου θέλουν νὰ καθιερώσουν ἴσως,
Ὅσοι κατὰ σοῦ κηρύττουν καὶ καταδρομὴν καὶ μῖσος.
Μὲ μαρτύρων βάφετ' αἷμα
Τῆς πρωτοφανοῦς θρησκείας ἡ τιάρα καὶ τὸ στέμμα·
Ὡς θρησκεία μας, νὰ ἔχῃς ἀρχινᾷς τοὺς μάρτυράς σου.
Θέλεις ἔχει τοὺς βωμούς σου, τά θυσιαστήριά σου.

Ἔρχεσαι . . . κ' εἰς τὰς ὁδούς μας ὁ λαὸς χειροκροτεῖ
Καὶ νὰ σὲ ὑψώσῃ πάλιν στὰς ἀγκάλας του ζητεῖ·
Καὶ γαρύφαλα σὲ ῥαίνουν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ βρέφη·
Τῆς δρυὸς τῆς Ἐπιδαύρου[1] κλάδος ἔνδοξος σὲ στέφει,

[1] Διασώζεται ἔτι εἰς Ἐπίδαυρον τὸ δένδρον ἐκεῖνο ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον οἱ παραστᾶται τοῦ Ἔθνους συνέθεσαν τὸ πρῶτον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος.

Τῆς δρυὸς ἐκείνης κλάδος,
Ὅπου κάθησαν οἱ πρῶτοι παραστᾶται τῆς Ἑλλάδος,
Καὶ συνέθεσαν τὸ πρῶτον σύνταγμα τῆς πολιτείας
Εἰς τὰ θέμεθλα ὡραίας καὶ ἁπλῆς ἰσονομίας.

Ἔρχεσαι... κ' εἰς τὸν ληνόν μου τὸ ποτήρι μου βυθίζω,
Καὶ μ' εὐῶδες ἀφροῦ νέκταρ ὡς τὰ χείλη τὸ γεμίζω,
Καὶ πρὸς δόξαν σου προπίνω... Ἥλιε τοῦ κόσμου χαῖρε
Κι' ἄχρι ἀρκτικῆς Εὐρώπης τὴν θερμήν σου λάμψιν φέρε,
Καὶ διάλυσε τοὺς πάγους
Εἰς χειμάρρους χυνομένους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους,
Καί ὡς ἥλιος μ' ἀκτῖνας εὐεργέτιδας ἐκτάσου
Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρνουμένους τὴν λαμπρὰν θεότητά σου.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΜΟΥ.

Φῶς μου! εἶδα ς' ὄνειρόν μου, ἐπωμίδας Γραμματέως
Ὅτι 'φόρεσα καὶ ἤμουν χαριέστατος κι' ὡραῖος.
Καμαρόνομουν 'σὰν νύμφη, κι' ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν μου,
Κύτταζα ἐμπρὸς κι' ὀπίσω τὴν κατάργυρην σκιάν μου
Ὢ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἐδεχόμουν τοὺς ἀνθρώπους ξαπλωμένος εἰς τὴν κώχη,
Κ' εἶχα σύστημα καὶ ὅρκον νὰ μὴ λέγω ποτὲ ὄχι·
Μ' ἐζητοῦσαν χίλιοι δύο, ἄλλος γρόσα, κι' ἄλλος θέσεις
Κι' ἀντὶ γρόσα ἐγὼ λόγια, κι' ἀντὶ θέσεις, ὑποσχέσεις.
Ὢ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Μ' ἔφεραν οἱ Σύμβουλοί μου σεβασμέναις κόλλαις, κόλλαις,
Κ' ἔβαλλα μὲ κλειστὰ μάτια τὴν ὑπογραφήν μου σ' ὅλαις.
Πλὴν μ' ἐθαύμαζεν ὁ κόσμος καὶ μ' ἐνόμιζε λαμπάδα
Ἥτις φθείρεται τὰ φῶτα χύνουσα εἰς τὴν Ἑλλάδα·
Ὢ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἄφινα τοῦ Βασιλείου χαλαρὰ τὰ χαλινάρια,
Καὶ δὲν μ' ἔμελλεν ἂν ἦτον ὁ λαὸς μαλλιὰ κουβάρια·
Τ' ἄφινα εἰς τὸν Θεόν μας, κι' ὁ Θεὸς ὁποῦ μ' εὐλόγει,
Θὰ ἐπήγαινε τὸ Κράτος σὰν ἐγγλέζικο ῥολόγι·
Ὢ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Δὲν συνείθιζα καὶ τόσο εὔκολα νὰ χολοσκάνω·
Ἀπ' ταῖς χίλιαις μου δραχμίτσαις καὶ ταῖς κάτι παραπάνω
Ὅλους ἔβλεπα πλουσίους, καὶ φαιδροὺς κ' εὐτυχισμένους,
Καὶ χαρὰ καὶ εὐλογία, μέλι γάλα τὰ τοῦ γένους·
Ὢ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἀπὸ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τὸ τραπέζι μου γεμάτο.
Ποιὸς πινοῦσε, ἀφοῦ εἶχα τὸ στομάχι μου χορτάτο;
Εἰς τῆς Ῥούμελης καὶ Ὕδρας τοὺς ἐνδόξους πεινασμένους
Νὰ τραφοῦν καὶ νὰ χορτάσουν μὴ δὲν ἔδιδα ἐπαίνους;
Ὤ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας. . . ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Μ' ἐτσιμποῦσε, ποῦ νὰ σκάσῃ, κάποτε ἡ *Ἀθηνᾶ*,
Κ' ἐτολμοῦσε τὴν χολήν μου ἄνω κάτω νὰ γυρνᾷ·
Ἤλπιζα νὰ τὴν βουβάνω μὲ Διάταγμα κανένα,
Καὶ μ' αὐτὸ παρηγορούμην καὶ γελοιούμουν ὁλονένα,
Ὤ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας. . . ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἐπερίμενε τὸ Ἔθνος ἀπ' ἐμὲ ὀργανισμούς,
Βουλήν, Σύνταγμα καὶ νέους ἐθνικοὺς διορισμούς·
Ἀλλ' ἐγὼ μὰ ταῖς δραχμαῖς μου μὰ τὸν ὅρκον μου τὸν πρῶτον,
Ταῖς ῥοκάνιζα στὴν κώχη χωρὶς θόρυβον καὶ κρότον.
Ὤ! χωχώ! χωχώ! χωχώ!
Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας. . . ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΑΟΥΛΗΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ.

Δὲν ἀπέθανεν ὁπόταν ἔκαιεν εἰς τὴν Μεθώνην
Ἕνα στόλον μετὰ κρότου,
Καὶ δὲν ἔλαβε τὴν τέφραν τῆς πυρᾶς, λευκὴν σινδόνην,
Οὐδ' ὡς ξυλοκράββατόν του στέλεχος ἑνὸς δικρότου.

Ἀλλ' εἰς τὴν ἐσχάτην ὥραν πόσην ἔδειξεν ἀνδρίαν!
Πρὸς τὸν θάνατον ἐστράφη,
Καὶ τοῦ χάρωνος τὸ πλοῖον εἶδε μ' ὅσην ἀφοβίαν
Ἔβλεπεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐχθρῶν τὰ πυκνὰ σκάφη.

Τὸν ἀγαπητὸν Μονάρχην εἰς τὰ ἔσχατά του πλέον,
Με καρδίας εἶδε πόνον,
Τοὺς υἱούς του καὶ τὸ ἔθνος τὸν ἐσύστησεν ἐκπνέων.
Καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα, ἥτις ἔπλασε τὸν θρόνον.

Εἰς τὰς Πάτρας, ὅταν πρώτην ναυμαχίαν ἐπεχείρει
Φοβερὰν κατὰ συστάδην,
Καὶ μετέβαλλον αἱ βόμβαι τοῦ πολεμικοῦ Ταχίρη
Τὴν αὐγὴν εἰς νύκτα μαύρην καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς ᾅδην,

Ἀντεστάθη αὐτὸς μόνος καὶ μ' ἓν σκάφος εἰς τρεῖς στόλους,
Κ' εἰς δειλὰς φωνὰς μὴ κλίνων,
Καὶ μὲ χάλκινο τρομβόνι ἀπειλῶν τοὺς φίλους ὅλους,
Καὶ μὲ χεῖρα ῥωμαλέαν τὸ πηδάλιον εὐθύνων.

Τώρα κεῖται... γεγραμμέναι πόσας ἡμιθέου πράξεις
Εἰς τὸ μέγα μέτωπόν του!
Ὦ ἐχθρέ! χωρὶς νὰ τρέμῃς, τώρα μόνον νὰ κυττάξῃς
Τώρα μόνον κατὰ πρῶτον, δύνασαι τὸ πρόσωπόν του!

Ἔπεσες, ὦ πρῶτε στύλε τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
Καὶ ὁ θάνατος ἁρπάζει
Ἕνα ἕνα τοὺς προμάχους τῆς πατρίδος μας ἀπόνως,
Καὶ ἡ Δόξα μένει χήρα, καὶ ὁ ξένος τὸ καγχάζει.

Μὴ γελᾷς ὦ φυλὴ νέα, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ξένη!
Τοῦ ἀγῶνός μας μνημεῖον
Μὲ τὸ ξῖφος τοῦ θανάτου καὶ κἀνὲν ἂν δὲν μᾶς μένῃ,
Θάπτεται τῆς ἱστορίας τὸ αἰώνιον βιβλίον;

Ἐξαλείφονται τὰ ὄρη, καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν βράχων,
Καὶ τὰ τόσα μας πεδία,
Ὅπου βλάστησαν αἱ δάφναι τόσων μας λαμπρῶν προμάχων;
Αὐτὰ εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ αἰώνια μνημεῖα.

Ἡ λαμπὰς ἐν ὅσῳ φέγγῃ τοῦ Ἡλίου στοὺς αἰθέρας,
Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος
Θὰ φωτίζῃ ἀθανάτους καὶ μεγάλας τὰς ἡμέρας,
Καὶ εἰς σὲ Μιαούλη δόξης θὰ ὑψοῦται μέγας θρόνος.

Θάπτεσαι εἰς τὴν ἀκτήν μας, στὸ τεθρυλλημένον μνῆμα
Τοῦ λαμπροῦ Θεμιστοκλέους,
Κ' ἡ σκιά σου θέλει βλέπει μὲ χαρὰν τὸ λευκὸν κῦμα,
Στάδιον τοῦ ἰδικοῦ σου καὶ τοῦ ἰδικοῦ του κλέους.

Γλύψετε εἰς τὸ μνημεῖον ποῦ θὰ κρύψῃ τὰ ὀστᾶ του,
Ἐχθρικὰ ἑκατὸν πλοῖα,
Εἰς τὸν πρύμνην του δεμένα καὶ μὲ τὴν σημαίαν κάτου,
Κ' εἰς τοὺς πόδας του ἂς κλαίουν καὶ ἡ Ἀφρικὴ κι' Ἀσία.

Καραΐσκε! καὶ Μιαούλη! πρῶτοι καὶ οἱ δύο ζῶντες
Στὴν μεγαλουργίαν ἦσθε·
Καὶ εἰς μίαν παραλίαν, σήμερον ἀποθανόντες
Κι' ἐν μιᾷ τιμῇ καὶ δόξῃ, γείτων εἷς τοῦ ἄλλου κεῖσθε.

Μετὰ τὴν μεγάλην γένναν καὶ τῶν δύο σας ἐπίσης,
Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας,
Τὰς μεγάλας της δυνάμεις ἐξαντλήσασα ἡ φύσις,
Τοὺς ὁμοίους σας στὴν γῆν μας θὰ γεννήσῃ μετ' αἰῶνας.

Εἰς αἰώνων περιόδους, τοῦ αἰθέρος ὁδοιπόροι
Παρομοίως οἱ κομῆται
Φαίνονται μὲ χρυσᾶ ἴχνη, φλογεροὶ καὶ φωτοφόροι,
Καὶ ἡ γῆ τὸν ἐρχομόν των καὶ θαυμάζει, κ' ἐνθυμεῖται.

Η ΨΩΜΟΖΗΤΕΙΑ ΜΟΥ.

Τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βάκχον καὶ τοὺς ἔρωτας ἀκόμα,
Στὴν μελῳδικήν μου λύραν κελαδῶ μὲ γλυκὺ στόμα·
Τ'ᾄσματά μου κ'εἰς τὰς πόλεις, κ'εἰς τὰ ὄρη, κ'εἰς τοὺς βράχους,
Παρηγόρησαν πολλάκις τῆς πατρίδος τοὺς προμάχους·

Δότε με τὴν πληρωμήν των, ἂν σᾶς ἦναι ἀρεστά·
Τῶν πεσόντων μας ἡρώων θὰ τιμήσω τὰ ὀστᾶ·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Εἰς τὴν μνήμην των θὰ στήσω ὀβελίσκον ὑψηλόν.

Θὰ ὑμνήσω τοῦ Σουλίου, Ἕλληνες! τὸν ἀετὸν,
Καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Μάρκου, τοῦ πρωτίστου μας φωστῆρος·
Χεῖρες, κεφαλὴ, καρδία, πατρὶς ἦσαν εἰς αὐτόν·
Στὴν φωνήν της ὅσῳ ἔζη δὲν ἐκώφευσεν ὁ ἥρως·
Ἀλλὰ ἡ πατρὶς τὸν κράζει μὲ μητρὸς ἀκόμα πόνον,
Καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἀκούει διὰ πρώτην φορὰν μόνον·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Εἰς τὸν Βότσαρην θὰ στήσω ἀνδριάντα ὑψηλόν.

Τὸν γενναῖον Ὑψηλάντην ἐκθειάζουν μ' ἕνα στόμα,
Καὶ τὰ ὄρη, καὶ οἱ βράχοι, καὶ τὰ δάση, κ' εἶν' ἀκόμα
Ἀπὸ τρόπαια χειρός του αἱ κοιλάδες μας γεμάται·
Κεραυνὸς δὲν ἦτον ὅμως, ὅστις λάμπει καὶ πλανᾶται·
Ἀλλ' ἡ Ἀρετὴ ἐξ ὅλης τῆς Εὐρώπης διωγμένη,
Κ' εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἑλλάδος τὴν ῥομφαίαν ἐζωσμένη·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕνα ὀβολόν·
Εἰς τὸν Ὑψηλάντην τάφον θὰ ἐγείρω ὑψηλόν.

Ἔτρεξεν, ὦ Καραϊσκε! εἰς τὴν ὥραν τῆς ταφῆς σου,
Ἡ Ἐλευθερία κλάδον ἐστεμμένη κυπαρίσσου·
Καὶ τὸν ξηλοκράββατόν σου ἀνεσήκωσε στὴν χεῖρα,
Καὶ μαυροφοροῦσα χήρα

Σὲ παρέπεμψε μὲ ὄμμα θολὰ δάκρυα γεμάτο,
Καὶ μὲ λόγχην τεθραυσμένην κ' ἐστραμμένην πρὸς τὰ κάτω·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Τρόπαιον στὸν Καραϊσκον θὰ ἐγείρω ὑψηλόν.

Τῆς ἐπαναστάσεώς μας ἐποχὴ λαμπρὰ ἐκείνη!
Ὁ Μινᾶς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὰ ὅπλα ὑπεκίνει·
Εἶχε πῦρ ἡ Ἰταλία κ' εἰς τοὺς δύο της κρατῆρας,
Καὶ δὲν ἔχυνε καὶ λάμψεις καὶ καπνοὺς ἀνεφωλεῖς[1],
Κ' εἰς τὰ διαδήματά των ἔβαλαν τὰς δύο χεῖρας
Τρέμοντες οἱ Βασιλεῖς·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν.
Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν.

Ἀλλ' ἡ Ἰταλία μόλις ἔῤῥιπτ' ἓν ἢ δύο βέλη,
Κ' ἔπιπτον ἀπηυδησμένα τὰ θηλυπρεπῆ της μέλη·
Κ' ἡ Ἑλλὰς ὡδήγει μόνη τ' ὄχημα τῆς εἱμαρμένης
Καὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν,
Κ' εἰς τὴν λύτρωσιν συνήργει τῆς δεσμίου οἰκουμένης
Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν θεόν.
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν.

Ἥρωες τῆς πρωτευούσης καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ξένοι,
Μ' ἐπωμίδας στολισμένοι,

[1] Τὸ Βεζούβιον καὶ ἡ Αἴτνα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως κείμενα, παριστῶσι τὴν ἐπανάστασιν τῆς Νεαπόλεως.

Κ' εἰς τοὺς αὔλακας ὑψοῦντες τῶν ἁγίων μας αἱμάτων
Ἐκ Μαραθωνίου λίθου κτίρια τεσσάρων πάτων,
Εἰς ἡμᾶς προσηκωθῆτε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγῶνος·
Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι μοχλοὶ τούτου τοῦ αἰῶνος·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Τῆς πατρίδος μας τὴν δόξαν, ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν.

Τῶν πρωταθλητῶν μας ἕνας, ἕνας πίπτει νεκρωμένος,
Καὶ τοὺς διαδέχετ' ἕνας, ἕνας νέηλυς καὶ ξένος·
Ἀλλὰ καὶ τοῦ Παρθενῶνος ὁ ναός καὶ πίπτων ὅλος,
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰώνων σώζεται ἀκτινοβόλος·
Ὡς αὐτός, τὸ ἐθνικόν μας κτίριον κι' ἂν κολοβοῦται,
Ἀλλὰ φέγγει, ἀλλ' ἀστράπτει καὶ ποτὲ δὲν ἀμαυροῦται·
—Στοῦ κιθαρῳδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν, ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν·

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΟΥ ΠΙΣΤΕΥΩ

Ἀφοῦ εἶδα τόσους φίλους
Τοῦ Συντάγματός μας στύλους,
Λειποτάκτας τῆς ἐνδόξου τοῦ Συντάγματος σημαίας,
Νὰ ὑψώνουν ἀναισχύντως καθ' ἡμέραν δέκα νέας,
Ναὶ ψυχή μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδικός σου.

Κἀνενὸς ἐγὼ ἀνθρώπου,
Κἀνενὸς ἐγὼ προσώπου,
Ἄτυχος εἰδωλολάτρης δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γένω·
Τμῆμα κἀνενὸς καὶ σῶος ἀπεφάσισα νὰ μένω·
Ναὶ ψυχή μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδικός σου.

Καὶ λοιπὸν αἱ ἀναρχίαι,
Καὶ λοιπὸν αἱ σπουδαρχίαι,
Καὶ οἱ ἐμπρησμοὶ τῶν στόλων, κ' αἱ λῃστεῖαι ἀεννάως!
Ποῦ ὁ δρόμος αὐτὸς φέρει τὴν πατρίδα; . . . εἰς τὸ χάος·
Ναὶ ψυχή μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδικός σου.

Ἀπὸ τὸ ψιμύθιόν της
Χρίουσα τὸ πρόσωπόν της,
Καὶ ἡ Ἐξουσία ἔχει θελκτικὰ Λαΐδος κάλλη·
Καὶ φιλόσοφοι πολλάκις ἠπατήθησαν μεγάλοι·
Πλὴν ψυχή μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδικός σου.

Τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν
Καὶ σοφὴν κ' εὐτυχεστέραν
Ἐπεθύμησα πολλάκις, καὶ στερούμενος τῆς πείρας
Τῶν Κυβερνητῶν τοῦ Ἔθνους δὶς τρὶς ἔκρουσα τὰς θύρας·
Πλὴν ψυχή μου! βεβαιώσου
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον ἤμουν λάτρης κ' ἐδικός σου.

Φατριάρχαι κι' Ἀρχαὶ ἴσως
κατ' ἐμοῦ θὰ τρέφουν μῖσος
Κι' ἄστατον θὰ μ' ὀνομάζουν, κι' ἄπιστον, κι' ἀπαταιῶνα.
Ἐπειδὴ νὰ μ' ἀπατήσουν πολὺν ἔλαβον ἀγῶνα·
Πλὴν ψυχή μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας εἶμαι πιστὸς λάτρης κ' ἐδικός σου.

Ἐπεθύμησα νὰ ζήσω ἄγνωστος ὡς σὺ πτηνὸν,
Ὅπου ψάλλει ἔχον μόνον μάρτυρα τὸν οὐρανόν·
Ἀλλὰ ἡ Ἐλευθερία πρὸς ἐμ' ἔῤῥιψε τὸ βλέμμα,
Κ' ἔστεψε τὸν ποιητήν της μὲ τ' ἀκάνθινόν της στέμμα.
Μ' ὅλον τοῦτο, βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας εἶμαι θερμὸς λάτρης κ' ἐδικός σου.

Ὡς καθρέπτης τὸν ὁποῖον μία μας πνοὴ θολόνει,
Ἀλλ' ὡς πρῶτον μένει πάλιν μετ' ὀλίγον διαυγής,
Τὴν ψυχήν μου τῶν ἀνθρώπων ἡ πνοὴ ἂς ἀμαυρόνῃ,
Καὶ ἡ χείρ των ἂς ταράττῃ νέκταρ καθαρᾶς πηγῆς·
Δὲν λυποῦμαι, βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας ὅτι λάτρης εἶμαι κ' ἐδικός σου.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΒΙΟΣ

Ἄφες με εἰς τὰς ἀγκάλας νὰ χαρῶ τῆς ἐξοχῆς
Τὴν ἐνέργειαν τὴν πλήρη τοῦ νοὸς καὶ τῆς ψυχῆς·

Μὲ τὴν δρόσον, μὲ τὰ χόρτα, μὲ τοὺς ῥύακας νὰ παίξω,
Νὰ πηδήσω, καὶ νὰ τρέξω,
Νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς τέρψεις τῆς χρυσῆς νεότητός μου,
Καὶ νὰ λησμονήσω τόσας ἀθλιότητας τοῦ κόσμου.

Σᾶς εὐγνωμονῶ εὐώδεις πρασινόκλαδοι μυρσῖναι.
Κεκρυμμέναι ὄπισθέν σας κεῖντ' αἱ ὀχληραὶ Ἀθῆναι,
Καὶ μὲ τὰ πυκνά σας φύλλα μὲ καλύπτετε τὰ τείχη
Τῆς προτέρας φυλακῆς μου,
Καὶ δὲν βλέπω ποῦ κλεισμένους κατεδίκαζεν ἡ Τύχη
Τόσους χρόνους τῆς ζωῆς μου.

Πλὴν τὰ θέλγητρά σου φύσις! διατὶ τὰ χαίρω τρέμων;
Ἀπατῶμαι, ἢ δὲν εἶμαι ἀνεξάρτητος κ' εὐδαίμων;
Στέγης ὄροφος δὲν ἔχω τὸν ὡραῖον οὐρανὸν,
Μουσικήν μου, τὴν ὡραίαν μελῳδίαν τῶν πτηνῶν;
Καὶ μὲ βλέμμ' ἀκτινοβόλον
Μετὰ θάῤῥους δὲν ὑψοῦμαι πρὸς τὸν ποιητὴν τῶν Ὅλων;

Ἀλλ' ἀκούω στοὺς ἀέρας τὸν φαιδρὸν κορυδαλόν·
Ἀλλ' ἀκούω εἰς τὰ δάση τὸν ποιμενικὸν αὐλόν·
Τὴν Ἐλευθερίαν βλέπω εἰς τὰ χόρτα καθημένην,
Κι' ὡς βοσκὴν ἐνδεδυμένην·
Τρέξετε τῆς Πρωτευούσης μάταιοι πολιτικοί!
Νὰ ἰδῆτε ὁ εὐδαίμων ἄνθρωπος ποῦ κατοικεῖ;

Ὦ βουνά! ὦ πεδιάδες!
Ἄνθη! βρύσεις! πρασινάδες!

Ὁ φιλόσοφος τὸν νοῦν του εἰς τοὺς κόλπους σας εὑρίσκει·
Ζῇ στοὺς κόλπους σας ἡσύχως, καὶ ἡσύχως ἀποθνήσκει·
Εἰς τοὺς κόλπους σας μὲ δάκρυ πικροτάτης μετανοίας
Ἀπαρνοῦμαι τῆς ζωῆς μας τὰς ἀπάτας καὶ μωρίας.

Διατὶ δὲν ἦλθα νέος εἰς τοὺς σκιεροὺς σας τόπους!
Πόσας ὥρας τῆς ζωῆς μου ἔχασα μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
Πόσας ἄλλας μὲ τὰς λύπας, μὲ τὰ πάθη μου μαζύ!
Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει πόσας ὥρας ὅμως ζῇ!
Πόσας ὥρας!... τοῦ χειμάῤῥου τὸ νερὸ ποῦ καταβαίνει
Ποῦ πηγαίνει!.. ποῦ πηγαίνει!..

Μένε μένε εἰς τὰς πόλεις, τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου
Πάρεδρος διαφθορά!
Καὶ μὴ μίανε τὰ χόρτα τοῦ ἀγροτικοῦ μου τόπου...
Ὦ ἡμέρα θλιβερά,
Ὅτ' ἐμόλυναν οἱ ξένοι τὰ Ἑλληνικά μας ἤθη,
Κ' ἡ ἁγία μας ἁπλότης ὡς ἀράχνη διελύθη!

Αἱ κακίαι τώρα ὅλαι εὗρον πλῆθος ὀπαδῶν,
Καὶ τὸν πατριωτισμόν του καθεὶς χάνει βαθμηδόν·
Ὅ,τι νέον, καὶ ὡραῖον·
Καὶ γελοῖον, πᾶν ἀρχαῖον·
Νέος κόσμος κυριεύει τὰ πατρῷα μας ἐδάφη,
Καὶ ἡ Ἀρετὴ στὴν κόνιν τῆς πατρίδος μας ἐτάφη.

Ἡ ψυχή μου νὰ στενάζῃ κ' εἰς τὴν ἔρημον δὲν παύει
Καὶ νὰ ζῇ μὲ ἀναμνήσεις καὶ τὰ παλαιὰ νὰ ψαύῃ,

Παρομοία μὲ κιθάραν κρεμαμένην εἰς τοὺς τοίχους
Ἐρειπίων παλαιῶν,
Ἥτις χύνει μονοτόνους καὶ κλαυθμηροτάτους ἤχους,
Ὑπ' ἀνέμων κινουμένη καὶ νυκτερινῶν σκιῶν.

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΑΣ

Η

Ο ΣΟΦΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Στὸν ἀγροτικόν μας οἶκον ἔρχεται ὁ Οἰκονόμος·
Μὲ πρωτομαΐου ἄνθη, φῶς μου! στόλισε τὰς θύρας·
Ἂς στρωθῇ ἀπὸ μυρσίνας ἀπὸ βαΐα ὁ δρόμος·
Ὑποδέξου τον μ' εὐώδη ῥοδοδάφνην εἰς τὰς χεῖρας·
Ἔρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Τοῦ Ἀπόλλωνος ἀκούεις τὴν ὡραίαν μελῳδίαν;
Καὶ παρατηρεῖς τὴν ἄκραν τοῦ ἀέρος νηνεμίαν;
Κύτταξε τὸν Παρνασσὸν
Πῶς στολίζεται μὲ δάφνην καὶ μ' ἀειθαλῆ κισσόν.
Ἔρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Ἔρχεται... κ' οἱ ὀφθαλμοί του φαίνοντ' ἔμπλεοι πυρὸς,
Καὶ τὰ εὔγλωττά του χείλη κάτοχα μολπῆς ἀρχαίας·
Καὶ ὡς στέφανος στολίζει, δόξης δίσκος φωτερὸς
Τοῦ μετώπου του τὰς τρίχας τὰς λευκὰς καὶ γηραλέας·
Ἔρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Λόγιοι! κυκλώσατέ τον καὶ συζωπυρεῖτε πάλιν
Τῆς παιδείας τὴν σβεσθεῖσαν ἀπὸ ὑετοὺς πυρὰν,
Κ' ἐμφυσῶντες θεῖον πνεῦμα φλόγ' ἀνάπτετε μεγάλην,
Εἰς τὴν τέφραν της τὴν τόσον καὶ ψυχρὴν καὶ ῥυπαράν.
Ἔφθασεν ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Τῶν Μουσῶν, ἀντὶ μητέρος θὰ ἐθήλασας τὸ γάλα
Ὦ διάδοχε τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Κοραῆ!
Ἀπὸ σὲ λοιπὸν προσμένουν καὶ γενναῖα καὶ μεγάλα
Τῆς Ἑλλάδος οἱ λαοί.
Ἔφθασες ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Στὴν ἀγροτικήν μου στέγην ὡς ἐφέστιος θεὸς,
Ἔμβα γέρων... ἀπὸ τώρα δόξης ἔγινε ναός·
Τὴν κιθάραν μου ἐγγίσας, καθαγίασέ την γέρων!
Καὶ ἂς χύνῃ μελῳδίαν ἦχων ἔτι γλυκυτέρων·
Χαῖρε! χαῖρε! γηραλέε τῶν Μουσῶν ἱεροφάντη
Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντι..

Καλλωπίζει τὴν φωνήν της ἡ γλυκεῖα φιλομήλα
Φωνὴν ἄλλης φιλομήλας ἂν ἀκούσ' ὑπὸ τὰ φύλλα,
Κι' ὁ ταὼς τὰς πτέρυγάς του εἰς τὸν ἥλιον ἁπλόνει,
Καὶ σμαράγδους μὲ σαπφείρους καὶ μ' ἀδάμαντας ἑνόνει·
Κ' ἐγὼ τώρα εἰς Πηγάσου χρυσὴν χαίτην ἂν πλανῶμαι,
Σὺ μ' ἐμπνέεις Οἰκονόμε!

Εἰς τῆς θλιβερᾶς Ἑλλάδος τὴν ἐρήμην παραλίαν
Συνελθόντες μετὰ τόσον μακρινὴν ὁδοιπορίαν,
Ἔμψυχοι σεῖς Παρνασσοί,
Ὁ σοφὸς Βάμβας καὶ σύ,
Ὁμοιάζετε κ' οἱ δύο μαργαρίτας πολυτίμους,
Ἐῤῥιμμένους μετ' ὀστράκων στὰς ἀκτάς μας τὰς ἐρήμους.

ΑΙ ΥΨΗΛΑΙ ΜΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν μίαν
Καὶ τὴν ἄλλην Γραμματείαν
Μὲ λαχανιασμένη γλῶσσα·
Πόσα, φῶς μου! πόσα, πόσα
Ἔχυσα στὸ ἔθνος φῶτα!
Τί νὰ σὲ εἰπῶ; τί πρῶτα;
Τὶ χαρτιά!
Τὶ χαρτιά!
Ἔγραψα σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Τὰ βιβλία πῆγαν γόνα·
Μὲ σκυμμένην ὥραις μύτην
Πέρασα τὸν Φλοριζῶνα,
Καὶ τὸν Σαῖον καὶ τὸν Σμίτην,
Κ' ἐσχεδίασα μιὰν μπάγκα,
Ποῦ δὲν ἔχ' ἡ Λόνδρα νιάνκα·
Τί χαρτιά!
Τί χαρτιὰ
Ἔγραψα σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Στὸ χαρτὶ ἐπάνω δρόμους
Κύτταξε τελειωμένους,
Καὶ γεφύρας, κ' ὑπονόμους,
Καὶ ναοὺς ἀνυψωμένους,
Κι' ἀποικίας ἑκατὸν
Καὶ Σαμίων καὶ Κρητῶν·
Τί χαρτιά!
Τί χαρτιά·
Ἔγραψα σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Ὢ νὰ ζοῦμεν οἱ λεβένται
Σύμβουλοι οἱ δεκαπέντε!
Χάρις στὸ δικό μας χέρι
Ὁποῦ γράφει, γράφει, γράφει,
Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει τέρι
Κι' ὅλη πλέει στὸ χρυσάφι.

Τί χαρτιά!
Τί χαρτιὰ
Γράφομεν σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα γράφομεν χαρτιά!

Μὲ τὸν νοῦν μας τὸν μεγάλον
Ὁποῦ σχίζει καὶ τὴν τρίχα,
Ὅλων κόψαμε τῶν ἄλλων
Συναγωνιστῶν τὸν βῆχα,
Κι' ἀπεμείναμ' ἐμεῖς μόνοι
Στῆς Ἑλλάδος τὸ τιμόνι·
Τί χαρτιά!
Τί χαρτιὰ
Γράφομεν σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα γράφομεν χαρτιά;

Φύλαξέ μας, λαέ! μόνον
Ἕν' ἀκόμα ἕνα χρόνον,
Καὶ σὲ τάζομεν μυρία
Τέρατά μας καὶ σημεῖα·
Καὶ κουβούκλια μὲ σταφύλια,
Καὶ λαγοὺς μὲ πετραχήλια,
Τί χαρτιά:
Τί χαρτιὰ
Γράφομεν σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα γράφομεν χαρτιά!

Πλὴν μᾶς ψάλλουν ςὴν Ἀθήνα
Τὰ κακὰ τῆς κεφαλῆς μας . . .
Τί τὰ θέλεις τοῦτα κεῖνα;
Βλέπεις, φῶς μου! πῶς καθείς μας
Εἶναι κόκκινος σὰν ῥόδι,
Κ' ἡ δουλειά μας πάγει ῥόδι.
Τὶ καλαῖς
Τὶ πολλαῖς
Αἱ Δραχμαῖς τοῦ Βασιλέως!
Κ' εἰς καθένα μας δὲν πρέπει κι' ὁ βαθμὸς τοῦ Γραμματέως!

Η ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ ΔΙΚΗ ΜΟΥ.[1]

Ἔνταλμα Εἰσαγγελέως προχθὲς ἔξαφνα λαμβάνω
Κ' εἰς τὰ κορακιστικά του ὁποῦ δὲν καταλαμβάνω
«Σοῦτσε ποιητὴ, μὲ γράφει· Ἐπιδόσεις, προτερήσεις,
Καὶ ὁρκίσεις, καὶ τελέσεις, κι' ἀντικλήσεις, κ' ἐπικλήσεις,
Καὶ προβλήσεις, καὶ κλητεύσεις, καὶ διζήσεις, καὶ πολλαὶ
Τελεσίδικοι ἐφέσεις, καὶ ποιναὶ, κ' ὑποβολαὶ,
Πατὰ τατὶ, πατὰ τατὰ,
Εἰς ἡμᾶς παρουσιάσου Κύριε! δι' ὅλ' αὐτά».

[1] Κανὲν προσωπικὸν δὲν ἔχει τὸ ποιημάτιον τοῦτο· τὸ ἀναφερόμενον Πρωτοδικεῖον δὲν ὁρίζεται ποῖον εἶναι, ἀλλ' ὑποτίθεται ἓν τῶν πολλῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Εἰς τὸ βῆμα του πηγαίνω, καὶ ὡς κοῦρκος φουσκωμένος
Μ' ὑποδέχεται ὁ φίλος, καὶ μὲ λέγει θυμωμένος·
«Ἡ δίκη ἐφεσίβλητος!
Καὶ σὺ ἀναιρεσίβλητος;
Λοιπὸν λειπομαρτύριον·
Ἀμέσως προπεμπτήριον·
Λειπόδικος! δεξίλογος!... τουρλουριρὶ, τουρλουριρά·
Τὸ Πρωτοδικεῖον τώρα ἡ ποινή σου ἀφορᾷ».

Στὸ σοφὸν Πρωτοδικεῖον νὰ κ' ἐγὼ βιαστικός·
Ὁ Ῥαδάμανθυς ὁ Μίνως ἔκριναν κι' ὁ Αἰακός·
Ὁ Κὺρ Πρόεδρος μὲ λέγει, ἀφοῦ σκέφθηκε βαθέως·
«Τῆς συγκρούσεως ἡ ἄρσις ἀπὸ τὸν ἡμεδαπὸν
»Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον γίνεται αὐτοδικαίως,
»Κατ' αὐτομωλίαν ὅθεν, κατὰ βιασμὸν λοιπόν...
Δίγγι, δίγγι, δίγγι, δίγγι,
Καὶ κτυπᾷ τὸ κουδουνάκι ποῦ στὰ δάκτυλά του σφίγγει».

Κι' ὁ Κὺρ γραμματεὺς κατόπιν, ἄνθρωπος ὁποῦ δὲν βόσκει,
Τὴν ἀπόφασιν αὐτήν μου σοβαρῶς ἀναγινώσκει·
«Ἐπειδὴ μᾶς ἐκκωφαίνεις μὲ ψαλμοὺς ἐλευθερίας
»Μ' ἀγκυρίδας καὶ μὲ κλεῖδας νὰ κλεισθῇς ὡς τολμητίας·
Αὐτὰ δυνατὰ κηρύττει
Μὲ μυκτῆρας σφαλισμένους, μὲ φωνὴν ἀπὸ τὴν μύτη·
Τουντουντοὺν τουντοὺν τουντὸν
Ἡ ἀπόφασις αὐτ' εἶναι τῶν Πρωτοδικῶν Κριτῶν».

Εἰς αὐτήν σας τὴν σοφίαν, Κριταί! τότε κ' ἐγὼ κράζω
Τί μὲ μένει τί νὰ πῶ;
Νὰ ζητήσω κ' ἐγὼ ἄλλο, ἄλλο δὲν αὐθαδιάζω,
Παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς ψάλλω τὸν Μιστριώτικο σκοπὸ
«Ὀσουρλουλοῦ
Καὶ μουρλουλοῦ
Κ' ὀστάρλαλα
Τραντάφυλλα».

ΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἑκατὸν ὁ ἀδελφός μου ἱερολοχίτας ἔχων,
Κ' εἰς τὰς νέας Θερμοπύλας εἰς τὸ Δραγατζάνι τρέχων,
Καὶ μ' αἱματωμένους πόδας, καὶ πεζὸς καὶ χωρὶς ἵππον
Τῆς αἰσχρᾶς μου εὐγενείας ὅλον ἔπλυνε τὸν ῥύπον·
Καὶ ἡ κόνις καθενός μας
Ἔμεινε στὴν κολυμβήθραν τῆς ἐπαναστάσεώς μας.

Μὲ τὰς ἀγενεῖς του χεῖρας ὁ λαός μας ὁ χυδαῖος
Ἔφερεν εἰς τέλος ὅμως ἑνὸς Βασιλείου πλάσιν·
Μετεμόρφωσεν ὁ Γίγας τὴν Τουρκίαν αὐτὴν ἕως,
Κ' ἔδωκεν εἰς τὴν Εὐρώπην νέαν κίνησιν καὶ τάσιν,
Κι' εἰς τοὺς ὄνυχάς του φέρει
Τῆς ἀλύσου του ὁ λέων τεθρυμματισμένα μέρη·

Εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν χάρις· τῆς Ἑλλάδος ἂν ἡ χώρα
Ὡς ἀδάμας δὲν λαμπρύνῃ στέμμα ξένης αὐλῆς τώρα,
Κι' ὄπισθεν ἂν αὐλὴ ἄλλη
Δὲν τὴν ἕλκῃ, καθὼς ἕλκει μικρὰν λέμβον ναῦς μεγάλη·
Ἐνηγκαλισμένην εἶχεν ἑπτὰ ἔτη τὴν πατρίδα,
Ὡς ὁπλίτης, ὅστις θνήσκων στενὰ σφίγγει τὴν ἀσπίδα.

Ἐξυπνᾷ πολλάκις τώρα ἡ σκιὰ τοῦ Περικλέους,
Καὶ εἰς γῆν τοσαύτης δόξης καὶ εἰς γῆν τοσούτου κλέους,
Ἔκθαμβος πολλοὺς ἀκούει Κοτζαβάσας καὶ Βογιάρας,
Καϊμακάμας, Σπαθαράκους, Μουχουρδάρας καὶ Σερδάρας,
Καὶ φωνάζει «Πέρσαι πάλιν
Ἐκυρίευσαν τὴν γῆν μου τὴν ἀρχαίαν καὶ μεγάλην!»

Εἰς τῆς Ἑλβετίας πάλαι τὸ δεδουλωμένον μέρος,
Ὁ δεσποτικὸς Γεσλέρος
Τὸ σκιάδιόν του εἶχεν ὑψωμένον εἰς τὸ δόρυ,
Κ' εἰς αὐτὸ ἐγονυπέτουν καὶ πολῖται κι' ὁδοιπόροι·
Τουρκικῆς μας εὐγενείας ἡ τιάρα, τοῦτο μένει
Νὰ φανῇ κι' εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν λόγχην ὑψωμένη.

Μιμηθῶμεν ὦ γεννάδες τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν,
Καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην μόνην καταλίπωμεν τὴν γραίαν
Καὶ τὰς δύο της πανώλεις, καὶ τὴν ἀριστοκρατείαν,
Καὶ τὴν ἱεροκρατείαν·
Εἰς τῆς γῆς ἡμῶν τὰ χόρτα κατὰ νόμους παλαιοὺς
Οἱ ποιμένες ζῶσιν ἴσοι μὲ Μονάρχας καὶ Θεούς.

ΤΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ ΜΟΥ.

Φίλοι μου χάριτι θεία
Πάγει πρύμα ἡ πατρὶς,
Καὶ θεοῦ εἶν' εὐλογία.
Τρώγω, βλέπετε, σὰν τρεῖς,
Κ' ἔχω δόξα τῷ ἁγίῳ
Μάγουλα μεγάλα δύο.
Τί ποτὰ
Τί φαγητὰ
Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Ἑορτῇ καὶ Κυριακῇ
Μὲ φυτρόνουν ξαφνικοὶ
Σύμβουλοι Ἐπικρατείας,
Ἅγιοι ξηροκαμπίας,
Γραμματεῖς μὲ πολὺ πνεῦμα,
Τζοὺπ μακρεῖς πλατεῖς ςτὸ γεῦμα.
Τί ποτὰ
Τί φαγητὰ
Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Ἐπειδὴ κ' εἰς τὰ Γραφεῖα
Οἱ ὑπάλληλοι συμφέρει
Νὰ μὴ πιάνουν στιγμὴ μία
Τὸ κονδύλι των στὸ χέρι·
Δι' αὐτὸν κ' ἐγὼ τὸν λόγο,
Τρώγω πίνω, πίνω τρώγω.
Τί ποτὰ
Τί φαγητὰ
Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Πλὴν λιγώτερο κομμάτι
Ὁ λαὸς ἂν τρώγῃ κἄτι! . . .
Ἔξω τέτοιοι στοχασμοὶ
Ἄνοστοι χωρὶς ὀσμὴ,
Κ' ἡ κερὰ παραδαρμένη
Μὲ ταῖς φράσεις δὲν χορταίνει.
Τί ποτὰ
Τί φαγητὰ
Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Κοπιάζω, λέγουν, λίγο·
Πλὴν ςτὰ δέκα μεσημέρια
Ἂν τὰ μάτια μου ἀνοίγω,
Μήπως κ' ἔδεσα τὰ χέρια;
Κάθε μῆνα δὲν ἱδρώνω
Τὴν πεντάλφα μου ν' ἁπλόνω;

Τὶ ποτὰ
Τὶ φαγητὰ
Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Παραπάνου δυὸ τρεῖς ἄλλοι
Ἂν ζαλίζουν τὸ κεφάλι.
Κάτι μυστικὸ θὰ τρέχῃ.
Καὶ ἡ φάβα λάκκον ἔχει·
Ἔξω ἀπ' τὸ μηνιαῖον
Μὴν κολνᾷ καὶ κἄτι πλέον;
Τὶ ποτὰ
Τὶ φαγητὰ
Στὸ τραπέζι των στρωτά!
Πόσα ἔχουν φαγητά!

Φίλε μου ἀνοικτομάτη!
Εὖγε! μπῆκες εἰς τὸ μάτι
Τῶν ὁμοίων σου καρφί!
Ἀπ' τὰ νύχια στὴν κορφὴ
Εἶσαι τάλλαρο σπαθάτο,
Καὶ φλουρὶ κωνσταντινάτο!
Τὶ ποτὰ
Τί φαγητὰ
Στὸ τραπέζι σου στρωτά!
Πόσα ἔχεις φαγητά!

Ἄκοπο παραδοβρόχι!
Ξαπλωμένος εἰς τὴν κώχη
Κτίζεις δύο ὑψηλὰ
Καὶ ὡραῖα παλατάκια,
Κ' ἡ πατρὶς γεννοβολᾷ,
Στὸ πουγγί σου ταλλαράκια.
Τὶ ποτὰ
Τὶ φαγητὰ
Στὸ τραπέζι σου στρωτά!
Πόσα ἔχεις φαγητά!

ΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΜΟΥ.

Ν' ἀγαπῶ γυναῖκας δύο
Σὲ, καὶ τὴν Ἐλευθερίαν,
Καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν μίαν
Εἰς σὲ φῶς μου! νὰ ὀμνύω·
Τραλαλὰ, ἰδοὺ ὁ γέρος
Καὶ παμπάλαιός μου ἔρως.

Νὰ πιστεύω ἕνα ὂν,
Ποῦ τὸ λέγομεν Θεὸν,
Καὶ τὸν νοῦν μου νὰ μὴ χάνω
Εἰς τὸ κάτι παραπάνω·
Τραλαλὰ, νὰ φῶς μου! ποία
Εἶν' ἡ ὅλη μου θρησκεία.

Μὲ τὸν κόσμον τὸν λωλὸ
Καὶ τὸν ψεύτη νὰ γελῶ,
Καὶ νὰ μὴ ζητῶ καὶ τόσο
Νὰ τὸν πολυδιορθώσω·
Τραλαλά, νὰ ἡ κρυφία
Κι' ὅλη μου φιλοσοφία.

Βουλὴν, νόμους, νὰ δοξάζω
Τοὺς μεγάλους νὰ συχνάζω,
Κ' ἐν τοσούτῳ τὸν σκοπόν μου
Τὸν χορὸν τῶν ποδαριῶν μου·
Τραλαλά, τιρὶ τιτὸ
Νὰ ὁ δρόμος ποῦ πατῶ.

Ὡς παράσημον νὰ βάλλω
Στὸ κουμπί μου ἕναν κρίνο,
Καὶ τοὺς Ἔρωτας νὰ ψάλλω
Καὶ γλυκὰ γλυκὰ νὰ πίνω·
Τραλαλὰ τιρὶ τιτὸ,
Νὰ ἡ δόξα ποῦ ζητῶ.

Ἕνα δέμα σου λουλούδια,
Ἕνα πλῆθός μου τραγούδια,
Κι' ἀντὶ μιὰ βιβλιοθήκη,
Μιὰ χρυσῆ βαρελοθήκη·
Τραλαλὰ τιρὶ τιτὸ,
Νὰ ὁ πλοῦτος ποῦ κρατῶ.

Η ΠΝΥΞ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πνὺξ ὦ εὐγλωττίας θρόνε! εἰς σὲ κάθεται ἀκόμα
Μὲ δημοτικὸν χιτῶνα ἡ σκιὰ τοῦ Περικλέους,
Κ' εἰς τὸν δῆμον ῥητορεύει, ἀπὸ τὸ γλυκύ της στόμα
Λόγους χύνουσα γενναίους·
Εἰς Σὲ ἦλθε μ' ἀναμμένον εἰς τὰς χεῖρας κεραυνὸν,
Τὴν λεόντειόν του χαίτην ὁ Θρασύβουλος κινῶν,
Κ' ἔσωσε τὴν πολιτείαν, ἀναστήσας τὸ ἀρχαῖον
Σύνταγμα τῶν Ἀθηναίων.

Εἰς τὴν κόνιν σου ὁ λόγος ἔῤῥεε τοῦ Δημοσθένους
Καταῤῥάκτης φλογερὸς,
Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὅταν ἀπεδίωκε τοὺς ξένους,
Πέλεκυς κατὰ Φιλίππου Μακεδόνος φοβερός·
Πνύξ! αἰώνια θὰ μένῃς ἐθνικῶν ῥητόρων χήρα,
Καὶ εἰς μάτην τῆς βουλῆς μας τὴν ἀνάστασιν ζητοῦντες,
Ἔμπροσθέν σου θὰ περνῶμεν ἐσκεμμένοι, καὶ τὴν χεῖρα
Εἰς τὸ μέτωπον κρατοῦντες!

Ἐκοιμήθημεν εἰς μάτην καὶ εἰς πέτραν κι' εἰς χιόνα
Καὶ ὑπέστημεν τὸν πρῶτον τῶν τῆς γῆς ὅλων ἀγῶνα;
Τοῦ Συντάγματός μας χάρτης εἶν' οἱ ἄμετροί μας τάφοι,
Καὶ μ' αἱμάτων μας μελάνην ἐρυθρᾶν αὐτὸς ἐγράφη·
Εἰς τὴν γῆν ἡμῶν πεσοῦσαι χιλιάδες ἑκατὸν
Εὐκλεῶν μας ἀθλητῶν
Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους ἔλαβον τὴν κατοχὴν,
Καὶ κατέλυσαν τοῦ Τούρκου τὴν μακρὰν διαδοχήν.

Καὶ δὲν εἶσ' Ἑλλάς μου πλέον, ὅ,τι χθὲς ἦσουν ἀκόμα;
Ἡ ψυχὴ δὲν εἶσαι πλέον, ἥτις ἔπλασες ἓν σῶμα;
Ἔκοψαν ἀπὸ τὸ δένδρον τοὺς περικλεεῖς του κλόνους,
Πλὴν τὸ στέλεχος δὲν μένει ἐφυβρίζον καὶ τοὺς χρόνους
Καὶ ἀντισταθὲν εἰς ξίφη παλαιῶν δορυκτητόρων;
Ὄχημα δρεπανηφόρον,
Ἀκατάπαυστα δὲν τρέχεις καὶ πυρκαϊὰς σκορπίζον
Καὶ τοὺς ἀνεπιτηδείους ἡνιόχους σου κρημνίζον!

Ὦ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐποχαὶ δύο μεγάλαι!
Στέλλουσα τριακοσίας ἀποικίας της τὸ πάλαι,
Τοῦ κοινωνισμοῦ τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν ἐναποθέτει,
Κ' ἕνα τίκτει σοφὸν κόσμον εἰς τρεῖς χιλιάδας ἔτη!
Κ' ὕστερον θρησκείας κῆρυξ καὶ σοφῆς, κ' ἠθικοτάτης,
Τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὸ γάλα ἀποκόπτει τῆς ἀπάτης,
Κι' ὡς μητέρα τοῦ θεοῦ των μέχρις ὥρας τὴν τιμῶσι,
Καὶ Ἰλλυριοὶ καὶ Δᾶκες καὶ Τρανσυλβανοὶ καὶ Ῥῶσσοι!

Πλέε οὔριον ἀέρα, ὦ Ἑλλάς, ὦ μέγα πλοῖον,
Ὅπου φέρεις τὰς ἐλπίδας τὰ κεφάλαια μυρίων
Ἀσιατικῶν λαῶν!
Πρὸς τὸν ὅρον σου κινεῖσαι, ἀπὸ μόνον τὸν θεὸν,
Ὡς πλανήτης, ὅστις τρέχει τὸν αἰώνιόν του δρόμον,
Χώρας φέρων καὶ κατοίκους ἐπὶ τῶν μακρῶν του ὤμων.
Κι' ὅστις πίπτων, πίπτει, κόσμου τὰ ναυάγια σκορπίζων
καὶ πλησιοχώρους γαίας καὶ συντρίβων καὶ φλογίζων.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΙΚΩΝΑ

Σκυθρωπὴ στὸν Ἑλικῶνα ἡ Ἐλευθερία στέκει,
Καὶ μὲ χέρι κουρασμένο ἀπὸ τὸ βαρὺ τουφέκι,
Τὸ μωρόν της τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ σπάργανα κουνᾷ·
Ἀλλ' ἐξαίφνης στὰ βουνὰ,
Μὲ ταῖς ἄσπραις φουστανέλαις βλέπει τάγμα παλαιόν της,
Καὶ αὐτὰ λέγει ῥιγῶσα, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της.

Ποῖος θέλει μ' ἀναστήσει τοὺς πιστούς μου χωρικοὺς,
Τοῦ Μαινάλου καὶ τῆς Οἴτης τοὺς γενναίους μου βοσκοὺς,
Οἵτινες εἰς τὴν φωνήν μου ἔτρεξαν εἰς τὸν ἀγῶνα
Μὲ τὴν δίκελλάν των μόνην, μὲ τὰ ῥόπαλά των μόνα,
Καὶ τῆς γῆς τὸν πρῶτον θρόνον ἔρριψαν μὲ τόσον κρότον
Εἰς τὸν κτύπον των τὸν πρῶτον!

Εἰς ἀχύρων τώρα στίβας
Καὶ εἰς πτωχικὰς καλύβας,
Ὦ ἀρχαία μου σημαία κείτεσαι λησμονημένη;
Σὺ ποῦ ἔτρεχες εἰς μάχας,
Καὶ εἰς ῥάχας ἀπὸ ῥάχας
Δέκα ἔτη μ' ἀμαράντους ῥοδοδάφνας στολισμένη.

Εἰς ἀνεμοζάλης ὥρας σ' ἐπεσκέφθην ὦ Ἑλλάς,
Καὶ εἰς ταραχὰς καὶ θλίψεις σ' ἐπερίπλεξα πολλάς,
Ἀλλὰ ἔχυνα στὴν γῆν σου τόσον πέλαγος ἀκτίνων,
Τόσας λάμψεις φλογερὰς,
Ὥστ' αὐταί σου αἱ ἡμέραι, αἱ ἀκόλουθοι ἐκείνων,
Ἀχρωμάτισται, μὲ νύκτας ὁμοιάζουν ζοφεράς.

Τοῦ ἀγῶνός σου ὦ δόξα! μετὰ ἥττας των μυρίας
Ἔφυγαν ἀπὸ τὴν γῆν σου οἱ λαοὶ τῆς Ἀλβανίας·
Ἀλλὰ ὅλον σου τὸ μῖσος τὸ κατὰ τῶν δεσποτῶν
Σήμερον εἰς τ' ἄστεά των διεδόθη ἀπὸ μόνην
Τοῦ ἐδάφους σου τὴν κόνιν
Ὅπου ἔφερον οἱ πόδες καὶ τῶν ἵππων των κι' αὐτῶν.

Αἰωνίως εἰς σὲ χάρις εἰς τὴν πρώτην μου πατρίδα!
Σήμερον κ' εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ σημαία μου γυρνᾷ·
Καὶ ὑπὸ τὴν τροπαιοῦχον καὶ μεγάλην μου αἰγίδα,
Εἰς τὴν Ἀφρικὴν κ' Ἀσίαν νέος κόσμος ἀρχινᾷ,
Κι' αὐτοῦ πρώτη ἐπαρχία ἡ ἀρχαία γῆ σου εἶναι,
Καὶ καθέδρα αἱ Ἀθῆναι.

Τὴν ἰσχύν μου τίς ἀρνεῖται; ἀπ' ἐμὲ τιμὰς ὀλίγας
Ἔλαβε τῆς Γαλλατίας ὁ τεθρυλλημένος Γίγας;[1]
Ἶρις ἡ μακρά μου σπάθη ἔλαμπε μέχρις ἐσχάτων
Δύσεως κι' Ἀνατολῆς,
Καὶ τὴν κόνιν τῶν ποδῶν μου εἰς τὰ διαδήματά των
Ἔβλεπον οἱ βασιλεῖς.

Ὁ ἀνὴρ τῶν Πυραμίδων σήμερον δὲν εἶνε πλέον·
Ὁ κατακτητὴς τῶν σκήπτρων, κληρονόμον του, ἐκπνέων,
Μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν.
Φάντασμα Τυραννομάχον, μὲ τὴν λόγχην εἰς τὰς χεῖρας,
Τὴν Ἑλλάδα καὶ Γαλλίαν, κατοικῶ δύο κρατῆρας,
Μίαν ἔχοντας πηγήν.

[1] Ὁ Ναπολέων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΦΑΝΕΝΤΑ ΚΟΜΗΤΗΝ

Τὸ ποτῆρί μου γεμάτο τὰ μεσάνυκτα κρατῶ,
Καὶ Κομήτη! τὴν χρυσῆν σου γενειάδα χαιρετῶ·
Δύνασαι, ὦ γίγα, λέγουν, τὸ στερέωμα νὰ σείσῃς,
Καὶ ὡς μῆλον ἕναν κόσμον στὴν παλάμην σου νὰ κλείσῃς·
Ἂν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
Νὰ μᾶς σφενδονίσῃς ἦλθες εἰς τοῦ χάους τὸ κενόν,
Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Καθὼς ἕνα φύσημά μας τὸ νερὸν εἰς τὴν φιάλην,
Τὸν Ὠκεανὸν καὶ σὺ
Στὴν λεκάνην του σαλεύσεις τὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην
Πλὴν Κομήτη! πίστευσέ με, τὸ εὐῶδές μου κρασὶ
Κόκκινον, καὶ τριῶν χρόνων, κι' ἰσχυρότερον καὶ σοῦ,
Ὅλον μου τὸν νοῦν σαλεύει καὶ κινεῖ ἐκ περισσοῦ·
Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Τρέμει ὁ μικρὸς ἰχθύσκος, ὅταν κῆτος ἀπαντήσῃ
Μὲ τὸ στόμα τεντομένον κ' ἕτοιμον νὰ τὸν ῥοφήσῃ·
Σπαρταρεῖ κ' ἡ γῆ ὁμοίως ἔμπροσθέν σου ἀπὸ τρόμον,
Καὶ κλονοῦνται τ' ἄστεά μας εἰς τὸν ἄμετρόν της ὦμον·
Πλὴν ἐγὼ δὲν σὲ γελῶ,
Ἀπὸ τὸ κρασάκι τώρα σείομαι καὶ κονδυλῶ·
Ἄφες με νὰ τελειώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Τοῦ Θεοῦ ὁπλίτης εἶσαι καὶ ὑπασπιστὴς ἐκείνου,
Καὶ τῆς περικεφαλαίας τῆς μακρᾶς σου καὶ χρυσίνου
Εἶναι χρύσινα πτερά,
Αὐτ' οἱ λάμποντες ἱμάντες, κι' αὐτ' ἡ λάμπουσα οὐρά;
Ταξιδεύων στοὺς αἰθέρας, μὴν σ' ἐπῆρε φύλακά του;
Ἀκτινοβολ' ἡ γεμάτη ἀπὸ ἄστρα ποδιά του·
Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Ἔκτακτος ἀπεσταλμένος μήπως εἶσ' ἐσὺ τοῦ Πλάςου,
Καὶ κατὰ καιρὸν μᾶς φέρεις τὰς ἐκτάκτους προσταγάς του;
Δὲν σὲ εἴδαμεν καὶ ὅταν ὁ Γαλλάτης ἀετὸς
Ἔμεινε μὲ παγωμένας πτέρυγας εἰς τὴν Ῥωσσίαν;
Καὶ δὲν ἦλθες σὺ, αὐτὸς,
Στῆς ἐπαναστάσεώς μας τὴν στιγμὴν τὴν μακαρίαν;
Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Ξίφη τώρα καὶ ἁλύσους εἰς τὰς χεῖράς σου τί σείεις;
Τί πολέμους προμηνύεις;
Στοὺς αἰθέρας ἐνῷ λάμπεις, στὰ πελάγη μας κινᾷ
Τὰ μεγάλα του ὁ Ἄγγλος καὶ πυρίπνοα βουνά·
Ὡς διάδημ' ἀδαμάντων, ὅ,που λύεται μονάχον,
Μὴν διαλυθ' ἡ Τουρκία εἰς σωροὺς γαιῶν καὶ βράχων;
Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
Καὶ μὴ βάλῃς τὴν Ἑλλάδα στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Ο ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Τὴν πιστήν μου ἐρωμένην στὰ θερμά μου θάλπων στήθη,
Ἐκαθήμην εἰς τὸ δεῖπνον χαρὰ ὅλος κ' εὐφροσύνη·
Πλὴν τὸ ἔλαιον ἐχύθη.
«Σύμπτωσις κακή! μὲ εἶπε, οἰωνὸς κακός! ἐκείνη·
Νὰ κι' ὁ θάνατος ἐμπρός μας· χιονόφρυδος ὁ γέρων,
Κ' εἰς τοὺς πόδας του τὴν κόνιν ἑκατὸν αἰώνων φέρων.

Ἡ ἀγάπη μου δειλή,
Κι' ὡς περιστερ' ἁπαλή,
«Εἰς τοὺς ἔρωτάς μας, εἶπε, λάβε γέρων εὐσπλαγχνίαν».
«Ἐγὼ οἶκτον, ἀπεκρίθη, μὲ φωνὴν αὐτὸς ἀγρίαν·
«Ἡ πνοή μου καὶ τὰ φύλλα ὠχριᾷ στὴν πεδιάδα,
»Καὶ αὐτὰ τ' ἀμέτρητ' ἄστρα στὴν αἰθέριον κοιλάδα».

«Πλὴν ἀςράπτει κ' ἡ χρυσ' Ἶρις εἰς τὸ μέτωπόν μου γύρω·
Τὰς ψυχὰς ἐγὼ οἰκτείρω·
Ὁδηγός των εἰς τὸν μέγαν σάπφειρον τῶν οὐρανῶν,
Τὰς περιπλανῶ εἰς χώρας καὶ ἀγνώστους καὶ ὡραίας,
Εἰς αὐτὰς τὰς φωτοχρύσους καὶ συμπλανωμένας γαίας
Εἰς τοῦ χάους τὸ κενόν.

«Ποιητή! ὡς πότε γέλως, κ' εὐθυμία, καὶ χαρὰ,
»Καὶ οἱ τριανταφυλλῶνες, καὶ τὰ δάση τ' ἀνθηρά;

»Δὲν σ' ἐμπνέει καὶ ποιήσεις μελαγχολικὰς ὁ τάφος;
»Ὁδοιπόρε! τί προσμένεις; πριχοῦ ἔμβῃς εἰς τὸ σκάφος,
»Ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃς, καὶ εἰς τὶ πελάγη φεύγεις,
»Καὶ εἰς ποίαν γῆν θὰ εὕγῃς».

Ὑπεράνω τῶν ἀστέρων, ἐὰν ἦναι βαθὺ σκότος;
Ἀλλ' ἂν ἦναι λαμπρὸν φῶς!
Ἂν ὁ θάνατος εἶν' ὕπνος; ἀλλ' ἂν ἄλλου κόσμου κρότος
Μᾶς ξυπνήσῃ, κ' ἀπομένῃ στὴν ἀπάτην ὁ σοφός!
Ἂν τοῦ σώματος θανόντος ἀποθνήσκῃ κ' ἡ ψυχή;
Ἀλλ' ἂν ἐπιζῇ κ' εἰς ἄλλον νέον κόσμον εὐτυχῇ!

Τὰ ἐπέκεινα τῶν ἄστρων ποῖος εἶδεν ὀφθαλμός;
Ὦ τοῦ στήθους μας παλμός!
Ὦ ἐλπὶς πολλῶν καὶ φόβος! ὦ νοὸς καὶ ψυχῆς πάλη!
Κεκρυμμένου λοιπὸν ὄντος τὸ πᾶν εἶναι ὁ ναός;
Καὶ ἡ ἀνθρωπότης μία οἰκογένεια μεγάλη,
Καὶ πατήρ της ὁ Θεός;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ

Εἰς τοῦ Θησέως τὰς λευκὰς καὶ ὑψηλὰς κολώνας
Τὸ βράδυ μὲ τὰς λύπας μου περιπλανῶμαι μόνας·
Ἐκεῖ πυκνὸς ὁ ἄσταχυς, σκεπάζων πλατὺν κάμπον,
Κινεῖται ὡς ὠκεανὸς χρυσάφινος καὶ λάμπων.

Συμβόσκουν μὲ τὰ πρόβατα ἐδῶ σταῖς πρασινάδαις
Μὲ κρεμαμένους τοὺς μαστοὺς ἀθῶαι ἀγελάδες,
Καὶ διαχύνει θελκτικὰς φωνὰς εἰς τοὺς αἰθέρας,
Μακρόθεν ἡ θρησκευτικὴ καμπάνα τῆς ἑσπέρας.

Ἀλλ' ἡ ψυχή μου θεωρεῖ τὴν γῆν αὐτὴν ὡς ξένη,
Καὶ εἶναι ὡς νεκροῦ σκιὰ στὸν κόσμον ἐῤῥιμένη·
Δὲν θέλγ' ἡ φύσις τοὺς νεκρούς, καὶ τῶν ἀποθανόντων
Τὴν κόνιν δὲν ζωογονεῖ ὁ ἥλιος τῶν ζώντων.

Τὸ βλέμμα μου περιπλανῶ ματαίως εἰς τὴν φύσιν,
Πρὸς μεσημβρίαν καὶ βοῤῥᾶν, ἀνατολὴν καὶ δύσιν·
Βλέπω ἐδῶ, βλέπω ἐκεῖ, καὶ λέγω εὐτυχία
Δὲν μὲ προσμένει πουθενὰ καὶ πώποτε κάμμία.

Τί μ' ὠφελοῦν οἱ οὐρανοί, τὰ δάση αἱ κοιλάδες;
Ὦ ἄλση μου ποιητικά! ὡραῖαι πρασινάδες
Ὦ λόφοι χαριέστατοι! ἓν μόνον ὃν σᾶς λείπει,
Καὶ εἶσθε σκότος καὶ κλαυθμός, κατήφεια καὶ λύπη.

Ἂν ἐδυνάμην ἥλιε! τὸ ἅρμα σου ν' ἁρπάσω,
Κ' εἰς τὰς τερπνὰς ἀγκάλας σου, γλυκύ μου φῶς νὰ φθάσω!
Τί περιμένω εἰς τὴν γῆν; τί θέλω ἐδῶ κάτω;
Τί μεταξὺ ἐμοῦ καὶ γῆς κοινόν; καὶ τί φυλάττω;

Τοῦ βίου γλυκὰ ὄνειρα! ὦ ἔρως καὶ φιλία,
Καὶ σεῖς ὦ δόξα ἐθνική! πατρὶς κ' ἐλευθερία!
Μ' ἀφήσατε καὶ φεύγετε καρδίαν μαρανθεῖσαν,
Καὶ χίμαιραι κ' οἱ πόθοι μου καὶ οἱ σκοποί μου ἦσαν.

Μ' ἐγήρασαν τὰ πάθη μου, καὶ ἡ πατρὶς ἀκόμα,
Μονότονος ὁ βίος μου δὲν ἔχει κανὲν χρῶμα,
Καὶ φάντασμα τοῦ ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
Εἰς τῶν προμάχων κάθημαι τὸ Μαυσωλεῖον μόνος.

Νὺξ χαῖρε μεγαλοπρεπής! εἰς ἅρμα ἐβενῶδες
Προβαίνεις... καὶ τὴν γῆν πατοῦν τῶν ἵππων σου οἱ πόδες.
Ἀστερωπὸν διάδημα τὸ μέτωπόν σου στέφει,
Καὶ παριστῶσι τὴν μακρὰν χλαμύδα σου τὰ νέφη.

Ὡς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτὶς ἡ τρέμουσα καὶ κρύα,
Κ' ἐγὼ σᾶς ἀποχαιρετῶ κοιλάδες καὶ πεδία!
Καὶ παύουν οἱ ὑστερινοὶ καὶ κλαυθμηροὶ ψαλμοί μου,
Ὡς ζέφυροι ἑσπερινοὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

ΟΛΙΓΟΙ ΜΟΥ ΛΟΓΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΗΣ

Αἱ ψυχαί μας αἱ πλασμέναι ἀπὸ φύσιν οὐρανίαν,
Οὐρανοῦ αἰθρίαν εἶχαν καὶ γαλήνην καὶ ἠρεμίαν·
Κ' αἱ στιγμαὶ ὅλαι ἡμῶν,
Ὡς τὰ νάματα ὡραίας βραδυπορινῆς πηγῆς,
Ἐν τῷ μέσῳ ὑακίνθων, μὲ γλυκὺν ψιθυρισμὸν
Ἐῤῥεον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δημιουργοῦ τῆς γῆς.

Φύλλον τώρα τῶν ἀνέμων καὶ περίπαιγμα, καὶ γέλως,
Περιφέρομαι εἰς κόσμον χωρὶς ὅρια καὶ τέλος·
Ὡς ἡ παλαιὰ κλεψύδρα, ἥτις ἀπετελειοῦτο
Ἕνα χύνουσα μετ' ἄλλον τοῦ νεροῦ της σταλαγμόν,
Ἀποτελειόνει οὕτω
Κ' ἡ ζωή μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων καὶ κλαυθμῶν.

Τὴν βοὴν τῆς πρωτευούσης ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐρήμου
Καὶ τὴν τύρβην της ἀκούει μετὰ φρίκης ἡ ψυχή μου.
Καὶ τῆς γῆς ἡ ταραχὴ
Ὡς τοῦ καταῤῥάκτου πτῶσις εἰς τὰ ὦτά μου ἠχεῖ·
Ὡς ἡ μαύρη αὐτὴ πάχνη, τὴν κοιλάδα ἥτις κρύπτει,
Νὺξ τοιαύτη καὶ τὸν νοῦν μου σκοτεινὴ περικαλύπτει.

ΑΙ ΣΚΙΑΙ

Εἴσθε σεῖς ὁποῦ τὴν νύκτα ὅταν ἄνεμος χειμῶνος,
Τὸ παράθυρόν μου σείῃ,
Καὶ μὲ χεῖρας σταυρωμένας τοὺς αἰθέρας βλέπω μόνος,
Καὶ τὸ ὄμμα μου δακρύῃ,
Εἴσθε σεῖς σκιαὶ τῶν πρώτων στρατηγῶν μας καὶ προμάχων,
Καὶ ὠχραὶ κ' αἱματωμέναι καταβαίνετ' ἐκ τῶν βράχων!

Διατί τὸ πρόσωπόν σας ἔχει τι ἀρχαϊκόν,
Καὶ γλυκὺν ἐμπνέει πόθον ἡ ἀρχαία σας εἰκών;
Φίλοι μου τῶν στρατοπέδων! πόσον μεταβεβλημένους
Σᾶς εὑρίσκω, καὶ συγχρόνως κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένους!
Τί ἐγίνατε;... ποῦ ἦσθε!... πόσα ἔτη δὲν σᾶς εἶδα
Εἰς τὴν φίλην μας πατρίδα!

Ἄνθος ἱερὸν ἡρώων! τῆς ἐλευθερίας θῦμα!
Μάρτυρές μας μετὰ δόξης καταβάντες εἰς τὸ μνῆμα!
Μὴν ἐπέσατε γενναίως, ἄλλην τρέφοντες ἐλπίδα!
Ἐζητεῖτε νὰ ἰδῆτε λαμπροτέραν τὴν πατρίδα,
Καὶ τὸ μέτωπόν σας τώρα λύπης σύννεφον καλύπτει
Καὶ τὸ δάκρυόν σας πίπτει;

Ἐνθυμεῖσθε τὰς μεγάλας τοῦ ἀγῶνός μας ἡμέρας;
Ἥλιος ἔφεγξεν ἄλλας εἰς τὸν κόσμον λαμπροτέρας;
Τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ τῶν παλαιῶν αἰώνων
Δύο θαύματα ὑπῆρξαν, ἡ Ἑλλὰς κ' ἡ Ῥώμη μόνον·
Δύο θαύματα, καὶ τούτων τῶν καιρῶν εἶναι τῶν νέων.
Ἡ Ἑλλὰς κι' ὁ Ναπολέων.

Τί ἀπέγειναν, ὦ φίλοι, αἱ ἡμέραι μας αἱ τότε!
Ποῦ αἱ δόξαι μας αἱ πρῶται;
Ὡς ἀντανακλῶν καθρέπτης τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας,
Ἡ ψυχή μας λάμψις ὅλη τὰς στιγμὰς ἦτον ἐκείνας;
Κ' ἡ λαμπρά μας εὐτυχία ἦτον νῆμα ἐκ χρυσίου,
Κ' ἔπλεκε τὴν ἁλυσίδα χρυσῆν ὅλου μας τοῦ βίου.

Ἀλλ' εἰς τοὺς ψαλμούς μου, φίλοι! τέρπεσθε κ' ἐνθουσιᾶτε·
Μὲ κυκλοῦτε, καὶ βοᾶτε·...
Χαίρετε! Ὀδυσσεῦ! Γοῦρα! Παπαφλέσσα! Κυριακούλη!
Βότσαρη καὶ Ὑψηλάντη! Καραΐσκε καὶ Μιαούλη!
Ἔρχεσθε... καὶ τὴν κιθάραν κρούοντες τοῦ ποιητοῦ σας,
Γύρω μου ἐπικαλεῖσθε τὰς ἐπικηδείους Μούσας.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΗΣ

Ὦ θάλασσα! σ' ἐχρύσωσε τετράκις ἡ σελήνη,
Κι' ἀντὶ νὰ βλέπῃ τὸν γλαυκὸν καθρέπτην σου κ' Ἐκείνη,
Ἰδέ με· μόνος κάθημαι στὴν πέτραν τῆς ἐρήμου,
Ὅπου τὴν εἶδες ἄλλοτε νὰ κάθηται μαζύ μου.

Καὶ τότε βοὴν ἔχυνες ὑπὸ αὐτοὺς τοὺς βράχους,
Πλὴν ἄκουα τὸν σάλον σου μὲ φρένας ἀταράχους·
Καὶ τότε εἰς τοὺς πόδας της ὁ γαλανὸς ἀφρός σου
Ἐσκόρπιζεν ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας δρόσου.

Ὦ! ἐνθυμεῖσαι τὰς στιγμὰς τῆς δόξης μας ἐκείνας;
Τοῦ Καραΐσκου αἱ σκηναὶ ὑψοῦντο στὰς μυρσίνας·
Μακρόθεν ἐχρεμέτιζον τῶν Ἀλβανῶν οἱ ἵπποι,
Καὶ ἀραιοὶ ἀκούοντο τῶν πυροβόλων κτύποι.

Καὶ μίαν αὐγὴν, εἰς αὐτὴν τὴν ὑψωμένην ῥάχην
Πρὶν δώσωμεν τὴν κρίσιμον κατὰ τῶν Τούρκων μάχην,
Μὲ λελυμένην ὦ θεέ! καὶ χρύσινην πλεξίδα,
Καὶ μὲ ἀνδρῶδες ἔνδυμα πλησίον μου τὴν εἶδα.

Εἰς τὸν γλυκὺν ψιθυρισμὸν τῆς χλόης καὶ τῶν φύλλων,
Ἠσπάσθη χωριζόμενον τὸν ἐραστὴν καὶ φίλον,
Καὶ μετ' ὀλίγας μας στιγμὰς μετὰ χαρᾶς καὶ θάμβους
Ὁ ἥλιος ἐφώτισεν Ἑλληνικοὺς θριάμβους.

Ὦ δόξης ἐθνικῆς στιγμαὶ μακάριαι καὶ θεῖαι!
Ἀθώας μου νεότητος ὦ ἐποχαὶ γλυκεῖαι!
Καθ' ἃς κ' ἡ ἐρωμένη μου καὶ ἡ πατρίς μου ἔζων,
Κι' ὁ Ἄρης μὲ τὸν Ἔρωτα εὐφραίνετο συμπαίζων.

Δὲν ἦσθε εἰμὴ ὄνειρον, εἰμὴ σκιὰ καὶ λῆρος!
Χαμέναι διὰ πάντοτε, χαμέναι ὁλοκλήρως
Δὲν θέλετε τὴν πρώτην μας χαρὰν μᾶς ἀποδώσει;
Καὶ μάταιοι κ' οἱ θρίαμβοι κ' ἱδρῶτές μας οἱ τόσοι!

Ὦ θάλασσα! ὦ φαλακρὲ καὶ γηραλέε βράχε!
Κατάσκιά μου σπήλαια! ποιητικαί μου ῥάχαι!
Ἐκείνης τῆς τερπνῆς αὐγῆς φυλάξετε τὴν μνήμην,
Καὶ τῶν ὡραίων ἡμερῶν ἐκείνων μας τὴν φήμην.

Καὶ εἰς τὰς τρικυμίας σου ὦ θάλασσ' ἀνεμώδης!
Καὶ εἰς τὰς παραλίας σου τὰς ἄσπρας καὶ ἀμμώδεις
Ὁ γαληναῖος ἥλιος τοπάζας ὅταν χύνῃ,
Καὶ ὅταν σὲ γλυκογελᾷ ἡ ἀργυρᾶ σελήνη,

Κ' ἡ αὖρα ὅταν μυστικὰς ᾠδὰς σὲ ψιθυρίζῃ,
Καὶ ὁ βοῤῥᾶς ὁ φίλερις τὰ νέφη ὅταν σχίζῃ,
Κι' ὁ χιονόμαλος χειμὼν, καὶ τὸ ῥοδόπουν θέρος,
Καὶ ὅλ' ἃς λέγουν «κεῖντ' ἐδῶ καὶ ἡ Πατρὶς κι' ὁ Ἔρως».

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

Σᾶς χαιρετῶ μαρμάριναι στοαὶ μοναστηρίου!
Ἐρείπια οἰκήματος ἡσύχου καὶ ἁγίου!
Ἐρήμους ἡ πανσέληνος τοὺς θόλους σου φωτίζει,
Κι' ὁ νυκτικόραξ εἰς αὐτοὺς τὴν φωλεάν του κτίζει.

Μὲ κομπολόγια μακρὰ, μὲ καλογήρου κόμην,
Καὶ μὲ καρδίαν κλαίουσαν στοὺς κόλπους σου ἠρχόμην,
Νὰ ζήσω ῥασοσκέπαστος μακρὰν τῶν ἐπιγείων
Ἀδιαλείπτου προσευχῆς καὶ μετανοίας βίον.

Εἰς τὸν ναόν σου σήμερον τὸ πένθος βασιλεύει·
Αἱ ἅγιαι εἰκόνες σου, τὰ ἱερά σου σκεύη,
Κ' οἱ κρυσταλλώδεις λύχνοι σου, ἡρπάγησαν ἀθρόοι,
Καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν ἐκάλυψεν ἡ χλόη.[1]

[1] Γνωστὰ εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τῆς 'Αντιβασιλείας· τὸ σχέδιον τῆς καταργήσεως ἐδόθη γραμματεύοντος τοῦ κ. Σ. Τρικούπη.

Τὸν ζευγολάτην μοναχὸν τοῦ ὄρθρου του ἡ ὥρα
Μετὰ σημάντρου δὲν καλεῖ στὸ ἄροτρόν του τώρα·
Τὸ ζεῦγός του τ' ἀροτρικὸν βιαίως διελύθη,
Καὶ χεῖρας εὐεργέτιδας τὸ ἔθνος ἐστερήθη.

Ὢ βιαιότης ἀσεβής! ὢ ἱεροσυλία!
Γυμνώθησαν οἱ νάρθηκες, οἱ θόλοι, τὰ κελλεῖα,
Καὶ εἰς τῆς Μεταλήψεως τὴν ἀργυρᾶν φιάλην
Μεθᾷ ὁ κλέπτης Ἔφορος μ' ἀναίδειαν μεγάλην.

Εἰς τὴν ἀναρπαγὴν αὐτὴν ἡ Πίστις δειλιῶσα,
Ἀφίνει ἀναθήματα Αὐτοκρατόρων τόσα,
Κ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἵπταται στὰς οὐρανίους θύρας,
Τὴν μίτραν της βαστάζουσα σφιγμένην μὲ τὰς χεῖρας.

Ὢ λόφοι ἀμπελόφυτοι! ὢ καρποφόροι γαῖαι!
Τερπνὰ ἐρημητήρια! εἰρηνικαὶ ἐλαῖαι!
Δὲν θέλετε φιλοξενεῖ τὸν ὁδοιπόρον πλέον,
Τὰς πόλεις, ὅταν παραιτῶν, πρὸς σᾶς προστρέχῃ κλαίων.

Εἰς τὸν πλατὺν ὠκεανὸν τοῦ βίου ναυαγήσας,
Κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥσυχον ἀκτὴν μὴν ἀπαντήσας,
Στὰς κορυφὰς τοῦ Ἄθωνος λιμένα θὰ ζητήσω,
Κ' ἐκεῖ πλησίον τ' οὐρανοῦ τὴν στέγην μου θὰ κτίσω.

Σᾶς ἀποχαιρετῶ ναοί! καὶ σὲ πατρίδος κλῆρε!
Τὴν πίστιν σου μὴ μίανε· τὰ ἤθη σου μὴ φθεῖρε!
Τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν διαφυλάξας σῴαν,
Κληρονομίαν εἰς ἡμᾶς παρέδωκας πατρῴαν.

Τὸν ἐθνικόν μας ἔσωσας πρὸ χρόνων χαρακτῆρα,
Καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιον στὴν κολοβήν σου χεῖρα,
Τοῦ ἔθνους ἐπολέμησας προσφάτως τοὺς τυράννους
Καταγελῶν μαρτύρια, σταυρώσεις, καὶ βασάνους.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΜΕΛΩΔΙΑΙ

Γνωστοὺς ἤχους δὲν ἀκούω;... ἄνωθεν ἐκ τῶν ὀρέων
Φωνὴ τάφου καταβαίνει, καὶ μὲ λέγει «ἐλθὲ πλέον·
»Κανεὶς πρόμαχος τοῦ ἔθνους, κανεὶς φίλος σου δὲν ζῇ·
»Καὶ ἀπέθανεν κ' ἡ Δόξα κ' ἡ Ἐλπὶς ἔτι μαζύ·
«Ὅλοι ἔκλιναν τὸ γόνυ,
»Καὶ νὰ μένῃ ἐλευθέρα ἡ ψυχή σου ζητεῖ μόνη!

Νέος εἶμ', ἀκόμη νέος· πλὴν μ' ἐγήρασαν ἀκαίρως
Κ' αἱ ὀδύναι τῆς Πατρίδος καὶ τὰ πάθη καὶ ὁ Ἔρως·
Καὶ σβυνόμενος ὁ λύχνος τῆς ζωῆς μου βαθμηδόν,
Ἀμυδρῶς μὲ φέγγει μόνον τὴν τοῦ τάφου μου ὁδόν...
Ὢ ἂς κλείσωμεν τοῦ φθόνου τὸ φαρμακευμένον στόμα
Μὲ τοῦ μνήματος τὸ χῶμα.

Εἶν' ὁ θάνατος μεσάζων τῶν ἀνθρώπων δυνατός,
Καταπαύει καὶ τὸν φθόνον καὶ τὰ πάθη μας αὐτός,

Καὶ γεννᾷ τὴν Εὐσπλαχνίαν, ἥτις τρυφερ' ἀδελφὴ,
Μὲ εἰκόνα κατηφῆ,
Καὶ πολλάκις μὲ καρδίαν ἀληθῶς συντετριμμένην,
Πρὸς τὴν λάρνακά μας κλίνει κεφαλὴν ἐκπεπληγμένην.

Τὴν λασπώδη γῆν παρῆλθον τῆς ζωῆς, ὡς διαβάτης,
Στεγνὴν ὅστις περνῶν λίμνην, πρὸς τὰ μέρη τὰ ὑγρά της
Εἰς τοὺς ὄνυχας πατεῖ,
Καὶ ὡς ναῦς, ἥτις τὸ κῦμα διασχίζει τῆς θαλάσσης,
Κ' εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, κ' εἰς τὰς ἄσπρας της ἐκτάσεις
Νὰ ὑψόνεται ζητεῖ.

Ὦ σεῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνες ἐσκορπισμένοι,
Κ' ἔτι ζῶντες παρ' ἀξίαν ὑπὸ δοῦλον οὐρανόν!
Πρὸς τὴν γῆν μας ἐστρεμμένοι,
Ἀποβλέπετε πρὸς τοῦτον τὸν Ἑλληνικὸν φανόν·
Ὦ υἱοὶ μιᾶς μητέρας! μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον
Περιμένετε τὴν ὥραν ν' ἀσπασθῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀπὸ ἄκρων τοῦ Μαλέου μέχρις ἄκρων τοῦ Εὐξείνου,
Στὸ εὐρὺ κι' ἀρχαῖον κράτος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
Εἴθ' εὐρὺν νὰ εὕρῃ τάφον καὶ ἡ θνήσκουσά μου Μοῦσα!
Κ' ἡ Κιθάρα μου, ὡς πάλαι ἡ κιθάρα τοῦ Ὀρφέως,
Πόλεις καὶ λαοὺς κινοῦσα,
Νὰ ἠχήσῃ μετὰ δόξης εἰς τὴν γῆν τῶν Θρᾳκῶν ἕως!

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μεσάνυκτα ἐσήμαναν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν
Ὁ λύχνος χύνει τρέμον φῶς καὶ λάμψιν ἀπαισίαν,
Καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ βωμοῦ τοῦ κλαυθμηροῦ κ' ἐρήμου,
Μοσχοβολεῖ θυμίαμα λιβάνου νεκρωσίμου.

Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν μὲ τεθλιμμένας φρένας
Προσεύχεται καὶ ἀγρυπνεῖ μεταξὺ τάφων, ἕνας·
Τίς εἶν' αὐτός; — ὁ ποιητὴς ὁ ζῶν χωρὶς ἐλπίδα,
Καὶ βαρυνθεὶς τὸν βίον του, καὶ κλαίων τὴν πατρίδα.

Τὸ μέτωπόν του κατηφὲς, ὡς τῶν μνημάτων λύχνος,
Τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτὸς ἀφίνει ἔξω ἴχνος·
Ὡς τάφος στέκει ἄφωνος, καὶ τὸ μειδίαμά του
Μειδίαμα εἶναι νεκροῦ, καὶ γέλως τοῦ θανάτου.

Ἂν ποῦς ἐδῶ συγγενικὸς τὰ ἴχνη του ζητήσῃ
«Τί ἔγεινεν ὁ ποιητὴς» κανεὶς ἂν ἐρωτήσῃ,
Ἂς τὸν εἰπῇ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας ταύτης,
Λιμένα ηὗρ' ἐδῶ γλυκὺν ὁ ναυαγήσας ναύτης.

Πολλάκις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὑψηλῆς φιλύρας
Τὴν μελῳδίαν ἔχυνε τῆς κλαυθμηρᾶς του λύρας,
Καὶ θνήσκων πανηγύριζε τὴν θνήσκουσαν πατρίδα·
Στὸ δένδρον τῆς ἀγάπης του χθὲς ὅμως δὲν τὸν εἶδα.

Καὶ σήμερον τοῦ οἴκου του τὰς θύρας ἀνοιγμένας
Τὰς εὗρον... κ' εἶδα νεκρικὰς λαμπάδας ἀναμμένας·
Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν μὲ λύπης βραδὺ βῆμα·
Πλησίασε καὶ κύτταξε τί ἔγραψαν στὸ μνῆμα·

«Ἐνταῦθα κεῖται ὑπ' αὐτὸν τὸν ἕνα τῆς γῆς πῆχυν
»Ἀγνώριστός τις ποιητὴς στὴν δόξαν κ' εἰς τὴν τύχην·
»Ἁμαρτωλὴν καὶ ἀσθενῆ καρδίαν εἶχεν ἴσως,
»Πλὴν δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος.

»Ἀπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν κι' ἀθώαν ἡλικίαν
»Ἁγνὸν συνέλαβ' ἔρωτα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
»Καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ τὴν ἰδῇ ὁπόταν ἀπελπίσθη,
»Ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανόν, κ' ἐκεῖ ἐλιμενίσθη.»

———

ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΠΛΑΤΩΝ, ΙΩΑΝ. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ, ΧΑΡΩΝ καὶ ὁ ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ νεόφερτος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νεκρός.

ΠΛΑΤΩΝ.

Εἰς ἀκάνθας καὶ εἰς βάτους, εἰς σκιὰς κυπαρισσίνους.
Κυβερνῆτα τῆς Ἑλλάδος! στέκεις σκυθρωπὸς καὶ σύννους.

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Εἰς κρημνοὺς κατεδικάσθην ἀπὸ σᾶς μακρὰν νὰ μένω.
Τῆς Ἑλλάδος ἐδῶ νέα στέκομαι καὶ περιμένω.

ΠΛΑΤΩΝ.

Τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος διὰ Σκυθικούς σου λόγους
Ἔκλεισας εἰς τοὺς εὐγλώττους κ' εὐφραδεῖς μου διαλόγους.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ἀλυσόδετον ἀφῆκας τὴν Μητρόπολιν τῶν φώτων,
Καὶ τὸν μέγαν Παρθενῶνα ὅταν εἶδες κατὰ πρῶτον,
«Ὢ μωρία τῶν αἰώνων ἔκραξες μ' ἀβελτηρίαν,
»Νὰ προσφέρωσιν εἰς πέτρας τόσην ἔνθερμον λατρείαν».

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Δύναμιν ἐδῶ δὲν ἔχουν βλέπω ἡ Ῥητορικὴ
Καὶ ἡ Διπλωματική·
Σιωπῶ· τοῦ Χάρωνός μας τὸ μονόξυλον ἀράζει,
Στὴν ἀνθόστρωτήν μας ὄχθην νεκρὸν Ἕλληνα ἐβγάζει·
Θὰ πεισθῆτε σοφοὶ ἄνδρες ἀπὸ τὸν νεκρὸν βεβαίως,
Πόσον ἤμουν εἰς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος ἀναγκαῖος.

(Φωνάζων πρὸς τὸν Χάρωνα).

Κωπηλάτη τοῦ θανάτου ! πεζοδρόμε τῶν ψυχῶν !
Στὴν Ἑλλάδα ἐπεσκέφθης τὰ πεδία τῶν μαχῶν ;
Οἱ μεγάλοι Ἕλληνές μας ἀπερήμωσαν κάμμίαν
Νέαν πάλιν ἐπαρχίαν ;

ΧΑΡΩΝ.

Εἰς τούς ζῶντας τί συμβαίνει πολυποίκιλε θνητὲ,
Οὔτε θέλω ἐρευνήσει, οὔτ' ἐρεύνησα ποτέ·
Θέλεις νέα τῆς Ἑλλάδος ; ἀποτάνσου στὸν νεκρόν μου·
Ὅταν ὅμως σὺ ἐμβῆκες στὸ στενὸν σκαφίδιόν μου,
Χαρτονόμισμα ἐζήτεις νὰ μὲ δώσῃς πληρωμήν·
Κι' αὐτὸς μ' ἔδωκεν ὡραίαν τῆς Ἑλλάδος του Δραχμήν.

(Τὴν ῥίπτει πρὸς τὸν Περικλέα καὶ Πλάτωνα καὶ ἀναχωρεῖ κωπηλατῶν).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, βλέπων τὸ νόμισμα καὶ ἀναγινώσκων.

Οθων Βασιλευς Ελλαδος ! Μοναρχεῖται ἡ Ἑλλάς μου !
Ὦ θεοί ! ἐκπληρουμένας βλέπω τώρα τὰς εὐχάς μου.
Εἰς πολλὰς ὀχλοκρατείας ἂν δὲν ἦτον μελισμένη,
Ἐλευθέρα μέχρι τοῦδε ἡ Ἑλλὰς ἤθελε μένει.

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ καθ' ἑαυτόν.

Μ' ἔχασες Μαυρομιχάλη !... ποίας ἀμοιβὰς μεγάλας,
Ποίαν ἀντιβασιλείαν ἐστερήθηκα ὁ τάλας !

ΠΛΑΤΩΝ, λαμβάνων τὸ νόμισμα ἀπὸ τὸν Περικλῆν.

Δραχμὴ νόμισμα Ἑλλάδος ὄνομα Ἑλληνικόν !
Οἰωνὸς καλὸς ἡ λέξις !.... ἀνδρὸς νέου ἡ εἰκών ;....
Νέος εἶναι ὁ Μονάρχης ; νέηλυ νεκρέ· εἰπέ μας,
Ἀρετῆς δὲν ἔχει ἄνδρα σύμβουλόν του ; λάλησέ μας
Ποίαν ἔλαβε πατρίδα ;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἔλαβε τὴν Γερμανίαν.
Ὅπου τὰ συγγράμματά σου ἀπολαύουν τιμὴν θείαν·
Ἡ ἀγαπητή σου πόλις αἱ τρισένδοξοι Ἀθῆναι
Ὦ Περίκλεις, εἰς βαρβάρων ζυγὸν ἔπαυσεν νὰ ἦναι·
Κάθε ἄστυ καὶ χωρίον τὸ ἀρχαῖον ὄνομά του
Ὡς στολὴν χρυσῆν λαμβάνει,
Καὶ ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του
Καὶ γεννᾶται καὶ αὐξάνει.

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Στὴν Ἑλλάδα μ' ἐνθυμοῦνται ; τὴν ἀλήθειαν εἰπέ με.

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἂν σὲ τὴν εἰπῶ καὶ εἶναι τολμηρὰ, συγχώρησέ με·
Ἐνθυμοῦνται μίαν μίαν τὰς κομψάς σου πονηρίας
Καὶ τὰς διπλωματικάς σου γελοιώδεις κωμῳδίας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, πρὸς τὸν Ι. Καποδίστριαν.

Κτίριον ἐπὶ τῆς ἄμμου ᾠκοδόμησας εἰς μάτην.

ΠΛΑΤΩΝ.

Βλέπεις τώρα τοῦ νοός σου τὴν θανάσιμον ἀπάτην.

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Τὰ ψηφίσματά μου ἔχω ! σοφοὶ ἄνδρες, εἰς τὰς χεῖρας,
Εἶναι ὅλα γεγραμμένα εἰς γνωστούς σας χαρακτῆρας,
Διατὶ μὲ ἀδικεῖτε ; ἀναγνώσετέ τα πρῶτα·
Ἀριθμὸς τρεῖς χιλιάδες· πόσοι νόμοι ! πόσα φῶτα !
Ναὶ μὰ τοὺς ἐν Θερμοπύλαις, ναὶ μὰ τοὺς εἰς Μαραθῶνας
Ναὶ μὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ἀθανάτους σας ἀγῶνας !
Εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ φέρω ἤθελ' ἄμετρα καλά. . .
ἀλλά. . .

Ἤθελα νομοθεσίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἁπλῆν. . .
πλήν. . .
Τὰ μεγάλα σχέδιά μου... ἡ αἰφνήδιος θανή μου. . .
Μ' ἐμπερδεύεται ἡ γλῶσσα καὶ νεκροῦται ἡ φωνή μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Καποδίστρια! μεγάλη τῶν Ἑλλήνων εἶν' ἡ φύσις·
Πλὴν τῆς φλογερᾶς ψυχῆς των τὸν κρατῆρα νὰ γνωρίσῃς
Μόνος σὺ δὲν ἐδυνήθης,
Καὶ ἀπαταιὼν τοῦ κόσμου, στὴν Ἑλλάδα ἠπατήθης.
Στὰς Ἀθήνας, μὴ δὲν ἤμουν παντοδύναμος ἐπίσης;
Πλὴν συνείθιζα νὰ λέγω «Περικλῆ μὴ λησμονήσῃς
Ὅτι ἀρχηγὸς ἀνθρώπων μεγαλοφυῶν ὑπάρχεις,
Ὅτι Ἔθνους φιλοτίμου καὶ φιλελευθέρου ἄρχεις»·
Δὲν ἐδέσμευσα τὰς γλώσσας, τυραννίσκος δὲν ἐφάνην
Εἰς τὸν κωμῳδήσαντά με τὸν κομψὸν Ἀριστοφάνην·
Θεῖε Πλάτων! ἐνθυμεῖσαι ὁ φιλόσοφός σου γέρων
Πόσον ἄξιον μ' ἐφρόνει αἰσθημάτων ἐλευθέρων·
Ἤρχετο στῆς Ἀσπασίας τὸν σοφὸν γυναικωνίτην,
Καὶ τὸν Περικλῆν καθίστα μαθητήν του καὶ πολίτην.

ΠΛΑΤΩΝ

Μὲ ἀνακαλεῖς ἡμέρας τῆς Ἑλλάδος μακαρίας,
Κ' ἐνθυμήσεις τῆς ζωῆς μου τερψικάρδους καὶ γλυκείας·
Μ' ἐνθυμίζεις τὸν Σωκράτην, ὅταν εἰς τὴν ἀγορὰν
Ἐξετύλιττε τῶν θείων ἰδεῶν του τὴν σειράν·
Ἐκ τῶν λόφων τοῦ Σουνίου βλέπων τὸν ὠκεανὸν,
Καὶ τῆς Ἀττικῆς μου χαίρων τὸν ὡραῖον οὐρανὸν,
Ἐμελέτησα ζῶν μόνος τὰς μεγάλας καὶ ὡραίας
Περὶ φύσεως καὶ πλάστου καὶ περὶ ψυχῆς ἰδέας.

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ, καθ' ἑαυτόν.

Οἱ μεγάλοι οὗτοι ἄνδρες λέγουν λόγους ὁ καθεὶς
Καὶ μεγάλους κ' ἀληθεῖς·
Μεταμέλεια βραδεῖα! ἤμουν ἄξιος πραγμάτων
Καὶ μεγάλων κι' ἀθανάτων!... (φεύγει.)

ΠΛΑΤΩΝ.

Ἀπὸ λύπης νέφος εἶναι ὁ ἀνὴρ κεκαλυμμένος
Οἴκτου ἄξιον τὸν κρίνω· φεύγει σύννους κ' ἐσκεμμένος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, πρὸς τὸν Νεόστρατον.

Ἡ Ἑλλὰς καὶ τώρα εἶναι ὡς τὸ πάλαι λαμπρὰ χώρα;
Τὴν ἀρχαίαν ἔκτασίν της διεφύλαξε καὶ τώρα;
Περιέχει τὴν μεγάλην Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Κρήτην, Ῥόδον, Κύπρον, Χίον, τὴν παράλιον Ἀσίαν,
Καὶ τὴν Κέρκυραν μὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς νήσους ἄλλας,
Καὶ Θρᾳκῶν καὶ Μακεδόνων κ' Ἰταλῶν χώρας μεγάλας;
Τὴν γῆν ἔχει ὡς τὸ πάλαι πληθυσμένην μ' ἀποικίας
Ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ Εὐξείνου μέχρις ἄκρων τῆς Λιβύας;
Οἰκημέναι εἶν' ὡς πρῶτον αἱ ἀμέτρητοί της πόλεις;
Χιλιάδας πόσας τρέφει;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἐννεακοσίας μόλις.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ἐννεακοσίας; παίζεις! ἐπὶ τῶν λαμπρῶν της χρόνων
Ἑπτακόσιαι κατῴκουν εἰς τὴν Ἀττικήν μου μόνον,
Κ' εἰς τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος τὰς μεγάλας καὶ πλουσίας,
Μυριάδες ἀριθμοῦντο ὑπὲρ τὰς ὀκτακοσίας.

ΠΛΑΤΩΝ.

Χιλιάδας πόσας ἔχει στρατευμάτων ἡ Ἑλλάς;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ψεύδομαι ἂν εἰπῶ πέντε· ὁμιλῶ ὑπερβολάς.

ΠΛΑΤΩΝ.

Αἱ Ἀθῆναι εἶχαν μόνον πεζικοῦ τρεῖς μυριάδας
Κ' ἱππεῖς δέκα χιλιάδας·
Καὶ ἡ Σπάρτη μὲ τὰς Θήβας, ὅταν εἰς τῆς Μαντινείας
Ἀπηντήθησαν τὰς θύρας,
Ἑβδομήκοντα τῶν ἦλθαν χιλιάδες εἰς τὰς χεῖρας·
Χιλιάδας στρατοῦ εἶχεν ἡ Ἑλλὰς διακοσίας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Πόσας ἔχετε τριήρεις;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Εἴκοσι, σαθρὰς καὶ ταύτας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ἀντὶ τῶν ὀκτακοσίων! ἀθλιότης! πόσους ναύτας;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Εἰς τὴν Ὕδραν ναύτην νέον κἀνεὶς τώρα δὲν εὑρίσκει;
Καὶ ἂν ἄλλοτε ἀπήντα ναυτῶν μίαν μυριάδα
Εἰς τοὺς βράχους της καθείς·
Παρομοίως μὲ γυναῖκα, ἥτις τίκτει κ' ἀποθνήσκει,
Γέννησεν ἡ νῆσος Ὕδρα μέγα βρέφος τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ ἀπέθανεν εὐθύς.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ἕλληνας μεγάλους ἔχει γύρω του ὁ Βασιλεύς σας;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Δὲν θά εὕρῃ καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ταξειδεύσας
Παρ' ὀλίγους ταλαιπώρους καὶ αὐτοὺς διῃρημένους,
Κ' εἰς τὰ πάθη δεδομένους.

ΠΛΑΤΩΝ.

Στοὺς καιρούς μου πόσοι ἄνδρες δόξης ἔχυναν ἀκτῖνας!
Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης, Περικλῆς εἰς τὰς Ἀθήνας!
Ἀγισίλαος στὴν Σπάρτην! στὸν Ἰσθμὸν ὁ Τιμολέων,
Σι' ὁ σοφὸς Ἐπαμινώνδας εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβαίων!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Δυστυχία! καλῶν τέκνων ἡ Ἑλλὰς νὰ ἦναι στεῖρα!

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Πέθαναν οἱ ἥρωές της, καὶ ἡρώων εἶναι χήρα·
Σεβασθῆτε, θεῖοι ἄνδρες! τοὺς πολεμικοὺς υἱούς σας.
Ὕλην ἔδωκαν ἐκεῖνοι αἰωνίαν εἰς τὰς Μούσας·
Κίνησαν τὰς τρεῖς αἰῶνας ἀκινήτους των ῥομφαίας,
Ἀνεκάλεσαν τὰς νίκας τὰς λαμπράς σας καὶ ἀρχαίας,
Κ' ἐξηφάνισαν τριήρεις ἐχθρικὰς διακοσίας,
Καὶ βαρβάρων χιλιάδας ὑπὲρ τὰς τριακοσίας·
Καὶ ὁ Βότσαρής των ὅταν πίπτῃ, ἀλλὰ θριαμβεύῃ,
Χαίρεται ὁ Λεωνίδας, πλὴν τὴν δόξαν του ζηλεύει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ἔχετε Ἀκαδημίας;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἀθλιότης! οὐδὲ μίαν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Αἱ πικραί σου ἀποκρίσεις λύπην προξενοῦν βαθεῖαν.

ΠΛΑΤΩΝ.

Ὦ τοῦ εὐτυχοῦς μου βίου ἐποχὴ τρισμακαρία,
Ὅτε ἤνθει στὰς Ἀθήνας ἡ σοφὴ Ἀκαδημία!
Τὰ μικρὰ καὶ σπινθοβόλα ὄμματά του πρόσηλόνων
Ὁ Ἀριστοτέλης νέος, μ' ἔβλεπε προσεκτικῶς·

Μὴ φειδόμενος ἱδρώτων καὶ μελέτης καὶ ἀγώνων,
Ὁ βραδύνους Ξενοκράτης μ' ἠκολούθη τακτικῶς·
Μὲ ψελίζουσαν τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ὤμους του κινῶν
Μ' ἤκουεν ὁ Δημοσθένης·
Καὶ τὸν γέλωτα μ' ἀπέσπα τοὺς θριάμβους μου φθονῶν
Ὁ ἀγροῖκος Διογένης·
Εἰς τὸν οἶκόν μου κατῴκει ὁ ἐκ Συρακούσης Δίων·
Ἔβλεπα τὸν Ξενοφῶντα τὸν Ἀρίστιππον συχνάκις,
Καὶ τὸν φίλον Ἱπποκράτην, τὸν Θεόπομπον τὸν Χῖον,
Καὶ τὸν Ἔφορον ἐκάλουν εἰς τὰ δεῖπνά μου πολλάκις.

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἦσαν, πέρασαν ἐκεῖνα· ἡ ἐνθύμησίς των μένει,
Καὶ παρῆλθε τοῦ ὡραίου ἡ μεγάλη ἐποχή·
Ἡ Ἑλλὰς ὑπάρχει Πλάτων! πλὴν τὸ σῶμα διαμένει
Καὶ δὲν εἶναι ἡ ψυχή.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Τάχα σώζονται ἀκόμη τόσ' ἱδρῶτες καὶ ἀγῶνες
Τόσα ἔργα τῶν χειρῶν σας ὦ Φειδία κι' Ἀπελλῆ!
Τόσ' ἀγάλματα ὡραῖα τόσαι θαυμασταὶ εἰκόνες,
Τοῦ μεγάλου παρελθόντος μάρτυρες σιωπηλοί;

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἐκ τῶν ἀγαλμάτων ἄλλα κείτονται συντετριμμένα,
Εἰς Ἀρκτώων ἐθνῶν ἄλλα στοὰς μένουν κεκρυμμένα·
Ἰταλὶς, τοῦ Πραξιτέλους ἔγινεν ἡ Ἀφροδίτη[1]·
Ὁ Ἀπόλλων του εἰς Βιένναν δέσμιος λυσσᾷ καὶ φρίττει[2]
Κ' οἱ Κορίνθιοί σας ἵπποι[3] τύχας ἔπαθαν παντοίας
Καὶ πολλὰς ὁδοιπορίας,

Ὀπαδοὶ τῆς νίκης εἶδαν αἰχμαλώτους ἑαυτοὺς
Εἰς Ῥωμαίους, εἰς Γαλλάτας καὶ εἰς δούλους Βενετούς.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Ποία κίνησις τὸ πάλαι πρὸς τὴν δόξαν πρὸς τὰ φῶτα!
Ποῦ ἡ δόξα σας ἡ πρώτη; Ποῦ τὰ φῶτά σας τὰ πρῶτα;
Ἐνθυμοῦμαι τὸν Αἰσχύλον εἰς πτωμάτων ὅταν στίβας
Ὅμηρος τῆς τραγῳδίας,
Ἀναβαίνοντας παρίστα μὲ βροντὰς καὶ τρικυμίας
Γίγαντας ἀσπιδοφόρους τοὺς ἑπτά του ἐπὶ Θήβας·
Εἰς τὴν μνήμην μου βαθέως ἐγκεχαραγμέναι εἶναι
Αἱ πολύκροτοι Ἀθῆναι,
Ὅταν πρὸς τὰς ἀγοράς μας βῆμα ἤνοιγα δρομαῖον
Καὶ διέβαινα τοὺς δρόμους τῶν μεγάλων προπυλαίων,
Κ' ἔτρεχα μετὰ ζωγράφων καὶ γλυπτῶν κι' ἀρχιτεκτόνων
Πρὸς καλλωπισμὸν Ὠδείων καὶ Πνυκῶν καὶ Παρθενώνων,
Καὶ μετέβαλλον εἰς στήλας, εἰς στοὰς καὶ εἰς εἰκόνας
Ὅσον εἰς τοὺς Μαραθῶνας,
Ὅσον εἰς τὰς Θερμοπύλας ἐκ τῶν Μήδων καὶ Περσῶν
Ἥρπασαν οἱ Μιλτιάδαι κ' οἱ Θεμιστοκλεῖς χρυσόν·
Ἔτρεχαν εἰς τὴν παλαίστραν μὲ βοὴν καὶ λάμψιν τότε
Πελτασταὶ, ἱππεῖς, τοξόται·
Περιφέρετο τὸ πλῆθος, στῆς Ποικίλης τὰς στοὰς,
Κ' οἱ σοφοὶ ἐφιλοσόφουν εἰς τῶν δένδρων τὰς σκιάς·
Ἑκατὸν τριήρεις ἦσαν φύλακες τοῦ Πειραιῶς·
Εἰς διακοσίας ἄλλας ὡδοιπόρει ὁ λαός.

ΠΛΑΤΩΝ.

Ἂν ἐδύνατο στὴν γῆν σας ἡ σκιά μου νὰ πετάξῃ,
Πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς τοῦ Θρόνου ἤθελε μετ' ὀργῆς κράξει

Ἄφετε τὰ μικρὰ πάθη, τὰς ματαίας ἔριδάς σας·
Ἄθλιοι συλλογισθῆτε τ' ἦτον πάλαι ἡ Ἑλλάς σας·
Δὲν μὲ λέγετε ποῦ εἶναι οἱ ἀρχαῖοί σας αἰῶνες;
Οἱ ὡραῖοί σας ποῦ εἶναι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες;
Ποῦ τὰ Παναθήναιά σας,
Αἱ μεγάλαι τελεταί σας, τὰ μεγάλα θέατρά σας;
Ποῦ εἰκόνες, κι' ἀνδριάντες, ποῦ βωμοί, καὶ ποῦ τεμένη;
Κάθε πόλις, κάθε δάσος, καὶ καθεὶς ναὸς πρὸ πάντων,
Ἦσαν πάλαι πληθυσμένοι
Μὲ ὁμήγυριν σιγῶσαν μαρμαρίνων ἀνδριάντων·
Τοὺς βωμούς σας ξένα ἔθνη στόλιζαν μὲ προσφοράς,
Μὲ χρυσοῦς ὁ Γύγης πίθους,
Καὶ ὁ Κροῖσος μὲ κρατῆρας καὶ μὲ πλάκας ἀργυρᾶς
Καὶ μὲ πολυτίμους λίθους·
Ἤνοιγε τῶν Ὀλυμπίων ἡ ἐνδοξοτάτη πάλη,
Ἔῤῥεεν εἰς τὸν ἀγῶνα λαοῦ χείμαῤῥος πολύς,
Καὶ κατέβαιναν εἰς τοῦτον ἀθληταὶ οἱ βασιλεῖς,
Ὁ Ἱέρων καὶ ὁ Γέλων καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ἄλλοι
Εἰς Ἑλλήνων χιλιάδας τεσσαράκοντα ἐκθάμβους
Ὁ Ἡρόδοτος παρίστα στὴν κομψήν του ἱστορίαν
Τοὺς προσφάτους των θριάμβους.
Ἤκουεν ὁ Θουκυδίδης τὴν ὡραίαν ἁρμονίαν
Τῆς πεζῆς ποιήσεώς του,
Καὶ ἠλείφετο εἰς πάλην ἔνδοξος ἀντίζηλός του.

ΝΕΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Ἔπεσεν ἡ κοσμοκράτωρ Ῥώμη... πλὴν δὲν ἀνεστήθη·
Ἡ Ἑλλάς, ὢ κλέος! μόνη πέθανε κι' ἀνεγεννήθη·

Πρὸς τὴν αὔξησιν κρυφίαν κίνησιν καὶ τάσιν ἔχει,
Καὶ ἀκίνητ' ἐνῷ μένουν ἄλλαι χῶραι, αὐτὴ τρέχει·
Θ' ἀναλάβῃ, σοφοὶ ἄνδρες! τὸν βαθμόν της τὸν ἀρχαῖον,
Προπορευομένη πάλιν εἰς πᾶν μέγα καὶ ὡραῖον·
Οἱ ἐρχόμενοι αἰῶνες θὰ ἰδοῦν τοὺς παρελθόντας,
Καὶ οἱ πρόγονοι ἐκ νέου θ' ἀναγεννηθοῦν στοὺς ζῶντας.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ

Κατὰ τὴν 20 Μαΐου ἡμέραν τῆς ἀναβάσεώς του εἰς τὸν Θρόνον

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὀφθαλμοὶ ψυχαὶ καὶ νόες τὴν στιγμὴν αὐτὴν Σὲ μόνον,
Καρδιῶν χαραὶ κ' ἐλπίδες, τὸν λαμπρόν Σου τώρα Θρόνον
Βασιλεῦ! περιστοιχοῦν.
Πόσον ἄξιαι Μονάρχου μουσικαὶ καὶ μελῳδίαι,
Τῶν εὐχῶν αὐτῶν τοῦ ἔθνους αἱ ὡραῖαι ἁρμονίαι,
Ὅσαι γύρω σου ἠχοῦν!

Χαῖρε Ὄθων! χαῖρε τέκνον εὐτυχὲς τῆς εἱμαρμένης!
Χαῖρε Βασιλεῦ Ἑλλάδος, Βασιλεῦ τῆς οἰκουμένης
Ἔνδοξε καὶ παλαιέ!
Ποῖα χεὶρ στὰ σπάργανά Σου ὡς τῆς κεφαλῆς Σου δέμα
Τῆς ἀρχαιτάτης χώρας Σ' ἔθεσε τὸ λαμπρὸν στέμμα
Ὦ τοῦ Δαναοῦ Υἱέ!

Ποῖος ἄλλος, λαοῦ ἄρχει τόσον εὐγενοῦς κι' ἀρχαίου;
Ὅστις ἤντλησε τὸ πάλαι, τοῦ μεγάλου καὶ ὡραίου
Κ' ἐξαισίου τὴν πηγήν;
Κ' ἐκ τῆς τέφρας τῶν ὀστῶν του ἀνεστήθη γίγας πάλιν,
Καὶ εἰς σάλον ἑπτὰ ἔτη, καὶ εἰς ἔκστασιν μεγάλην
Ὅλην ἔφερε τὴν γῆν;

Ἐκ τῆς ὥρας ὅτ' ἐφάνης εἰς τὴν γῆν μας κατὰ πρῶτον,
Εἰς τῶν πλοίων τῆς Ναυπλίας καὶ τὴν φλόγα καὶ τὸν κρότον
Βασιλεύς μας ἀληθής,
Κ' εἰς χρυσοχαλίνου ἵππου κυματιζομένην χαίτην,
Ἡ Ἑλλὰς ὅλη, Σωτῆρα, Κύριον καὶ Θεσμοθέτην
Σ' ἀνεγνώρισεν εὐθύς.

Τ' ὄνομά Σου ὁμονοίας σύνθημα εἰς τὴν Ἑλλάδα·
Σ' ἡ σκιά σου ἐν εἰρήνῃ τὸ βουνόν, τὴν πεδιάδα
Καὶ τὸ πέλαγος κρατεῖ.
Εἴθε πάντοτε ὁ Ἕλλην Σὲ ὑμνῶν καὶ τὸν Θεόν του,
Ἥσυχος τὴν δίκελάν του, κ' ἥσυχος τὸ ἄροτρόν του
Στὸν ἀγρόν του νὰ ζητῇ!

Τὴν ἀνάβασίν σου ταύτην Βασιλεῦ! πολλαὶ θυσίαι
Καὶ πολλῶν ἐτῶν ἀγῶνες, καὶ σφαγαί, κ' αἰχμαλωσίαι
Προετοίμασαν ὁμοῦ.
Τὰ Ψαρὰ καὶ ἡ Κασσάνδρα, καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Χίος
Κεῖνται θύματα ἐμπρός Σου αἱματοχαροῦς ἰσχύος
Καὶ ἀνιλεοῦς θυμοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς στὰ αἵματά της ἐπαναβαπτίσθη πάλιν
Εἰς αὐτὴν τὴν κολυμβήθραν τὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην
Τοῦ λευκοῦ ὠκεανοῦ,
Κι' ὁ καπνὸς τῶν καιομένων πόλεών μας, αὐτὸς μόνος
Ἐσχημάτισε τὰ νέφη, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος,
Τοῦ Ἑλληνικ' οὐρανοῦ.

Πόσον τότε εἰς τὰς μάχας ἦτον μέγας καὶ ὡραῖος,
Μὲ τὴν ἄσπρην κι' ὡραίαν φουστανέλαν ὁ γενναῖος
Τῆς πατρίδος μας λαός!
Ὄλυμπος κεκαλυμμένος ἀπὸ τὴν λευκὴν χιόνα,
Κ' εἰς τοὺς πόδας του ἀκούων νὰ γογγύζῃ τὸν χειμῶνα
Καὶ τὰ νέφη τοῦ Διός!

Τῶν Ὀθωμανῶν τὰ πλοῖα εἰς φυγὴν ἔτρεπεν ὅλα,
Καὶ ὡς πορφυρὰν σημαίαν εἰς τὴν πρύμνην των ἐκόλλα
Ὁ Κανάρης τὴν πυράν.
Καὶ εἰς τοῦ Ἀγηνορίου τὴν λαμπρὰν νίκην ἐκείνην,
Ὁ Νικήτας τοῦ Χουρσίτου κατεπάτει τὴν κοκκίνην
Καὶ τριπλῆν ἀλογουράν[1].

Τῶν ἐχθρῶν τὰς πυκνὰς βόμβας εἰς τὸ Μεσολόγγι τότε,
Φλογερὰς πρὶν ἐκραγῶσιν, ἅρπαζαν οἱ στρατιῶται,
Κ' εἰς τὴν ἔσχατην στιγμήν,
Στὴν πυριτοθήκην ὅταν μόνοι ἔφεραν τὴν φλόγα,
Τοῦ θανάτου των τὴν ὥραν ὁ Ἀρχιερεὺς εὐλόγα,
Κι' αὐτοὶ ἔψαλλον «Ἀμήν».

[1] Τὸ Τουρκιστὶ τρία Τούγια.

Λησμονοῦνται αὐτοὶ τώρα οἱ Θεοὶ τῆς ἱστορίας,
Καὶ ὡς ἄστρα σκορπισμένα εἰς αἰθέρος ἐρημίας
Ζῶσιν ὅλοι κατηφεῖς.
Ἀπὸ τ' ἅγιά μας ταῦτα λείψανα περικυκλώσου
Καὶ τοῦ σκήπτρου σου χρυσίον καὶ τοῦ διαδήματός σου
Εἶνοι λίθοι τιμαλφεῖς.

Ἀλλ' εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα Βασιλεῦ! στρέψε τὸ ὄμμα
Εἰς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος τὰ ῥιμμένα εἰς τὸ χῶμα
Κ' ἐλλειπῆ αὐτὰ ὀστᾶ.
Καθεὶς λίθος μιᾶς νίκης, μιᾶς πράξεως ὡραίας
Ἑνὸς λόγου καρποφόρου, μιᾶς ὑψηλῆς ἰδέας
Τὴν ἐνθύμησιν βαστᾷ.

Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ καθέδρα μὲ τοὺς γύρω τούτους λίθους,
Εἶν' ἡ Πνὺξ... τοῦ Δημοσθένους θὰ ἐφύλαξεν ἐκ στήθους
Εὐγλωττίας ἠχηράς,
Κι' αὐτ' ἡ θάλασσα ἡ γύρω, ἥτις τώρα κυματίζει,
Θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος, στὴν ἀκτήν μας ψιθυρίζει
Ἀναμνήσεις ἱεράς.

Ἐδῶ ἔπαιζεν Αἰσχύλος τὰς λαμπράς του τραγῳδίας·
Ἐκεῖ Ζεῦξις ἐζωγράφει, κ' ἐλιθόγλυφε Φειδίας
Ἀνδριάντας θαυμαστούς.
Γερμανοί, Γαλλάται, Ἄγγλοι, ἔθνη ἀναρίθμητ' ἄλλα
Βρέφη, ἔχουν θηλασμένον τῆς σοφίας των τὸ γάλα
Στῆς Ἑλλάδος τοὺς μαστούς.

Στῆς Ακαδημίας τώρα τοὺς ἀρχαίους περιπάτους,
Περιφέρεται σιγῶσα κ' ἐσκεμμένη τοῦ Σωκράτους
Ἡ φιλόσοφος σκιά.
Τὴν Ἑλλάδα γυμνὴν φώτων, πλὴν ἀπὸ αὐτῆς τὰ δῶρα
Ἔθνη βάρβαρα τὸ πάλαι, θεωρεῖ πλούσια τώρα,
Καὶ θρηνεῖ κ' ἐρυθριᾷ.

Καὶ ὁ Σόλων Σὲ φωνάζει «χαῖρε Βασιλεῦ Ἑλλήνων!
Ἀναβαίνων εἰς τὸν Θρόνον αὔξησε τοὺς μετ' ἐκείνων
Αἰωνίους σου δεσμούς.
Ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς τόσης ἀρετῆς του καὶ ἀνδρείας
Εἰς ἐλεύθερον δὸς ἔθνος, ἐλευθέρας πολιτείας
Καὶ ἰσότητος θεσμούς.

Τὸν προορισμὸν Μονάρχα! γνώρισε τοῦ ἔθνους τούτου,
Βάθυνε εἰς τοῦ Κυρίου τὰς βουλάς, καὶ τοῦ σκοποῦ του
Γένε Σὺ ὁ Ὑπουργός.
Διὰ φωτισμὸν τῆς ὅλης κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων,
Τὴν Ἑλλάδα, τῶν μακάρων ἔπλασεν αὐτὸν τὸν τόπον
Ὁ σοφὸς Δημιουργός.

Διὰ τοῦτο κι' αὐτὴ πρώτη τ' ἄντρα της μὲ τὰ θηρία,
Μετεμόρφωσεν εἰς πόλεις, καὶ τὰ δάση της εἰς πλοῖα,
Καὶ εἰς τὸν ὠκεανὸν
Θήρευσε καὶ τὴν πορφύραν, καὶ τὸν ἄσπρον μαργαρίτην,
Κ' ἑκατὸν ἐφώτισ' ἔθνη, καὶ ἔλαβε τὸν διαβήτην
Καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανῶν.

Πλὴν ὁ ἥλιος τὰ κρύα βήματά του περιστρέφων
Εἰς ὁρίζοντα παχνώδη μεταξὺ θολῶν σύννέφων,
Ἀμαυροῦται βαθμηδόν.
Κ' ἡ Ἑλλὰς μετὰ βαρβάρων συμμιγεῖσα λαῶν ἄλλων,
Ἔχασε τὸ φῶς της ὅλον, εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν σάλον
Μόνη δίχως ὁπαδόν.

Σήμερον ἀπὸ τὸν τάφον ἀνεγείρει τὴν Ἑλλάδα
Ὁ Θεός... κ' εἰς αὐτὴν δίδει τὴν ἀρχαίαν της λαμπάδα
Καὶ τὴν λέγει «στρέψ' ἐκεῖ
»Ὅπου ἑκατὸν αἰώνων ἀπεζώωσε δουλεία
»Τόσα ἔθνη τυφλὰ ἔτι, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἀσία
»Συνθρηνεῖ κ' ἡ Ἀφρική».

Ὅμοιος μὲ τὴν Ἑλλάδα ποταμὸς ἐκ τῶν ὀρέων
Καταβαίνει χύνων ρεῦμα μαργαρίτινον ὡραῖον,
Ἀλλὰ βράχον ἀπαντᾷ...
Ἵσταται... καὶ μετ' ἀγῶνας εἰς τὴν πεδιάδα φθάνων
Ἄφθονος ἐκ νέου ρέει ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλατάνων,
Καὶ κοχλάζει καὶ βροντᾷ.

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΣΠΑΡΤΗΣ.

Κύλλα, τῆς Σπάρτης ποταμέ! τὰ ρεύματά σου κύλλα·
Εἰς τὸν ἀφρόν σου τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα φύλλα
Τοῦ κρύου φθινοπώρου,
Μὲ σιωπὴν ἀκολουθοῦν τὸ βροντερόν σου κῦμα.
Καθὼς αὐτά, σ' ἀκολουθῶ σιωπηλός, μὲ βῆμα
Θρηνοῦντος ὁδοιπόρου.

Ποῦ εἶν' Εὐρώτα! οἱ καιροὶ ἐκείν' οἱ δοξασμένοι,
Ὡς κύκνος, ὅταν ἔπαιζεν ἡ θαυμαστὴ Ἑλένη
Στὰ κρύσταλα νερά σου,
Καὶ μὲ τὸν Ἀγησίλαον ὁ ἥρως ὁ Θηβαῖος
Ὁπόταν ἠγωνίζετο ἀκούραστος, δρομαῖος
Ὡσὰν τὰ ρεύματά σου;

Ἠχὼ ἀρχαία δὲν λαλεῖ τὴν σήμερον κάμμία,
Κατήφεια καὶ σιωπὴ καὶ θλίψις κ' ἐρημία
Τὴν ὄχθην σου κατέχει,
Καὶ ἄλλο δὲν ἀκούεται παρὰ τῶν καλαμώνων
Ὁ συριγμός... καὶ ἡ βοὴ τοῦ κύματός σου μόνον,
Ὁποῦ βροντᾷ καὶ τρέχει.

Νὰ τοῦ Λυκούργου ἡ πατρίς, ἡ γῆ τῶν ἀθανάτων,
Ἡ γῆ μεγάλων πράξεων, μεγάλων ὀνομάτων!
Ὦ τῆς Πελοποννήσου
Βασίλισσα! Ὦ Σπάρτη μου!... σ' ἀσπάζομαι μὲ σέβας,
Κ' ἐγγίζουσα τοὺς πόδας μου μὲ πυρπολεῖ τὰς φλέβας
ἡ γηραλέα γῆ σου.

Θρηνώδης θέα!... σκέλεθρον τῆς γῆς ἡ πρώτη χώρα.
Καὶ εἰς τὸ κενοτάφιον τοῦ Λεωνίδου τώρα
Μανδρίζονται οἱ βόες!
Τοῦ Κλεομένους, σπήλαιον, ἢ ἀχυρὼν ὁ οἶκος·
Καὶ τὰ θηρία κατοικοῦν ἡ λέαινα, ὁ λύκος,
Ὅπου οἱ πρῶτοι νόες!

Ποῦ εἶναι, Σπάρτη παλαιά! ποῦ εἶν ὁ Λεωνίδας,
Ὁ μέγας Ἀγησίλαος ὁ ἄτρομος Βρασίδας,
Οἱ ἔφοροι, ὁ δῆμος,
Καὶ τῆς παλαίστρας αἱ φωναί, ὅπου γυμναὶ παρθένοι,
Πλὴν κάθε μία μ' ἔνδυμα αἰδοῦς κεκαλυμμένη
Ἐπάλευαν εὐσχήμως;...

Τί ἄκουσα; ποία φωνὴ ὡς γογγυσμὸς θαλάσσης
Εἰς τῆς ἐρήμου μας νυκτὸς κυλλᾶται τὰς ἐκτάσεις!
Τί φάντασμα μεγάλον
Μὲ τέφραν εἰς τὴν κεφαλήν, μὲ δρέπανον στὰς χεῖρας
Στῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ὑψόνεται τὰς θύρας,
Ὡς πυραμὶς κοκκάλων!...

Μ' ὠχρὸν Σελήνης πρόσωπον ὁ Δαίμων τῶν μνημείων
Μὲ λέγει κλαίων·» Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τῶν ἐρειπίων
»Δὲν δύναμαι νὰ μένω.
»Τὰ μνήματα ἐγείρονται τῶν Ἀθηνῶν τῆς Σπάρτης,
»Ἀναγεννᾶται ἡ Ἑλλάς· τοῦ αἴσχους μου ὁ μάρτυς
Δὲν δύναμαι νὰ γένω.

Κ' ἐρχόμενος πλησίον μου, καὶ σείων με μὲ κρύαν,
Μὲ σκελετώδη δεξιὰν κι' ὡς μόλυβδον βαρεῖαν:
»Ἰδὲ στὴν Ἀργολίδα,
»Μὲ εἶπε; μὲ τὶ μυστικὴν κι' ἀρχαίαν συνοδείαν
»Ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς πετᾷ στὴν παραλίαν·»
Καὶ γύρισα καὶ εἶδα·

Καὶ εἶδα τὸν Ἀπόλλωνα ῥοδοστεφανωμένον,
Καὶ ἀπὸ τὰς ἐννέα του παρθένους κυκλωμένον,
Τὴν θάλασσαν νὰ πλέῃ·
Καὶ τοὺς δελφῖνας εἵλκυον τὰ θελκτικά του μέλη,
Κ' ἡ θάλασσα γλυκύνετο, καὶ ἤρχιζεν ὡς μέλι
Γλυκὰ γλυκὰ νὰ ῥέῃ.

Καὶ εἶδα τὰ ἐρείπια τῆς Σπάρτης νὰ κινῶνται,
Κ' ἐγγύς μου Σπαρτιάτισσαι σκιαὶ νὰ συμπλανῶνται
Καὶ νὰ συμψιθυρίζουν,
Παρόμοιαι μὲ κορυφὰς κυπαρισσίνους μαύρας,
Ὁπόταν κλονιζόμεναι ἀπὸ ζεφύρων αὔρας
κινῶνται καὶ συρίζουν.

Καὶ μία σκιά, στρατηγὸν τῆς Σπάρτης παριστῶσα,
Μεγάλη, λευκογένειος, κ' εἰς δόρυ ἀκουμβῶσα,
Καὶ μὲ λευκὸν χιτῶνα,
Εἰς πέτραν τάφου κάθησε μὲ πάχνην παρομοία,
Ὁπόταν αὐτὴ κάθηται, πυκνόλευκη, βαρεῖα
Ἐπάνω στὴν χιόνα.

Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ὄθωνα. «Μ' ἐμὲ σὲ χαιρετῶσι
»Αἰῶνες τεσσαράκοντα, καὶ ὅσαι σκιαὶ ζῶσι
»Στὸ βάθος τῶν μνημάτων·
»Ἀνύψωσες τὸν θρόνον σου ἐπὶ λαμπροῦ ἐδάφους,
»Πλὴν ἐνθυμοῦ, ὅπου πατεῖς τοὺς τάφους
»Ἡρώων ἀθανάτων.

»Ἔθνος κανὲν ἀποθανὸν στὴν γῆν δὲν ἀνεστήθη·
»Ἀπέθανε δὲ ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν ἐγεννήθη·
»Καὶ ποιηταὶ μεγάλοι
Καὶ ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς, ὡς πρῶτον, θὰ φανῶσι,
»Κι' ὡς πρώτην οἱ λαοὶ τῆς γῆς θὰ τὴν χειροκροτῶσι,
»Ὡς πρώτην εἰς τὰ κάλλη.

»Χαρὰ καὶ δόξα Ἕλληνες! Ἐγίνετ' ἔθνος πάλιν·
»Τὰ τέκνα σας γεννώμενα εἰς ἐποχὴν μεγάλην,
»Θὰ γένουν καὶ μεγάλα·
»Ἐλευθερίας ἥλιος θὰ τὰ θερμαίνῃ βρέφη,
»Καὶ βρέφη στῶν μητέρων των τὰ στήθη θὰ τὰ τρέφῃ
»Ἐλευθερίας γάλα.

»Ὦ Ἕλληνες, ἐλεύθεροι καὶ ὄχι δοῦλοι πλέον,
»Φαιδροὶ θ' ἀναγινώσκετε τοὺς στίχους τῶν Τυρταίων,
»Τοὺς λόγους τῶν Πλατώνων·
»Δὲν θὰ λυπῆσθε στὸ ἑξῆς, δὲν θὰ ἐρυθριᾶτε,
»Τὴν γῆν σας ὅταν σκάπτοντες ἀγάλματ' ἀπαντᾶτε
»Καὶ μνήματα προγόνων.

»Ἐφθάσετε τῶν παλαιῶν στὰς μάχας τὴν ἀνδρείαν.
»Νὰ φθάσετε τοὺς παλαιοὺς καιρὸς κ' εἰς τὴν παιδείαν·
»Ἐφέρετε στὴν γῆν σας
»Τοῦ Μιλτιάδου τοὺς καιροὺς καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους·
»Τοὺς φωτισμένους φέρετε καιροὺς τοῦ Περικλέους
»Στὴν ἀναγέννησίν σας.

»Ὡς πότε πάθη κ' ἔριδες! ὡς μόνη ἅμιλλά σας
»Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ ἐθνικὴ ἂς γένῃ εὔκλειά σας,
»Κι' ὡς μόνους σας ἀγῶνας
»Τοὺς ἐθνικούς σας ἔχετε, καθ' οὓς ἐλαίας κλάδος
»Ἐκάλει στὰ Ὀλύμπια τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος
»Τοὺς παλαιοὺς αἰῶνας.

»Ἑλλάς! τὸ μέλλον σου λαμπρόν· τὸ πάλαι σπαραγμένη
»Διχονοοῦσα, κ' εἰς πολλὰ βασίλεια σχισμένη,
»Ἑστία ἦσουν φώτων!
»Τί θέλεις πράξει σύμφωνος, καὶ ὑπὸ βασιλέα
»Βαδίζουσα μὲ βήματα σοφά, γιγαντιαῖα,
«Στὸ κλέος σου τὸ πρῶτον;»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 104 ΣΕΛΙΔΑ.

---

(1) Ἡ Ἀφροδίτη ἡ τῶν Μεδίκων καλουμένη, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους σώζεται εἰς Φλωρεντίαν τῆς Ἐτρουρίας.

(2) Ὁ Ἀπόλλων ὁ τοῦ Βελβεδερίου καλούμενος σώζεται εἰς Βιένναν· ἡ ἀῤῥενωπὸς ὡραιότης αὐτοῦ, καθὼς τὸ παρθενικὸν κάλλος τῆς Ἀφροδίτης, δύνανται νὰ δώσωσιν ἰδέαν τῆς ἀμιμήτου ἐντελείας περὶ τὴν ἀγαλματοποιΐαν τῶν παλαιῶν, τὴν ὁποίαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἀδύνατον εἶναι νὰ φθάσωσιν.

(3) Οἱ τέσσαρες οὗτοι χρυσόπτεροι ἵπποι, ἔργον ἐπίσης Ἑλληνικὸν διασώζονται ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μάρκου εἰς Βενετίαν· καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀριστουργήματα μετεφέρθησαν εἰς τὰ Παρίσια παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, ὁπότε τὴν Εὐρώπην ἐνίκα, καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην παρὰ τῶν Γάλλων, ὅτε ὁ γίγας των κατεστράφη.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Γρηγ. Ν. Φορτούνας
Πέτρος Σ. Κουμανούδης
Φωκίων Φωτιάδης
Μιλτ. Παπαγεωργίου
Ἀνδρέας Γ. Οἰκονόμου
Φωκ. Ἀγγελίδης
Ξ. Ε. Βελεγρῆς
Napoleone F. Martinelli
Γεώργιος Σκλέπας
Γεώργ. Παπαευσταθίου
Ν. Δαμιανὸς
Π. Δ. Νομικὸς
Δ. Μαυρομμάτης
Νικόλαος Βάφας
Κ. Σ. Ῥηγάδης
Γεώργιος Α. Πιττάκης
Δ. Λ. Σταυρόπουλος
Ν. Καΐρης
Π. Καλογερόπουλος
Κ. Σκόκος
Ἀνδρ. Λάμπης
Αν. Χ. Χατζῆ-Νικολῆς
Κ. Παππάζογλους
Π. Δ. Μακρῆς
Μίνως Ε. Πετυχάκης
Ἰω. Ν. Βοσνιάδης
Β. Δ. Ναγόπουλος
Δ. Μ. Μακρῆς
Β. Α. Πυργόπουλος
Κ. Δημητρίου
Γ. Κ. Νότας
Γ. Σμυρλῆς
Δ. Ι. Κρίτσας
Ι. Δερέκος
Λάζ. Δ. Χρήστοβιτς
Κ. Σακελλαρόπουλος
Α. Α. Καρατζᾶς
Κ. Στασινόπουλος
Κ. Μ. Παλαμᾶς
Αριστ. Παιδάκης
Ι. Ν. Ῥουζετάκης
Δ. Ἀθανασιάδης
Π. Σπανίδης
Ι. Κωνσταντίνου
Ἰω. Χαρμπούρης
Ν. Γ. Δημαρᾶς
Ηλ. Δημητρακόπουλος
Ἐμ. Κυδωνάκης
Ν. Τ. Φαρμακόπουλος
Κ. Σωτηριάδης
Ν. Γ. Ὀρφανὸς
Αρ. Μ. Μεσσηνέζης
Κ. Πέρβελης
Γ. Ῥουσόπουλος
Α. Ε. Παπαδάκης
Αθ. Γεωργιάδης
Ἰω. Πετρακίδης
Αντ. Θ. Μαντζαβῖνος
Παναγ. Μπουφίδης
Ν. Ι. Διαμαντόπουλος.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Γρηγ. Ν. Φορτούνας
Πέτρος Σ. Κουμανούδης
Φωκίων Φωτιάδης
Μιλτ. Παπαγεωργίου
Ἀνδρέας Γ. Οἰκονόμου
Φωκ. Ἀγγελίδης
Ξ. Ε. Βελεγρῆς
Napoleone F. Martinelli
Γεώργιος Σκλέπας
Γεώργ. Παπαευσταθίου
Ν. Δαμιανὸς
Π. Δ. Νομικὸς
Δ. Μαυρομμάτης
Νικόλαος Βάφας
Κ. Σ. Ῥηγάδης
Γεώργιος Α. Πιττάκης
Δ. Α. Σταυρόπουλος
Ν. Καΐρης
Π. Καλογερόπουλος
Κ. Σκόκος
Ἀνδρ. Λάμπης
Αν. Χ. Χατζῆ-Νικολῆς
Κ. Παππάζογλους
Π. Δ. Μακρῆς
Μίνως Ε. Πετυχάκης
Ἰω. Ν. Βοσνιάδης
Β. Δ. Ναγόπουλος
Δ. Μ. Μακρῆς
Β. Α. Πυργόπουλος
Κ. Δημητρίου
Γ. Κ. Νότας
Γ. Σμυρλῆς
Δ. Ι. Κρίτσας
Ι. Δερέκος
Λάζ. Δ. Χρήστοβιτς
Κ. Σακελλαρόπουλος
Α. Α. Καρατζᾶς
Κ. Στασινόπουλος
Κ. Μ. Παλαμᾶς
Αριστ. Παιδάκης
Ι. Ν. Ῥουζετάκης
Δ. Ἀθανασιάδης
Π. Σπανίδης
Ι. Κωνσταντίνου
Ἰω. Χαρμπούρης
Ν. Γ. Δημαρᾶς
Ηλ. Δημητρακόπουλος
Ἐμ. Κυδωνάκης
Ν. Τ. Φαρμακόπουλος
Κ. Σωτηριάδης
Ν. Γ. Ὀρφανὸς
Αρ. Μ. Μεσσηνέζης
Κ. Πέρβελης
Γ. Ῥουσόπουλος
Α. Ε. Παπαδάκης
Αθ. Γεωργιάδης
Ἰω. Πετρακίδης
Αντ. Θ. Μαντζαβῖνος
Παναγ. Μπουφίδης
Ν. Ι. Διαμαντόπουλος.